

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACKSTONE
SERIES

WARRIOR

*"One mistake won't
define him forever..."*

J. L. DRAKE

DEDİKASYON

Üvey babam Gordon'a. Sen ailemize açık bir kalple gelen nazik, sevgi dolu, verici bir adamsın ve biz seni bunun için seviyoruz. Sözlerimi okuduğun, dürüstlüğün ve katkıların için teşekkür ederim. Fikirleriniz özellikle bu kitapta çok yardımcı oldu. Birbirimizden yüzlerce kilometre uzakta olabiliriz ama sen her gün yanımızdasın.

Seni seviyorum.

**Haftada 5 ÜCRETSİZ E-
kitap!** Doğrudan Gelen
Kutunuza Gönderilir... Şimdi
Katılmak İçin [BURAYA](#) Tıklayın.

KARAKTER KADROSU

Keith: Blackstone üyesi. Gizemli. Savannah'nın "ağabeyi."

Lexi: Eski kız arkadaş.

Savannah: Tijuana, Meksika'da yedi ay boyunca tutuldu. Blackstone tarafından kurtarıldı, Cole Logan'a aşık oldu. Şimdi Shadows'da yaşıyor.

Cole: Montana'daki Shadows adlı güvenli evin sahibi. Bir kurbanın resmine aşık oldu. Onu buldu, kurtardı ve evlendi. Blackstone özel operasyon ekibinin lideri.

Olivia: Savannah ve Cole'un kızı.

Mark: Cole Logan'ın en iyi arkadaşı, Blackstone üyesi. Geçmişinden gelen acıdan kaçmak için mizahı kullanır.

Mia: Mark'ın kız arkadaşı, hemşire ve Frank'in kızı.

Paul: Blackstone üyesi.

John: Blackstone üyesi.

Abigail: Mark'ın evlatlık annesi, Cole'un çocukluk dadısı ve şimdi de evin yardımcısı. Ev doktoruyla çıkıyor.

Doktor Roberts: Ev doktoru, iyi kalpli ve Abigail'e aşık.

June: Abigail'in küçük kız kardeşi.

Mike: Ajan at Gölgelel. Korkunç görünömlü
Teddy Tepeden tırnağa dövmelelele kaplı bir ayı.

Dell: Gölgelelerdeki Ajan.

Davie: Shadows'daki ajan.

Molly: Kuzey Dakota Hastanesi'nde hemşire. Blackstone adamları geldiğinde onlarla çalışmak için NDA imzaladı.

Scoot: Huysuz ev kedisi. Hiç utanması yok.

PROLOGUE

Konum Meksika
Koordinatları:
Sınıflandırılmış

Keith

Land Rover'ın arkasından koşarken toz gözlerimi tırmaladı. İki kartel üyesi kampımızdan bazı tıbbi malzemeleri alıp kaçıyordu. Kovalamacayı eğlenceli kılan şey, bunu bizden beklememeleriydi.

Botlarım yere zar zor değiyor ve kollarım rüzgârda çırpınıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda Mark'ın direksiyonun arkasında olduğunu ve hızla yaklaştığını gördüm. Cole, Hummer'ın penceresinden tırmanarak çıkıntıya oturmuştu. Silahını tavana dayayarak telsizine uzandı ve sesini kulaklığımdan duydum.

"Saat dokuz yönünde ilerleyin."

Yaptım ve iki mermi yanımdan geçerek sürücünün bir anlığına yavaşlamasına neden oldu. Yer kazandım ve tavan rafına tutunmaya çalıştım ama başaramadım.

"Lanet olsun!" Land Rover'a odaklanmaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyordu. Tüm gücümle ileri atıldım.

ve bara tutundum. Dizlerim tampona çarptı ve kalçalarım yedek lastie dayak yedi.

Hızla bacağımyı yukarı salladım ve kendimi çatıya doğru kaldırdım. Dizlerimi açtım, dengemi buldum ve Cole'a bir başparmak işareti yaptım.

Dört kurşun sol kulağımyın yanından geçti. Öne doğru süründüm ve bıçağımyı uyluk kılıfından kaptım. Karnımyın üzerine çökerek aşağı uzandım ve bıçağı adamın eline ve kapının üzerindeki kumaşa sapladım.

Sürücü paniklemeye başladı ve yolcu bıçağı çekip kurtulmak için mücadele ederken araç ileri geri savruldu. Şakağına indirilen hızlı bir dirsek kafasını geriye atmasına ve yana düşmesine neden oldu.

Destek için topuklarımı portbagajdan geçirirken, vücudum yan tarafa doğru sarktı. Silahımı camdan, çaresizce aracı kontrol etmeye çalışan sürücüye doğrulttum. Yüzünden ter damlıyor, kirli yanaklarında izler bırakıyordu. "Kamyonu durdur!"

Elleri direksiyondan havalandı, gözleri çılgına döndü. Kamyon yavaşlarken ani güç kaybından dolayı sarsıldı. İkimiz de onun yanındaki makineli tüfeğı baktık.

"Yapma" diye uyardım, ama tahmin ettiğımy gibi, adam o.

Pop!

Adam deliğı bakarken başını ileri geri salladı. direksiyonda. Şoka giriyordu; yeni olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Bir daha yaparsan, bir sonraki gözlerinin arasında olur."

İngilizce konuşuyordu. Başını sallayışından ve durduktan sonra iki elini tekrar direksiyona koyup orada tutuşundan bunu anlayabiliyordum.

Cole sürücü tarafındaki cama geldi ve tüfeğini adamın yüzüne doğrulttu. Sonra bana baktı, yüz ifadesi sanki yemek masasından yeni kalkmış gibi sakin ve dostaydı.

"İyi misin, Keith?"

"Daha iyi olamazdı!" Kapının kenarından tuttum, ayaklarımı serbest bıraktım, etrafımda döndüm ve yere düştüm. "Tahminimce o yeni."

Mike şoförü omuzlarından tutup oturmasını söylerken, "Evet, çok çabuk pes etti," diye ekledi.

"Evet." Güneş gözlüklerimi çıkardım. "Muhtemelen hedefleri biz değildik ama kolay lokma olduğumuzu düşündüler." Kapıyı açıp baygın yolcunun yere düşmesine izin verdikten sonra eşyalarını karıştırdım. Tanrım, ne kadar pasaklılardı. Yiyecek ambalajları, kola kutuları, sigara izmaritleri ve bira şişeleri yerde sıralanmıştı. Bu ikisinin nasıl olsa yakında kalp krizinden öleceklerini düşünerek kıkırdadım.

"Lopez," diye seslendi Cole. "Haber ver. İki rehinemiz var."

"Anlaşıldı."

"Albay." Başımla arka koltuktaki paketi işaret ettim. Arkaya uzandım ve kirli battaniyeyi dikkatlice çekerek büyük bir bombayı ortaya çıkardım.

"Geri çekilin!" Cole seslendi ve adamlar hızla harekete geçti. "Yavaş ol Keith," diye uyardı.

Dikkatlice değerlendirdim. Aktif değildi ve geri çekilmek için onay verdim.

"Orospu çocuğu."

Land Rover'ın kaputunun üzerindeki bir dizi planı hızla açıp taradım ve daire içine alınmış noktayı not ettim. "Vay anasını."

Cole bombayı kontrol etmeyi bitirdi ve bana katıldı. Kağıdı kaputun üzerinde düz tutmak için esintiye karşı mücadele ettim ve amaçladıkları hedefin nerede görüldüğünü işaret ettim.

Sürücüyü fermuarla bağlayan Mike'a yaklaşırken elim esnedi. Yüzüm öfkeden gerilmişti ve hiç umursamadan geri çekilip suratının ortasına bir yumruk indirdim.

"Seni orospu çocuğu!" O yerde yuvarlanırken tısladım.

"Hayır, lütfen!" diye bağırdı ve ellerini beni uzaklaştırmak istercesine kaldırdı. "Benim kurallarım var. Kimseyi incitmem."

"Onlar çocuk, seni katil piç! Masum çocuklar! Hepsini öldürecektin!" Cole tarafından geride tutulan Mark'a baktım.

Gidecek başka yerleri olmadığı için kartellere katılan pek çok adam tanıyordum. Çaresizlik içinde uyuşturucu ticaretine yöneldiler. Ama bu tür bir şey, bir okulu bombalamak ve masum çocukları öldürmek, ancak ruhu olmayan biri tarafından gerçekleştirilebilirdi. Silahımı boğazına dayayıp şarjörü boşaltmamak için kendimi çok fazla kontrol etmem gerekti.

Cole, Mike'a adamları Hummer'ın arkasına yerleştirmesini emretti ve Mark'la ben de pikaba gitmeden önce bombayı çıkarıp tamamen etkisiz hale getirdik.

"İyi karar verdin." Ben arkaya tırmanırken Cole bana yumruk attı.

"Teşekkürler."

Mark bir bezle alnını sildi. Mia hamile olduğu için her zamankinden daha fazla zorlandığını biliyordum. Bir erkeğin bakış açısını değiştiriyordu.

Parmaklarımı ön kolumda gezdirirken, bir anım su yüzüne çıkınca birkaç dakikalığına zihnimin dağılmasına izin verdim.

Pürüzsüz eli çıplak göğsümde gezinerek beni derin bir uykudan uyandırdı. İpeksi saçları yüzümü gıdıkladı ve kıkırdaması kalçalarımı oynatarak temas istememe neden oldu.

"Günaydın." Hışırtılı sesi beni esas duruşa geçirdi. Kalçalarının üzerinde geriye doğru sallanırken iri gözleri benimkileri tuttu. "Acıktım." Pembe dudakları aralandı ve beni bütünüyle yutmasını izledim.

"Kutsal...!" Ne kadar dayanabileceğimi merak ederek yüzümü kapattım.

"İşte tam orada," diye araya girdi Mark ve beni kaba bir şekilde hafızamdan çekip çıkararak kasıklarımda sıkı bir düğümle baş başa bıraktı. "Ne düşünüyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım,
sinirlenmiştim. "Her zaman böyle
huysuzsun."

İçimi çektim ve ona baktım. "Sadece evi düşünüyordum."
Şapkasını çıkarıp saçındaki kumları silmelerken başını
salladı. "Bu bakışı sadece Mia'yı düşündüğümde
takınıyorum." Sırıttı ve sonra bir şey fark etti. "Aklında özel
biri mi var?"

Başımı sallayarak tekrar pencereden dışarı baktım.
Şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Boston
Lisesi

"Pas ver!" Clark nerede olduğunu bana bildirmek için sopasına vurdu. Buzda hızla ilerledim ve disk sopama çarptı. Hızlıca göz teması kurdum ve pas verdim, ancak iki adımda geri aldım. Bu bizim hareketlerimizden biriydi. Soluma doğru fake attım ama sağa doğru savruldu. Kalenin önüne geldiğimde bir açıklık gördüm ve hiç düşünmeden topu kalecinin bacaklarının arasından ağırlara gönderdim. Sevgili sirenler seyircilerle birlikte çığlık attığında sıırıttım.

Clark kaskımı tuttu ve biz tezahürat yaparken kafeslerimizi birbirine çarptı. Seyirciler yerlerine yerleşirken hakem düdüğü çaldı. Buzun ortasına yöneldim, patenlerimi çizginin iki yanına koydum ve diskin düşmesini bekledim.

Kalp atışınızdan başka hiçbir şeyin duyulmadığı, hakemin derin bir nefes alıp sert lastik parçasını bırakacağı anı çılgınca beklediğim bu bölümü çok sevdim.

Pak yere düştü, iki sopa da pakı almaya çalışıyordu, sonra rakibimin sopası geldi ve boynuma takılmaya çalıştı. Omzumu düşürdüm ve sinirlenerek ona doğru hamle yaptım.

On yedi yaşındayken iki yüz kilo ağırlığındaydım ve 1.80 boyundaydım. İri bir adamdım ve pek çok kişi kolay kolay

beni al. Söylemeye gerek yok, böyle zamanlar geldiğinde çok mutlu oluyordum.

Gelen ağırlığımdan sekti ve kış üstü yere düştü. Hakem hemen oyunu durdurdu ve buzdan yeni çıkmakta olan diğer adama penaltı verdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırarak eldivenini çıkardı. "Az önce bana ne yaptığını görmedin mi?"

"Penaltı, iki dakika, sportmenlik dışı davranış." Hakem formasından tutup onu ceza sahasına çekti.

Kayarak geri döndüm ve tekrar buzun ortasındaki yerimi aldım. Pak yere düştü ve kafamdaki tek şey odaklanıp topu almaktı.

Pak sopamla patenim arasında güvendeyken, kalenin etrafından dolandım ve kalecinin bileğinin üstünden içeri soktum.

Küçük bir sırtısla locadaki serseriye başımı salladım ve bu sezon bir galibiyet daha alan Clark'ı yumrukladım. Üçte üç yapmıştık ve şu anda lise hokeyinde zirveyi elimizde tutuyorduk.

"Parti benim evimde!" diye bağırды gürültünün üzerine.

Kilidimdeki numaralar başımı döndürüyordu. Bir gece öncesinden kalma bir akşamdan kalmalığım vardı. Tek hatırlayabildiğim vücut ağırlığım kadar bira içtiğim ve sabah bir şekilde kendimi Clark'ın verandasındaki sandalyede bulduğumdu.

Üç, altı, dokuz...

Parmaklarım topuzu çevirdi ve sonunda dolabımın kapısını açtı. Elimde üç Advil ile onları geri fırlattım ve bir limonlu Gatorade ile kovaladım. Matematik kitabımı fen kitabımla değiştirdim ve kapıyı dikkatlice kapattım.

"Dostum," diye sırtı Clark bana. "Bugün yenilerinin geldiğini duydum." Omzunun üzerinden baktı. "Kız kardeşler."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Onunla birlikte bir sonraki dersime doğru yürümeye başladım. Clark bilinen bir erkek fahişeydi. Okulumuzdaki tüm kızlardan sıkılmıştı, bu yüzden yeni biri geldiğinde bunu ilk öğrenen o olurdu.

"El ve Alexi." Yanıma otururken kaşlarını oynattı. "Kanada'dan buraya taşındıklarını duydum." Heyecanla ellerini birbirine sürttü. "Kanadalılar! Bundan daha iyisi olamaz."

"Evet." Dosyayı açtım ve öğretmenin derse başlamasını bekledim. Clark'ın soyunma odasındaki duşa birini, hatta belki de ikisini birden sokması an meselesiydi. Birçok başarısından biri daha.

Ders her zamanki gibi sıkıcıydı. Şanslıydım ki zekiydim ama bu hem bir lanet hem de bir nimetti. Takımdaki eş kaptanlık koltuğumu bana ayırmıştı ama aynı zamanda yeterince zorlanmadığım için sıkıcı bir gün geçirmeme neden oluyordu.

Pist en çok sevdiğim yerd; sesleri, kokusu, her şeyiyle. Başımı belaya sokmadan kendimi kapatabildiğim ve vücut ağırlığımı kullanabildiğim bir yerd. Fiziksel temas için yaratılmıştı.

Çantamı ayaklarımın dibine bıraktım ve takımın kara antrenmanı için gittiği futbol sahasının yanındaki tribüne oturdum. Başım nihayet bana işkence etmeyi bırakmıştı, ki bu mükemmel bir zamanlamaydı çünkü koç antrenman için tur atmamızı istiyordu. Futbol takımımız şaka gibi olduğu için okul fonumuzun çoğu hokey takımımıza gidiyordu. Yine de her yıl okulumuza üçüncülük kupası getiren bir takımdı.

"Haydi, bayanlar!" Koç Grant megafonla seslendi. Bize böyle seslendiğinde daha çok çalışmamızı sağlamak için tuhaf bir yöntemi vardı. "Eğer turlarınızı koşamazsanız St. Pat's Lisesi'ni yenemezsiniz. Şimdi kımıldayın!"

Adidas'larımı bağladıktan, gerindikten ve biraz Gatorade içtikten sonra, koşarak geçen Clark'a katıldım.

Dördüncü tura geldiğimizde bir adamın koça yaklaştığını fark ettim.

"Kim o?" Clark başıyla ona doğru işaret etti.

"Bilmiyorum."

"Ah, daha da iyisi, kim o?" Clark boynunu garip bir şekilde bükerek başka bir yöne bakarken neredeyse takılıp düşüyordu.

"Onu da bilmiyorum," diye mırıldandım ve hızımı artırdım. Arkamı döndüğümde kimden bahsettiğini gördüm.

Dirseklerine kadar inen koyu kahverengi saçları, küçük bir gövdesi ve uzun, ince bacakları vardı. Yüzünü göremiyordum ama duruşundan kendine güvendiğini anlayabiliyordum. Oturdu ve kimseye bakmadan bir kitap açtı.

"Hanımlar!" Koç bize el salladı ve konuşmadan önce hepimiz gelene kadar bekledi. "Yeni bir oyuncumuz var ve Jordon sakatlandığından beri onu kullanabileceğimiz kesin." Clark bana kendi yüzümde olduğundan emin olduğum endişeli ifadenin aynısını verdi. "Elliot Klein ile tanışın. Buraya Toronto'dan transfer oldu, yani Kanada'dan, eğer bazılarınız coğrafya bilmiyorsa. Memleketinde sol kanatta oynuyordu ama bizim için sağ savunmada oynayacak."

Clark'a bakarken yüzümde beliren sırıtmayı gizleyemedim ve o da bana parmağını gösterdi. Sanırım El, Elliot'ın kısaltmasıydı. Müthişti.

"Hey, çocuklar." Başıyla dostça bir selam verdi. "Takıma katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Futbol takımıyla hiç ilgilenmiyorum ve beyzbol da oynamıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye seslendi kalecimiz Greyson arkamızdan.

"Tamam, on dakika ara." Koç bir not defteri çıkardı ve üzerine bir şeyler karalamaya başladı.

"Keith." Acemiye elimi uzattım. Hayatım boyunca spor yapmışım ve hiçbir zaman ilk adım olan Brandon'ı kullanmamışım.

"Elliot Klein." El sıkışına karşılık verdi. "Pivot oynuyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Ödevimi yaptım, ayrıca seni gözden kaçırmak zor. Yüzün ofisin yanındaki kupa duvarının her yerine yapıştırılmış." Omzunun üzerinden esmer kıza baktı. Kız hâlâ kafasını bir kitaba gömmüştü.

"Arkadaşın mı?" Su şişemi eğdim ve sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin verdim. Hava yok, kramp yok. Sporcularda işe yarıyordu.

"Öyle de denebilir." Kıkırdadı, sonra omzumun üzerinden bize katılan Clark'a baktı. Koç bizi sınav çekmemiz için orta sahaya çağırmadan önce hızlı bir tanışma faslı yaptılar.

Yüz sınav, yüz mekik, yüz çömelme hareketinden sonra kışım her zaman iyi bir antrenmandan beklediğim yanmayı hissetmeye başlamıştı. Diğerleri duşa giderken, Clark ve ben kaslarımızdaki laktik asidi azaltmak için pistte son bir hafif koşu yaptık.

Eşyalarımızı almak için tribünün yanında durduk ve Elliot'ı esmer kızla konuşurken bulduk. Bizi duyunca döndü. "Hey, çocuklar, bana kafeteryanın yerini gösterebilir misiniz?"

"Yapabiliriz ama kapalı." Çantamı omzuma attım, hâlâ kıza gizlice bakmaya çalışıyordum. "Yolun aşağısında bir hamburgerciye gidiyoruz. Aç mısın?"

Gözleri parladı ve kıza döndü. "Hey, var mısın?"

Döndü ve saçlarını yüzüne doğru savurdu. Tanrım. Beni süzerken mükemmel kaşları kalktı. Beni incelerken seksi ve gerçekten güzeldi ama kızgın ifadesi hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı.

"Elbette." Tarlaya doğru baktı. "Neden olmasın?" Altından uzun bir püskül sarkan heybe tarzı çantasını aldı ve yüksek topuklu çizmeleriyle dikkatlice aşağı indi. Elimi uzatmak istedim ama Clark, Clark olduğu için benden önce davrandı. Son tribünde durdu, ikimize de baktı, sonra onun teklifini kabul etti ve

ona yardım etti. Yere indiğimde gizlice ona iyice baktım.

Dar kot pantolonunun altında bacakları sıkı görünüyordu, siyah bluzu kemerinin yaklaşık bir santim üzerinde duruyordu ve teni güneşte biraz zaman geçirmiş gibi görünüyordu. Deri ceketini ince omuzlarını örtüyordu ve üzerinde A harfi olan bir kolye takmıştı.

"Merhaba," dedi kısık bir sesle ve sonra ona bir bakış atan Elliot'a baktı. Gözlerini kapadı, sonra bize döndü. "Ee, hamburger?"

"Tanrım." Elliot başını salladı, kızın soğukkanlılığından rahatsız olduğu belliydi. "Clark, Keith, bu benim ikiz kardeşim Lexi."

"Lexi," diye düzeltti onu, sonra da otoparka doğru yürümeye başladı.

Biz de peşinden gittik ve Clark koluma vurdu. "Çok ateşli."

Gözlerimi devirmiştim. Adam haklıydı ama kadının çözmesi gereken bazı sorunları olduğu açıktı.

Clark çantasını kamyonetimin arkasına attı ve kolaylıkla bagaj kapağına zıplayarak tekerlek yuvasındaki her zamanki yerine yöneldi. "Çok yer var Lexi."

"Ben arkada oturacağım." Lexi bana bakarken Elliot zıplayarak Clark'a katıldı.

Ona yolcu kapısını açtım ve içeri girmesi için el salladım.

"Teşekkürler." Sonra kamyonetimin aslında ne kadar yüksek olduğunu fark etti. Taban döşemesi neredeyse göğsüne geliyordu. Önüne uzanıp basamağı aşağı çektim ve saçları yüzüme değdi. Çok yumuşaktı ve gerçekten güzel kokuyordu. Çekilmeden önce biraz fazla oyalandım.

Kararsız bir adım attı ve kendini içeri çekti. Elimde olmadan vücudunu hayranlıkla izledim. İnanılmaz derecede orantılıydı.

Clark çatıya vurarak hazır olduklarını haber verdi. Hayvanı çalıştırdım ve sokağa çıktım.

Pencereyi açtım ve esintinin beni serinletmesine izin verdim. Bir duşa ihtiyacım vardı ve deodorantımın çift vardiya çalışmasını umuyordum. Duş almadığım onca gün arasında...

Radyoyu açtım ve sesini açmak için uzandım ama onun eli benden önce davrandı.

"Oh." Eli biraz geri çekildi ama hâlâ benimkinin üzerinde duruyordu. "Bu şarkıya bayılıyorum." Sırıttım. Dudağını ısırdı ve yumuşak pembe, beyaz, düz dişlerinin etrafında güzel görünüyordu. "Ne?"

"Pearl Jam hayranı olmana şaşırdım sadece." Gözlerini devirdi. "Gerçekten mi?"

Konuşmaya devam edip etmeyeceğini görmek için sadece omuz silktim.

Beni inceledi, belli ki canı sıkılmıştı.

"Peki, ne dinliyor gibi görünüyorum?"

Ne yazık ki kadın müziği konusunda uzmandım, bu yüzden merakının tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırdım. Pencereden dışarı sarkıtmadan önce elimi direksiyonda gezdirdim.

"Boyz II Men." Öldürücü ifadesini gördüğümde sırıttım.

"Ciddi misin?"

Kelimeleri şakacı bir şekilde söylemeye başladım.

"O şarkının sözlerini nasıl bildiğini duymak istediğimi sanmıyorum."

Kıkırdadım, yan gözle onu süzdüm, sonra yüzümü ona çevirdim. Ondan hoşlanmıştım. Kişiliğinde ilginç bir yan vardı. Pencereden dışarı baktı ve derin düşüncelere dalmış gibiydi. Temkinliydi ve etrafında neredeyse öfkeli bir hava vardı. Acaba buraya taşınmak istemediği için olabilir mi diye düşündüm. Ben de son senemde okulumu değiştirmek istemezdim.

Yolculuğun geri kalanında herhangi bir konuşma girişiminde bulunmadım. Arabayı öne çekerek aynaları kontrol ettim ve her zamanki yerime geri dönerek kamyonndan indim. Lexi kapıyı açmak için çabaladı ve tam bagaj kapağını yuvarladığımda, düşünmeden aşağı atladı ve sert ve dengesiz bir şekilde yere düştü. Ona ulaşmayı ve belinden yakalamayı başardım. Şaşırtıcı derecede hafif olan gövdesi benimkinin içine düştü ve yüzü omzuma gömülü halde kendini sabitlemek için tutundu.

"Vay canına." Öfkeyle birkaç tutam saçını öne doğru savurdu. "Kamyonun gerçekten çok yüksek." Kendi sözlerine güldü. "Şimdi ayakta durmaya çalışacağım." Elleri omuzlarıma gitti ve kendini dikleştirdi.

"İyi misin?" Üzerimdeki narin elleri hoşuma gitmişti. Sağ elindeki mor taş, saçlarını yüzünden ayırdığında moka rengi gözleriyle güzel bir uyum yakalamıştı.

Başını salladı, yüz ifadesini düzeltti ve benden uzaklaşmak için yana doğru küçük bir adım attı.

"İyi misin Lexi?" Saatini kontrol ederken Elliot'ın kaşları birbirine çarptı.

"Evet, sadece Keith beni Tacoma'sıyla öldürmeye çalıştı." İyi olduğunu görebiliyordum.

Akşam yemeği iyi geçti. Hepimiz o kadar açtık ki kimse fazla konuşmadı. Lexi'nin bizi hayranlıkla izlediğini fark ettim. Anladım; çok yedik.

Elliot'ın yeni işine gitmesi gerekiyordu ve Clark yolun aşağısında oturuyordu, bu yüzden geri dönmek için araca ihtiyacı yoktu. Lexi ve ben kamyonu doğru yürümeye başladık.

Havasız restoranda oturduktan sonra gece havası serindi. Kollarını kavuştururken deri ceketı gıcırdadı. Yüksek topuklu botlarıyla çakılların üzerinde debeleniyordu.

"İşte." Onu sabit tutmak için kolundan tuttum.

"Normalde bu kadar muhtaç değilimdir." Kıkırdadı. Hah. Komik görünüyordu. Kamyonu vardığında içini çekti ve kızgın bir ifadeyle etrafında döndü.

Oh hayır, şimdi ne olacak?

"O kız olma riskini göze alarak-" ellerini havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı, "-o kız, biraz yardım isteyebilir miyim?" Kamyonu işaret etti.

"Tabii ki." Sırıttım. Çok komikti. Elime uzandı ama kalçalarından kavradım ve onu koltuğa doğru kaldırdım. Zaten o adımdan nefret ederdim.

"Tanrım!" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu beklemiyordum."

"Bacaklar içeri." Vücudunu etrafında döndürdüm ve emniyet kemerini ona uzattım. Kapı kapandıktan sonra kamyonun ön tarafına geçtim ve direksiyonun arkasına geçtim. "Okula mı? Yoksa eve mi?"

Bir şey kafasına dank eder gibi oldu ama hemen yüzünü sakladı. "Okul."

Dönüş yolunda pek bir şey söylemedi ama parmağının dizine defalarca vurduğunu fark ettim.

"Elliot hokeyi seviyor. Senin olayın ne?"

Bakışlarını pencereden ayırmadı. "Gerçekten bir şeyim yok."

"Oh, bu çok kötü." Ben de onun ses tonuna uydum.

Göz ucuyla baktı, yorumum karşısında neredeyse irkilmiş gibiydi. "Neden?"

"Sadece senin hakkında bilmek istediğim bir şey var." Dikkatimi tekrar yola vermeden önce uzun bir süre ona baktım.

Pencereye dönmeden önce bir süre düşündü. Okulun otoparkına girdim ve o arabasını gösterdikten sonra kamyoneti yanına park ettim.

"Nerede yaşıyorsun?" "Brick Street."

"Arkadaşım o sokakta oturuyor." Dışarı çıktım ve onunla kapıda buluştum. Kollarımı ona doğru kaldırdım ve yüz ifadesinin bunu sorun etmediğini göstermesini bekledim ve sonra onu ellerimin arasına alıp aşağı indirdim.

"Teşekkürler." Geri adım attı ve gitmek için döndü, ama arkasına baktı.

"Keith?"

"Evet."

Dilini geri çekmeden önce dudağında gezdirdi. "Boş ver." El salladı ve kapısını açtı.

"Ah, görüşürüz."

O gitti, ben de onu takip ettim. Yanındaki ışıktaki durdum ve yanlış yöne gittiğini fark ettim. Hmmm. Bankın üzerine eğildim ve camı indirdim.

"Lexi!" Camını yarıya kadar indirdi. "Adresin neydi?"

"Elli iki yirmi Brick Sokağı."

"Yanlış yöne gidiyorsun. Benim şeridime gel, ben önden gideceğim."

Tereddüt etti ama camını açtı ve arkamdan yanaştı.

Okuldan onun evine kadar üç kırmızı ışık vardı ve her birinde kendimi aynada onu izlerken buldum.

İlginç tavırları vardı. Sol küpesiyle oynuyor, sanki arka koltukta biri varmış gibi sürekli arkasına dönüyor ve gözlerini kapatıp birkaç kez alnını ovuşturuyordu. Neden bu kadar stresli görüldüğünü ve aklından neler geçtiğini merak ettim.

Park ettim ve dışarı çıktım. Ben yaklaşırken bana gülümsedi.

"İşte buradayım." Ağırlığını değiştirdi ve omzunun üzerinden eve baktı, sanki ailesini görecekmış gibi.

"İyi misin?"

"Evet,
neden?"

"Sebebi yok. Sanırım buradaki işim bitti. İyi geceler, Lexi."

"İyi geceler, Keith."

İKİNCİ BÖLÜM

Lexi

"Lexi Klein," diye seslendi biri. Ders kitabımı çantama ittim ve döndüğümde siyah beyaz amigo üniforması giymiş üç kızla karşılaştım. Baş amigo kız olduğunu tahmin ettiğim sık bukleli sarışın öne çıktı. "Ben Mimi, bunlar da kızlarım Trish ve Nicole." Ne olacağından emin olamadığım için dudaklarımı büzerek gülümsedim. "Memlekette jimnastik yaptığınızı duyduk. Neler yapabildiğini görmek isteriz. Amigo takımımızda her zaman kız eksiklerimiz oluyor ve seni gerçekten kullanabiliriz. Hiç denedin mi?"

Bu bir şaka, değil mi? Eminim Elliot buralarda bir yerde, gösterinin tadını çıkarıyordur.

"Kendimi hiçbir zaman neşeli biri olarak görmedim."

"Mesele moral vermek değil Lexi, mesele kışımızı yırtarak dans edebilmemiz ve takımın iyi görünmesini sağlamamız." Diğer kızlara sırtıttı. "Bakın." Bir adım daha yaklaştı. "Anlıyorum, son sınıftaki yeni kız sensin ve bu okul çok çekişmeli. Bırak da arkadaşın olalım."

Tereddüt ettim ama böyle bir şeyin annemi mutlu edeceği düşüncesi aklımdan geçti. O çok

Son zamanlarda benim için endişeleniyordu ve okula başladığımdan beri her şeyin daha iyi olacağına dair umutları olduğunu biliyordum.

Onu hemen geri çevirmediğimde Mimi'nin gözleri parladı. "Saha, okuldan sonra, seçmeler?"

"Evet, tamam."

Çok fazla düşünmem gerekmediği için ders su gibi akıp geçti. Bu projeyi geçen yıl eski okulumda yapmıştık, bu yüzden hemen hemen her şeyi biliyordum. Deneme hakkında kendimi huzursuz hissediyordum. Bu gerçekten yapmak istediğim bir şey değildi.

Çantamı bankın üzerine bıraktım, bugün spor ayakkabılarımı giydiğim için mutluydum. Tam esneme hareketlerimi bitirmiştım ki kızların adımı seslendiğini duydum.

"Hey, kızım!" Mimi diğer ikisinin önüne geçti ve bana oldukça dramatik bir şekilde iki öpücük kondurdu. "Hadi hareketlerini görelim." Müzik setinin fişini taktı ve etrafımdaki hoparlörlerden Spice Girls'ün "Wanna Be" şarkısı çalmaya başladı.

Sahaya doğru koştum, sonra heyecanla beni izleyen kızlarla karşılaştım. Öne fırladım ve olabildiğince hızlı koştum. Ellerimi düz tutarak bir takla attım, iki ön takla attım, iki tam takla attım ve sonunda bir dönüş yaptım. Onların önünde iki ayağımın üzerine düştüm. Nefes bile almıyordum. Onlara doğru yürümüş gibi görünüyordum.

"Vay canına, kızım!" Mimi alkışladı ve kızlar da onu izledi. Parmaklarını şıklattı ve Trish bir çanta açıp Mimi'ye bir forma verdi. "Artık resmen West Boston Capitals'ın bir üyesisin!" Orada durup beklediler.

Bunun benim için doğru bir hareket olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım. Hiçbir zaman moral mitinglerinden ya da hep bir ağızdan bağırmaktan hoşlanmamıştım ama etrafımda birkaç arkadaşımın mezun olma fikrinin çekici bir yanı vardı. Nicole'ün pek memnun görünmediğini fark ettim. Sorununun ne olduğunu görmek için katılabilirdim.

Güzel.

Elimi uzattım ve hepsi coşkuyla cıglık atarken Mimi bana

kıyafeti uzattı.

"Hadi seni yakalayalım. Soyunma odaları şurada."

Tamam.

Eve geldiğimde açlıktan ölüyordum. Ön kapıyı açtığımda annemle babamı oturma odasında kitap okurken buldum.

"Aman Tanrım!" Annem sandalyesinden fırladı, yüzü gülüyordu. "Oh, Rick, kızımıza bak!" Onun görmesi için beni yeni üniformamın içinde döndürdü.

"Biraz kısa." Mikro mini eteğe baktı. "Şort falan giyemez misin?"

"Altında şort var baba." Eğildim ve kel kafasını öptüm.

"Olamaz!" Elliot her zamanki ürkütücü tavrıyla bir anda ortaya çıktı. Sinsi yetenekleriyle gurur duyuyordu. "Gömleğin bir kısmı eksik Lex." Dekolteyi işaret etti.

"Hep buralardasın, değil mi?"

Gözlerimi devirip gülümseyen anne ve babama baktım. Yüzlerindeki ifadeye değen bir şey varsa o da buydu. Endişeli olmak yerine mutlu görünüyorlardı.

Tamam, bunu yapabilirim.

Daha güneş doğmadan kişisel telefon hattım çaldı. Hattım çaldığında her zaman ayakkabısını duvarıma fırlatan Elliot'a yüksek bir sesle küfrettim. Tıpkı evdeki gibi.

"Alo?" Sesim zar zor çıkıyordu.

"Günaydın, günüşiğim. Bugün üniformanı giymen gerekiyor.

Bu öğleden sonra bir maçımız var." Bu beni uyandırdı.

"Mimi, daha iki gün önce katıldım. Hazır mıyım bilmiyorum."

"Öylesin. Bence bunu Trish ve Nicole'den daha iyi biliyorsun. İyi olacaksın. Saçlarını at kuyruğu yap ve kırmızı ruj sür."

"Ruj hariç her şeyi ben yaparım."

"İyi, sadece maça ol." Hat kesildi.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

Büyük ihtimalle maç yüzünden gergin olduğum için okul çok hızlı geçti. Trish ve Nicole ile birlikte Mimi'nin arabasında buluştuk. Bana ön koltuğa oturmam söylendi ve Nicole'ün bundan memnun olmadığı gözümde kaçmadı. Yalnız kaldığımızda onunla arkadaş olmak için aklıma bir not aldım. Kimseyle küsmek istemiyordum.

Okulun birkaç sokak ötesine park ettik ve ponponlarımı ve yeni tezahürat çantamı buz gibi piste taşıdım. Serin havanın kokusuyla kendimi hemen evimde hissettim.

Eşyalarımızı yan odaya bıraktıktan sonra, aynı olan ama kolları olan kazaklarımızı giydik.

"Hazır mısınız kızlar?" Tüm takım ellerini ortaya koydu ve içimi sızlatan garip bir tezahürat yaptı.

Sadece bizim için olan platformu gördüğümde midem bulandı. Yerden beş metre yüksekte olmalıydı ve cam ve ekstra paspaslarla korunuyorduk. Kalabalıkla ilgili bir sorunum yoktu ama bu biraz farklıydı çünkü biz sergileniyorduk.

Maçın başlamasını heyecanla bekleyen taraftarların yanından geçtik. Merdivenleri tırmandık ve sıraya girdik. Kornalar, ışıklar ve sirenlerle en az üç yüz kişi oradaydı.

Çocuklar buzun üzerine çıkmaya başladığında, hep birlikte dans ederken ilk tezahüratımıza başladık. Pozisyonumu aldım ve ben tutucunun omuzlarına tutunurken destekçimin belimi tutmasını bekledim. Saniyeler içinde dikkatlice küçük bir piramidin içine kaldırıldım. Ellerim kalçalarımda, üç çift elin inişimin mükemmel olduğundan emin olmasıyla ayaklarımın üzerine bırakıldım.

Bir sonraki tezahüratımıza geçerken kalabalık çığına döndü. Yalan söyleyemem; bu kızlar oldukça iyiydi. Mimi kelimeleri dudaklarımdan uydurduğumu fark edince bana bir bakış attı. Gülümseyerek yüzümü buruşturdum ve bağlamak için elimden geleni yaptım.

Bir oyuncu yavaşça yanımdan geçti, sonra aceleyle bir diğerinin yanına gitti. Bir şeyler söyledi, sonra ikisi de bana doğru baktı. Elliot kayarak yanımdan geçti ve bana aptalca bir yumruk attı. Yüzümü buruşturdum ve ikimiz de gülmeye başladık. Ahmak ikizimi seviyordum.

"İyi görünüyorsun, Lexi!" Döndüğümde Keith'i tahtaların yanında buldum. Kafesi yukarı doğru çevrilmişti ve mavi ağız koruması bir tarafa doğru sarkıyordu.

"Sen de öyle." Sırıttım ve bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu düşündüm. Hokey forması giyen bir adam gibisi yoktu. "Bana bir gol atacak mısın?" Şaka yaptım ve sesimin içimdeki heyecanla uyuşmamasını umdum.

Kafesine vurmadan önce bana göz kırptı ve zil çalarken yerini aldı.

"Alexi." Mimi dikkatimi Keith'ten çaldı. "Oyuncular buzun üzerindeyken onlarla konuşmuyoruz. Odaklanmaları gerekiyor."

Güldüm. Her neyse.

İkinci dersten sonra, üç-üç berabere kalmıştık. Müziğin sesi açıldı ve ponponlarımızla dans etmeye başladık. Kalçalarımızı sallayarak ve zıplayarak hareket ettiğimiz için aslında eğlenceli bir hal almıştı. Müzik teknolojiye dönüştü ve şarkılar birbirine karıştı, her vuruş farklı bir dans getirdi. Benim beğenime göre biraz cinsel olan birkaç dans hareketi vardı ama hayranlar aldırıyor gibiydi. Ben de buna ayak uydurdum.

Tam biz bitirmiştik ki, çocuklar buza geri döndüler ve yerlerini aldılar. Sıraya girdik, ponponlarımızı salladık ve düdüğün çalmasını bekledik.

On dokuz numara, Keith'in numarası, odaklanabildiğim tek şeydi. Diğerlerine kıyasla çok iriydi. Onun gibi biriyle karşılaşmak beni dehşete düşürürdü. Oyun devam ederken hepimiz nefesimizi tuttuk.

On saniye kalmıştı ve disk Keith'in elindeydi. Buzda hızla ilerledi ve pakı kalecinin omzunun üzerinden kolaylıkla fırlattı. Clark'a mütevazı bir yumruk attı, sonra döndü ve yanımdan kayarak geçti. Golün benim için olduğunu söylemek istercesine doğrudan beni işaret etti.

Elimde olmadan sırttım ama diğerkızların yüz ifadelerini görünce bu sırtış kısa sürdü. Eyvah.

Oyunun geri kalanında dikkatimi on dokuz numaraya değilkızlara verdim.

Her ne sebeple olursa olsun, Mimi'nin arabasına atlayıp Clark'ın evindeki zafer partisine gitmeden önce üniformalarımızı değıştirmedik.

"Burası onun evi mi?" Büyük kapılar açılıp da etrafı çevrili bir araba yoluna girdiğimizde sordum.

"Evet, çılgınca, değil mi? Babasının Japonya'da bir plastik şirketi var," diye bilgi verdi Trish. "Ailesi hiç evde olmuyor, o yüzden partilerimizin çoğı burada oluyor."

"Vay canına." Kapıyı açtım ve üzerimde yükselen devasa tuğla eve hayranlıkla baktım.

İçeri girdiğimde, nabız gibi atan bir beden deniziyle çevriliydim.

Müzik bangır bangır çalıyor ve havaya içki kokusu yayılıyordu. "Bu bizim amigo takımımız değil mi!" Clark bağırdı

mutfağın karşı tarafında. Mimi kolumdan tuttu ve beni ona doğru koşturdu.

"Lexi ile tanıştın mı? O Kanadalı."

"Çok eskilere dayanıyoruz, değil mi Lexi?" Eski bir Alman kadehinden bira içerken gülümsedi.

"Tanışmıştık." Kendimi rahatsız hissederek küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim ve diğerkızların nereye kaybolduğunu merak ettim.

"Bir centilmen ol ve bize bir içki getir Clark," diye emretti Mimi, bu beni rahatsız etti. Onunla konuşma şeklinden hoşlanmamıştım.

"Peki, şimdi." Takımdan tanıdığım bir adam kolunu omuzlarıma doladı. "Yeni başlayanların eve özel bir şey alması gerekir."

"Öyle mi?" Oldukça yakışıklı oyuncuya meydan okudum, vücudum kaskatı kesilmiş bir halde elini geri çektim.

"Mmhmm." O başını salladı at Clark, kim döküldü Plastik bir bardağa rastgele bir karışım.

"Fondip, çaylak."

Cesaretimi toplayıp bu oyunu oynamaya karar verdim ve fincanı ondan aldım ama durdum. "Önce senin adın."

"Steven."

"Tamam." Omuz silktim ve fincanı devirdim, iğrenç içkinin tamamını mideye indirdim. Pek içen biri değildim ama ne zaman bir açıklama yapmak istediğimi bilirdim.

"Etkileyici." Steven eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Mimi güldü, sonra bana bira dolu bir fincan uzattı.

"Dibs!" Steven beni göğsüne bastırırken bağırdı. Biram bardağın kenarına sıçradı ve elimi sallayarak kuruladım. "Bu tamamen benim."

"Öyle mi?" dedi arkamızdan biri. Keith'in çene kemiği boyunca bir miktar tıraş izi vardı ve üzerinde dar, lacivert bir tişört ve kot pantolon vardı; bira doldurmak için yanımıza uzandı.

"Aynen öyle, dostum." Keith ona ters ters bakarken Steven şakacı bir şekilde başımı öptü. Mimi'ye yardım isteyen bir bakış fırlattım ama o sadece gözlerini devirdi. Bunun onun için normal bir davranış olduğunu tahmin ettim.

Alt dudağımı içeri çektim. Başımı belaya sokacak bir şey söylemekten korkuyordum. Şapkasının altından Keith'in bakışlarını yakaladım ve ona doğru koşmak istedim.

"Çek ellerini kız kardeşimin üzerinden." Elliot pek de etkilenmiş görünmüyordu.

Steven beni hızla serbest bıraktı ve beni belimden yakalayan Keith'e doğru savurdu.

"Sadece sıcak olduğundan emin olmaya çalışıyordum." Steven güldü. "Bilirsin, dar üniforma, buz; Boston'da Ekim ayı biraz soğuktur."

"Ben iyiyim, El." Gerçekten iyi olduğumu anlaması için kolunu hafifçe sıktım. Beni kolladığı için kardeşimi asla suçlamam. Buna hakkı vardı. Ne de olsa eve döndüğümde başıma gelenler, buraya taşınma nedenimizdi. Elliot sadece endişeliydi.

Sakinleşip etrafımızdaki insanlara bakarken başını salladı.

"El, Mimi ile tanıştın mı?"

Kendini toparlamak istediğinde yaptığı gibi başını salladı. "Hayır, üzgünüm, yapmadım." Elini uzattı. "Sen amigo kızların başı falan değil misin?"

"Öyleyim. Hadi gidip konuşalım." Elini tuttu ve onu dışarı çıkardı.

"Keith." Nicole uzun kızıl saçlarını parmağının etrafında döndürürken ona el salladı. "Bu bizim şarkımız." Ellerini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Hak iddia ettiğini fark etmemiştim, bu yüzden içimde hissettiğim sızıya tepki vermek yerine Steven'in elini tuttum ve onunla birlikte oynadım. "İşte bu kulağa eğlenceli geliyor." Onu Montell Jordan'ın "This Is How We Do It" şarkısının herkesin dilinde dolaştığı oturma odasına götürdüm. Ellerim omuzlarında, kalçalarımı sallamaya başladım. O da beni takip etti ve kısa sürede iyi bir ritim tutturduk. Doğal içgüdülerimi ve gölgede kalma ihtiyacımı görmezden geldim ve kendimi serbest bırakmaya karar verdim.

Şarkı Ricky Martin'in "Livin' La Vida Loca "sına döndü. Steven ellerimi tuttu ve benimle birlikte garip bir kalça hareketi yaptı. Hayır, bu benim müziğim değil. Ancak yüzündeki şakacı ifade beni teslim olmaya zorladı. Keşke annem beni şimdi görebilseydi. Uzun zamandır ilk kez rahatlamış ve eğleniyor gibiydim.

Steven kollarını kaldırıp kalçalarını bana doğru çevirdi ve ben ona doğru adım atmadan hemen önce Keith'in yan tarafta Nicole ile konuştuğunu fark ettim ama gözleri benim üzerimdeydi.

"Biraz hava almam lazım." Kendimi yelpazeledim ve kapıyı işaret ettim. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Elimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü. Gelmesini istememiştim ama olsun.

Onunla birlikte evden fazla uzaklaşmak istemediğim için verandada durdum.

"Oldukça güzel bir yer." İçini çekti ve parmaklıklara yaslanıp bana baktı. Ben sadece başımı sallayınca ellerini ceplerine soktu. "Evde biri var mı?"

Sorusuna cevap vermek istemediğim için kaşlarımı kaldırdım. Ben de ona her zamanki kaçamak yorumumu yaptım. "Herkes yeni kızın hikâyesini bilmek istiyor."

"Hayır, sadece burada bir şansım olup olmadığını bilmek istiyorum."

Gözlerimi devirmemek için gösterdiğim çaba bambaşkaydı. Önce beni tanımak umurunda mıydı ki? Steven'ın tek gördüğü açılacak bir çift bacaktı. Birden vicdanım beni sıkıştırdı. Artık kalpli ve çiçekli bir kız değildim, gerçi hiç de öyle olduğumu düşünmüyordum. Ne yazık ki, gerçek beni tanıma şansım hiç olmamıştı. Kendime biraz zarar verebiliyordum. Bu bana içimde yaşayan karanlıktan bir çıkış yolu sağladı.

Elliot çoğunlukla neler yaşadığımı biliyordu ve bir yanımdan nefret ediyordu ama diğer yanımda saçmalıklarımı görebildiği için ona minnettardı. Öte yandan ailem hâlâ mücadele ediyordu. Sürekli nasıl olduğum konusunda endişeleniyorlardı. Kendimi amigo kız takımına katılmak gibi iyi olduğumu kanıtlamaya çalışırken buldum. Evdeki arkadaşlarım beni şimdi görseler ölürlerdiler. Ama göremediler ve ben de sahte yanılısamalar üzerine yeni bir hayat kurmak zorunda kaldım.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" Sessizliğimin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Kollarımı göbeğime doladım, aniden etrafımdaki soğuğu hissettim. "Üşüyor musun?"

Soğuk elini açıkta kalan belime koyduğu anda başımı salladım. Omurgama sıçrayan rahatsız edici sarsıntıyla irkildim.

Biz içeri girerken Keith merdivenlerden iniyordu. Nicole arkasından geldi, üstünü düzeltiyordu. Sırtarak bana el salladı.

Kahretsin.

Karnıma bir kurşun top çarptı. Elliot'ı bulup buradan gitmem gerekiyordu.

Steven'ı arkadaşlarından biriyle konuşması için bırakarak Clark'a koştum.

"Hey, kardeşimi gördün mü?"

"Ha! Evet, onları son gördüğümde yukarı çıkıyorlardı ve oraya çıkmanızın tek nedeni-"

"Teşekkürler!" Sözünü kestim. Bu görüntüye ihtiyacım yoktu. Trish'i bulmak için dışarı çıktım. Arabanın açık olduğunu umarak camı kapattım. "Kahretsin." Tabii ki yoktu. Yol insanlarla doluydu ama yeni arkadaşlarımdan iz yoktu. İyi o zaman. İçimdeki inatçılığın yüzünü göstermesine izin verdim.

Yürüyüşümün on beşinci dakikasında Clark'ın okulumuza gitmek için izni olup olmadığını merak ettim, çünkü bu hatırladığımdan çok daha uzaktaydı. Spor ayakkabılarım için şükrediyordum ama hava soğuktu ve vücudum titremeye başlamıştı. İleride ailemi arayabileceğim bir ankesörlü telefon olması gerektiğinden emindim. Evimizdeki bir numaralı kural, başımız derde girdiğinde birkaç soru sorulmadan arayabilmemizdi, ama aramazsak başımız gerçekten derde girerdi. Annem ve babam oldukça harikaydı.

Farlar önümdeki dünyayı aydınlatıyor ve araba yaklaştıkça büyüyen bir gölge oluşturuyordu. Araba yavaşladı, camı açıldı ve karşımda Keith duruyordu, oldukça sinirli görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Hey, naber?" Normal davranmaya çalıştım ama zoraki oldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yürüyorum."

"Neden?"

"Elliot'ı bulamadım, ben de ayrıldım."

Başını iki yana salladı. "Ceketin nerede?"

"Mimi'nin arabasında."

Hızla ilerledi ve kamyonu park etti. Kapı açıldı ve aceleyle bana doğru geldi. Sadece bir adım uzağımdayken durdu.

"Buranın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kahretsin, Lexi! Şu giydiğin şeye bak. Her erkek seni kontrol etmek için kenara çeker."

Keith'in peşime düştüğünü anladığında Nicole'ün yüzünün aldığı şekli aklımdan çıkardım. "Ben iyiyim, Keith."

"Hey." Kolumdan tuttu ve beni durdurdu. "Ne oldu? Steven bir şey mi yaptı?" Ben cevap veremedim, gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Sana dokundu mu?"

"Hayır! Tanrım, hayır! Dostça davranmaktan başka bir şey yapmadı." "Hadi, seni eve götürüyüm."

Ses tonu karşısında omuzlarımı dikleştirdim. Pardon?

Ben takip etmeyince döndü. Parmakları iki yanında tıngırdarken gözlerini bana dikti. İki adımda önümdeydi. Ellerini omuzlarıma koydu ve aşağıya baktı. "İyi misin?"

"Evet." Şaşkınlıkla göz kırptım.

"Seni tekrar eve götürmeyi gerçekten çok isterim. Elliot'a sana göz kulak olacağıma söz verdim." Midem bulandı. Oh, harika, bakması gereken evcil hayvanıydım. Öfkem arttıkça dilim dişlerimin arkasını itiyordu. Babam haklıydı. Kendi iyiliğim için fazla inatçıydım ama elimde değildi. Bu beni sakinleştiriyor, kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, kontrolden nefret ederdim ama hiçbir zaman gardımı indirecek kadar güvende hissetmemiştim.

"Yürümeyi tercih ederim."

Yaptığı yüz ifadesi oldukça çekiciydi. "Bin şu lanet kamyonete Lexi." Onun ve kamyonetinin etrafından dolaştım. "Sen olduğun için çok şanslısın." Kamyonetine geri dönerken kıs kıs güldü.

Ne demek istediğini merak ettim, ama bu düşüncüyü aklımdan geçiremeden motora odaklandım, motor şimdi farları sonuna kadar açık bir şekilde arkamda gürleyerek ilerliyordu.

Şaka yapıyor olmalısın. Tamam, işte başlıyoruz.

Arada bir, bir araba geçerdi. Hiç belli etmesem de çok utanırdım. Kendimi tuttum. İlk yağmur damlasını hissetmeden önce neredeyse yedi blok yürümüştüm. Tabii ki. Saniye saniye, daha da sert düştüler.

"İşin bitti mi?" diye seslendi pencereden.

"Hayır," diye tısladım arkama bakmadan.

Bir kamyon geçti, yavaşladı ve bana bağırmaya başladı. "Whooooo! Kahretsin, ıslak bir amigo kız. Dualarım kabul oldu!" Onu tanıdım. Korkunç futbolculardan biriydi. "Danny, kenara çek!"

Kahretsin.

Onlar durunca ben de durdum. Bir kapının kapandığını ve ağır ayak seslerini duydum ve Keith yanımda belirdi. Sonra beni korumak istercesine öne doğru bir adım attı.

"Kamyona bin Lexi," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Troy, iki bacağını da kırmadan önce kapını kapat."

"Hadi ama Keith, sadece onunla oynuyoruz."

"Seni oynarken gördüm ve biliyorum ki baban seni şimdi görseydi, ilk yumruğu bana atardı."

Keith elimi tuttu ve beni kamyonun kendi tarafına çekti. Kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Hızla diğer tarafa geçtim, rahatladıkça daha da serinliyordum.

"Sen inatçı bir kızsın." Bankın arkasına uzandı, bir pazen battaniye çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkürler." Memnuniyetle aldım ve omuzlarımı kapattım.

Elleri direksiyondan düşmeden önce derin bir iç çekti. Biri bir şey düşünürken çenesini ovuşturdu. Öne doğru eğildi ve kaygan tişörtünü çıkarıp arkama fırlattı. Elimde olmadan vücuduna baktım. Kahretsin, on yedi yaşındaydı ama bir antrenörün vücuduna sahipti. Kuru, uzun kollu bir tişörtü kafasına geçirdi ve yerine çekti.

Yağmur ön cama vuruyor, silecekler hızla geçerken anlık olarak hafifliyordu. Kamyonet ısı pompalıyordu ama derim boyunca uzanan ince buz tabakası beni ısıtmasını engelliyordu.

"Seni eve götürmeliyim."

Yol boyunca hiç konuşmadık. Ne söyleyeceğimi bilmek isterdim ama bilmiyordum. Arabayı garaj yoluma çekti ve karanlık evime baktı.

"Sanırım Elliot henüz eve gelmedi."

"Hayır." Emniyet kemerimi çözdüm. "Bu gece Mimi'nin evinde kalmam gerekiyordu, o ise başka bir yere gidiyordu."

"Ailen nerede?"

"Eve dönmek ve evimizin kapanışıyla ilgilenmek zorunda kaldılar."

Battaniyesini ona geri verirken bana tuhaf tuhaf baktı. "Anahtarın var mı ki?"

"Kulübede bir yedek var."

Karanlıkta oraya geri dönme fikrinden nefret ediyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Kapıyı açtım ve yağmur omuzlarıma çarptı. Kendimi bu sefer inişe hazırlayarak uzun yolu beceriksizce yere indim.

"Verdiğin için sağ ol-" Dışarı fırlayıp eve doğru yürümeye başlamasını izledim. "Ne yapıyorsun?" Ona yetişmek için acele ettim. Spor ayakkabılarım çoraplarımın altından gıcırdadı ve ayağımı kaybedip kırımın üstüne düştüm. Harika, Lexi. Arkasını döndü ve yüz ifadesi sırtmaya dönüştü. "Gerçekten mi? Bundan biraz fazla zevk alıyorsun."

Bana elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. "Duvarının bir anlığına düştüğünü gördüğümde eğleniyorum."

"Benim duvarım yok." Dudaklarımdan su sıçradı. "Yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun. Gel hadi." O çekti Ben de arkasından kulübeye gittim ve bir iki dakika aradıktan sonra yedek anahtarları bulduk.

Evime girdikten sonra anahtarları bana verdi. Gök gürültüsü üzerimizde yuvarlandı ve yağmur gerçekten yağmaya başladı.

"Görevini yaptın." Spor ayakkabılarımı çıkardım ve sıırıslıkam olmuş saçlarımı sıkmaya başladım.

"Git ısın. Sen yerleşene kadar kalacağım."

"Kalmak zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum." Bir elini siyah saçlarında gezdirdi ve gözleri ona meydan okumam için yalvardı.

"Tamam," diye fısıldadım üst kata ilk adımı atarken.

Sıcak bir duştan sonra kemiklerim nihayet ısınmış ve dudaklarımın seğirmesi durmuştu. Üzerime kırmızı ve siyah ekose bir pantolon, dar beyaz bir atlet ve önü açık siyah bir kazak giydim. Her seferinde iki adım atarak aceleyle oturma odasına gittim ve Keith'i televizyon izlerken buldum. Bana baktı ve bakışları önümde gezindi.

"Ben iyiyim, biliyorsun. Bana bakıcılık yapmana gerek yok."

Ayağa kalkarken başını salladı. "Yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Söylediğin şey buydu."

"Senden hoşlandığımı hiç düşündün mü?"

Öfkemin yükseldiğini hissederek kollarımı kavuşturdum.

"Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Pardon?"

"Bak, ben kimsenin ikinci adamı değilim."

O da benim duruşuma ayak uydurdu. "Sen tam olarak nasıl birisin?"

Kapıya doğru yönelirken çenemi kaldırdım. "Bence gitmelisin."

"Hep böyle arkadaş canlısı mıydın? Yoksa senden çektiğim bir şey mi?" Anahtarlarını kot pantolonundan çıkardı. "Eve sağ salım dönmene çok sevindim Lexi." Alaycılığı gözümde kaçmamıştı.

Doğruca bana doğru yürüdü, iri vücudu neredeyse benimkine değiyordu. Başımın tepesi geniş omuzlarına kadar geldi ve başımı geriye doğru eğmeme neden oldu.

"Bu kadar temkinli olmanızın sebebi her neyse, artık bunu bırakabilirsiniz."

"Affedersiniz?"

"Beni
duydunuz."

"Çıldırtıcısın!" "Sen
de öylesin."

"Keith-" Omuzlarımdan tuttu ve e ğ i l e r e k dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İlk başta hareketsiz kaldım, ne

olduğundan emin değildim.

bunu yapmak için. Kızmışım ama garip bir şekilde tahrik olmuşum. Dili ağzımın içinde hareket etti ve kolu sırtıma dolandı. Vücudum kontrolü ele almaya başladı ve öpüşmeyi derinleştirmek için kollarımı boynuna doladım. Bir adım öne çıktı ve beni duvara yasladı. Bir eli pantolonumla üstüm arasındaki çıplak tenimde gezinirken, diğeri saçlarımın arasına girdi.

Aman Tanrım, çok iyi öpüşüyordu. Zorlayıcı ama nazik. Mükemmel kombinasyon.

Geri çekildi ve bacağımı kaldırıp kalçasına asmadan önce derin bir iç çekti. Dudakları tekrar benimkileri buldu ve aklımı başımdan aldı. Ellerimi onun sert kollarında ve omuzlarında gezdirdim; daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Telefon çaldı ve bizi gerçekliğe geri çekti. Hemen durmadı ve ben de durmasını istemedim. Dördüncü çalışta, sonunda geri çekildi.

Ellerimi bıraktım ve vücudunun etrafında dolanarak girişteki masanın üzerinde duran telefona doğru ilerledim.

"Alo?"

"Kahretsin Lexi, ödümü kopardın!" Elliot telefonun ucundan bağırdı. "Anahtarların ve tüm eşyaların Mimi'de. Bu gece onun evine gideceğini sanıyordum."

Keith anahtarlarıyla oynuyordu, sonra başını çevirdi ve benim onu izlediğimi gördü.

"Onu bulamadım ama ben iyiyim, El. Keith beni eve bıraktı ve yedek anahtarları bulmama yardım etti."

"Ona Nicole'un savaş yolunda olduğunu ve onu aradığını söyle. O kızın korkutucu bir çizgisi var." Midem bulandı. "Sanırım önce seni eve bıraktı. Seninle olduğunu ona söylerim."

"Hayır, yapma." Sanki bu dramadan kurtulmamı sağlayacakmış gibi gözlerimi kapattım. "Bırak ona söylesin."

"Tamam, yarın görüşürüz."

"Evet." Telefonu içim burkularak kapattım. "Her şey yolunda mı?" diye sordu derin bir sesle.

Küçük bir iç geçirerek döndüm ve sesimi buldum. "Partiye geri dönmek isteyebilirsin. Nicole seni arıyor." Yüzü bilmem gereken her şeyi söylüyordu. "Eve bıraktığın için teşekkürler ama gitmelisin."

Yağmurun altında kaybolurken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Keith

Lexi o olaydan sonra iki hafta boyunca benden uzak durdu, hatta maçlarımızdan birine bile gelmedi. Keşke ona neler olduğunu bilseydim.

Elliot'ı derse giderken yakaladım. "Hey, kız kardeşin nerede?"

"Sahada pratik yapın." Durdu. "Nicole'le mi çıkıyorsun?"

Ne? "Hayır, neden?"

"Nicole, Lexi'ye öyle olduğunuzu açıkça belirtti. Lexi ikinizi Clark'ın partisinde alt katta yürürken görmüş. Nicole onu eve bıraktığınızı öğrenince Mimi'ye Lexi'yi son oyundan almasını söyledi."

"Ciddi misin?" Duyduklarıma inanamıyordum.

"Bak, kız kardeşim çok zor şeyler yaşadı ama senden hoşlandığını söyleyebilirim. Eğer ondan hoşlanıyorsan söyle, ama onu oyalayacaksan söyleme. Hayatında yeterince kötü şey yaşadı."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Benim paylaşacak hikâyem yok, dostum." "Evet, anlıyorum. Teşekkürler." Onu bulmak için aceleyle tarlaya gittim.

Kızlar bir insan piramidinin içindeydi. Lexi ve Mimi en tepedeydi. Zahmetsiz bir düşüşle, teker teker diğer kızların kollarına düştüler.

"Nicole!" Müzik eşliğinde bağırdım. Bana sırtıttı ve yanıma doğru yürüdü. Lexi'nin de bana doğru baktığını fark ettim.

"Hey, seksi şey." Bana sarılmak istedi ama ben geri adım attım. "İnsanlara çıktığınızı söyleyerek ne yapıyorsunuz?"

Lexi'ye dönüp bakarken yüzü buruştu. "Oh, hadi ama Keith. Birlikte mükemmel olacağımızı biliyorsun. Bir geçmişimiz var."

"Doğru." Onun çılgın fikirleriyle yüzleşmek için döndüm. "Biz tarih olduk. Birinci sınıfta bir hafta çıktık, ta ki seni tüm futbol takımını öperken bulana kadar. Bırak ve hayatına devam et."

"İnsanlar hata yapar, Keith."

"Evet, ama iki numaralı hata olmayacağım."

Lexi'yi bulmak için başımı kaldırdım ama o kaçıp gitmişti. İçimden küfrettim ve Koç'un bana doğru geldiğini gördüğümde oradan ayrılmaya başladım.

"Keith, güzel, burada olmana sevindim. Bu akşamki maç hakkında konuşalım."

Kahretsin.

"Elbette."

Isınmak için pistin etrafında kayarken buz, bıçakların altından kayıyordu. Clark yanımdan hızla geçip kalabalığa gösteriş yaptı. Düdük çaldı ve yerlerimizi aldık.

Nicole'e karşı bastırdığım tüm öfkemi odaklanmak için kullandım. Sol, sağ, sol, sağ, ben hamlemi planlarken disk ileri geri uçtu. Maçın bitimine altı saniye kala ilk golü attım. Döndüm ve Lexi'ye işaret ederek onun için olduğunu gösterdim. Başka tarafa baktı ama ben ona başka kimseyi umursamadığımı göstermeye kararlıydım.

İkinci golümde, sopamı doğrudan ona doğrulttum ve yüzleşmeye geri döndüm. Clark başını salladı ama güldüğünü duyabiliyordum. Diğer takımın pivotu bundan hoşlanmadı ve pak yere düştüğünde pakı görmezden gelerek bana saldırdı. O göğsüme vururken ben geriye doğru fırladım. Omzunu tuttum ve onu yere serdim.

"Gerçekten mi?" Hakem düdüğünü çalarken yanından kayarak geçtim. Tahmin ettiğim gibi, adam hırpaladığı için iki dakika ceza almıştı.

Üçüncü devre, sadece bir gol öndeydik. Clark'a başımla işaret ettim, böylece sol tarafa doğru koşacağımızı ve köşeye ters vuruş yapacağımızı biliyordu.

Harika bir hamle yaptık. Pak ikimizin arasında gidip geldi ve kaleye doğru süzülerek kalabalığı çılgına çevirdi. Zil çaldı ve biz tezahürat yaparken takım koşarak dışarı çıktı.

Kafa okşamalardan ve yumruk tokuşturmalardan kurtulduğumda Lexi'ye başımı salladım. Başka tarafa baktı ama anladığını biliyordum.

Yaklaşık üç ay boyunca böyle devam etti. Lexi'nin katıldığı her maçta ya da antrenmanda ona her golü ben atardım. Geçerken selam veriyordu ama çoğunlukla içine kapanıktı. Zordu ama dayanmaya çalıştım. Biraz yumuşadığını söyleyebilirdim ve bu benim umutlarımı canlı tutuyordu. Nicole sürekli başımın belasıydı ama onu kendimden uzak tuttum. Lexi'yi yalanlarla beslediğinden emindim.

"Hey, dostum." Öğrenci konseyinin Noel için aşırı süslediği koridordan geçerken Clark omzuma vurdu. "Dansa kimi götürüyorsun?" Ona yan gözle baktım ama yorumumu kesmek için başını salladı. "Linebacker Troy'un ona çıkma teklif ettiğini duydum."

Adımımın ortasında durdum. "Ve?"

Omuz silkti. "Oyununu hızlandırmalısın dostum."

Onu matematik sınıfına kadar takip etmek yerine, dolabına doğru koştum.

"Bu öğleden sonra elbise alışverişine çıkıyoruz," diye fısıldadı Mimi yanımda. Yüzü nazik görünüyordu. Neden orada olduğumu anlamış olmalıydı. "Troy teklif etti, o da kabul etti."

"Ben de öyle duydum."

"Onunla ilgilenmiyor, Keith." Kitaplarını çıkardı ve çantasına yerleştirdi. "Ve ona sorduğunda, evet dedi. Ne de olsa dans yarın akşam ve sen ona hiç teklif etmedin." Suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Son zamanlarda biraz üzgün görünüyordu. Şimdi onunla gitmek için söz verdi, yani..."

"Onu neyin rahatsız ettiğine dair bir fikrin var mı?"

"Lexi kişisel bir şey mi paylaşıyor? Şaka yapıyor olmalısın." Dönmeye başladı ama durdu. "Her neyse, önemli bir şey, çünkü Elliot da endişeli."

"Teşekkürler, Mimi." Müdürün bize doğru geldiğini gördüm ve hızla sınıfıma geri döndüm.

Okuldan sonra arabamı garaj yoluna çektim ve ocaktaki akşam yemeğinin tatlı kokusuyla karşılaştım.

"Selam anne." Buzdolabına doğru ilerleyip dün gecedan kalanları çıkarırken yanağına bir öpücük kondurdum. Tezgâhın üzerine sıçrayarak lazanyanın içine daldım.

"Günün nasıl geçti?"

"Aynı."

"Oh?" Çorbayı karıştırırken omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

Ona omuz silktim. "Lexi cephesinde yeni bir şey yok." "Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Hayır, üç ay boyunca sürekli acı çekerek beklemenin daha eğlenceli olduğunu düşündüm."

Bacağıma vurdu ama güldü. "Babana daha fazla benzeyebilir misin?"

"Deneyebilirim."

Telefon çaldı ve cevap vermek için uzandım. "Alo?"

"Keith?"

"Evet." Sesini hemen tanıdım. "Ne oldu, Mimi?" "Sinema, akşam sekizde, biletler isteğe bağlı."

Daha fazlasını sormadan telefonu kapattı. Kapatmak için parmağımı bastırdım, sonra Clark'ı aradım.

"Sinemaya gitmek ister misin?"

Sesini temizledi. "Randevu gibi mi?"

"Evet," diye karşılık verdim, uyumlu davranmazsam bana daha fazla bok atacağını biliyordum.

"Sen mi
ödüyorsun?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bir saat içinde gidiyoruz."

"Kahretsin dostum, bu bana giyecek bir şeyler bulmak için fazla zaman bırakmıyor. Saçımı yapmam ve doğru ayakkabıları bulmam lazım..."

"Her neyse. Bir saat içinde orada olacağım." Başımı sallayarak telefonu kapattım.

"Filmler mi?" Annem bana şüpheli bir sırtıyla baktı. "Clark'la en son ne zaman sinemaya gittin?"

"Asla, ama Lexi orada olacak."

"Öyle mi?"

Tezgâhtan kaydım, bulaşıkları yıkadım ve onu yanağından öptüm. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

"Hey," diye duydum merdivenlerin dibinden. Büyükanнем sandalyesinde doğruldu ve bana küçük mavi bir çanta uzattı. "Bunu gördüm ve seni düşündüm."

"Gerçekten mi? Teşekkürler, Nan."

Peçeteyi çıkardım ve üç küçük nesneyi hissetmek için elimi içine soktum. Çantayı ayaklarımın dibine bırakarak, üzerinde küçük takılar bulunan siyah ipli anahtarlığı elime aldım. Gümüş bir ordu botu, bir mermi ve Birleşik Devletler bayrağı vardı.

"Hedefinize odaklanmanızı sağlar."

Yanağından öptüm. "Teşekkürler, Nan. Bu çok hoş."

İtiraf etmek ne kadar üzücü olsa da kıyafetimi iki kez değiştirdim. Kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlekte karar kıldım. Daha koyu renkleri seviyordum ve Lexi'nin de sevdiğini biliyordum.

Spor ayakkabılarımı bağlarken, İki'nin arkamdaki yatağa uzanırken boğazını temizlediğini duydum. Kız kardeşim her zaman ne olduğunu bilmek isterdi.

"Güzel
görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Randevun mu var?"

"Sayılır."

Dirseğinin üzerine oturmak için hareket etti. "Bu ne anlama geliyor?" Bağlantıyı kurduğunda tanıdık bir ses çıkardı. "Ah, yine Lexi'yi mi takip ediyorsun?"

Omzumun üzerinden baktım, sonra tekrar spor ayakkabılarıma döndüm.

"Seni daha önce bir kızı böyle kovalarken gördüğümü sanmıyorum. Bunun nesi bu kadar özel?"

Ayağa kalktım ve aynaya baktım. "Bunu gerçekten açıklayamam, İki."

Lakabından dolayı homurdandığını duydum. Ailemin benden sonra dört kız kardeşi olması benim suçum değildi. Tüm bu lakap olayı bir şaka olarak başladı ama kalıcı oldu. Gizliden gizliye hoşlarına gittiğini biliyordum. Hepimiz birbirimize son derece yakındık ve her zaman birbirimizi kollardık.

"Tavsiye?" diye sordu baldır kaslarını ovuştururken. İki baleye bağımlıydı ama şimdiden kas sorunları yaşamaya başlamıştı.

"Lütfen." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ne söyleyeceğini duymak için bekledim.

"Lexi romantik değil. Bence bu yola girmemelisin. Bence onu yalnız bırakmalı ve neyi kaçırdığını ona hatırlatmalısın."

Omuz silktim. O haklıydı. Lexi'nin yönlendirilmek yerine itilmesi gerekiyordu.

"Mantıklı."

"Ah, biliyorum." Kısa kahverengi saçlarını atkuyruğu yaparken sıırıttı. "Şimdi, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Duruma göre değişir."

"Clark'a benim için iyi şeyler söyler misin?"

Yüzüm düştü ve ellerim birbirine kenetlendi.

"Oh, buna değdi." Güldü ve yüzümü işaret etti. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Ona bir yastık fırlattığımda tansiyonum tekrar düştü.

"Akşam yemeği!" diye seslendi annem.

Merdivenlerden hızla inerek herkesin masanın etrafında toplanmasını sağladım. Cuma akşamı yemeklerini kaçırmaktan nefret ederdim ama bu kaçıırılmayacak kadar güzeldi.

Üç ve Dört çoktan işe koyulmuşlardı ve babam hâlâ Bir'in ödevine yardım ediyordu.

"Hepinizden özür dilerim ama bu gece pas geçmek zorundayım."

Herkes başını kaldırdı ama Üç aptal gibi sırtıyordu.

"Kızların gecesini mahvediyor."

"Sen nasıl...?" Gözlerimi kapattım. "Telefonlarımı dinlemeyi bırak, Üç."

"Senin hayatın benimkinden çok daha ilginçken bunu neden yapayım ki?"

"Evet, bu doğru." Güldüm ve kısa pixie kesimini karıştırdım.

"İyi şanslar." Babam bana çıkış işaretimi verdi.

El sallayarak kamyonetime doğru yola çıktım ve Clark'ın evine doğru yola koyuldum. Yirmi dakika içinde, vasiyet bürosunda sıraya girmiştik.

"Keith için biletler," dedim küçük mikrofona. "Buyurun."

Clark'la yemek tezgahında buluştum. Biletleri çıkardım ve film seçimine sırttım. Tabii ya.

"Gerçekten mi?" Clark biletlere baktı, hiç etkilenmemişti.

Sinemada arkadaşımla birlikte sıraya girdim ve başörtülü çocuğa biletlerimi uzattım. Yardım edemedi ama ikimize de baktı ve tabii ki Clark sırf hıyarlık olsun diye kolunu omuzlarıma doladı.

"Soldan üçüncü kapı."

Stadyum tarzı büyük salona girdiğimizde sadece daha çok gülen Clark'a dirsek attım. Lexi'yi arkadan üç sıra ötede görmem sadece bir anımı aldı. Beni fark etmeyeceğinden emin olarak yukarı doğru ilerledim. Clark ve ben onun tam arkasındaki koltuklara doğru mücadele ederek ilerledik.

Yalnız olacağını düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Kızlarla birlikte burada olduğunu sanmıştım. Rakip hokey takımımızın pivotu Jackson merdivenlerden çıkarken sıırttı. Clark ve ben bizi görmemesi için yüzümüzü çevirdik. Bu dangalaktan nefret ediyorduk. Nasıl olmuştu da Lexi'yle çıkmıştı?

"Güzelim için bir su." Adam ona bir şişe uzattı ve o da başıyla onayladı. "Üşüdün mü? Sıcak mı? Ne?"

"Ben iyiyim, Jackson."

"Emin misin?"

İç çekti. "Eminim."

Clark konuşmam için dirsek attı ama ben bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını düşünüyordum. Belki de bu sapıklık sınırındaydı.

Ben daha düşünemedi Clark boğazını temizledi. Jackson bizi fark etti ama arkasını dönmedi. Onun yerine uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Vücudunun kaskatı kesildiğini görmemek için kör olmak gerekirdi.

Tek ihtiyacım olan buydu.

"Bu filmi görmek için bekliyordum!" Clark bir top oyunundaymış gibi ağzından kaçırdı ve Jackson'ın sıçramasına neden oldu. "Şu Robin Tunney beni heyecanlandırıyor."

Gözlerimi kaçırmak zorundaydım yoksa gülerdim. Clark filmlerle ilgili verdiği bilgilerle beni şaşırtmayı hiç bırakmadı. "Geçen yıl Law and Order'ın Mayhem bölümünde çok seksiydi," diye ekledi.

"Ah." Jackson koltuğunda daha fazla kıpırdandı. "N'aber çocuklar?"

"Jackson," diye hitap etti Clark ona. "Lexi." Onun adını söyledi.

Yavaşça döndü ve yüzü aydınlandı, sonra beni görünce hızla düştü.

"Bu ifadeyi daha iyi açıklaman gerekecek." Clark Lexi'yi işaret etti.

Uzun kahverengi saçlarını yüzüne doğru savurdu. "Sizi burada gördüğüme biraz şaşırdım."

"İyi bir kadın filmini seven sadece siz değilsiniz."

"Doğru," diye mırıldandı arkasını dönerken.

Jackson tekrar konuşmadan önce Lexi'ye baktı. "Doğru ya, ikinizin arasında bir şeyler vardı." Lexi sertçe yutkunurken yumruklarım esnedi. "Nicole'le birlikteyken, değil mi?"

"Nicole ile hiç birlikte olmadım," diye düzelttim onu.

Jackson'ın gözleri parladı. "Geçen gece hamburgercide böyle görünmüyordu."

Oh, siktir git, pislik. Psikopat hatun beni oraya kadar takip etti!

Işıklar sönerken Lexi başını salladı. Jackson sırttı ve onun yanına yerleşti.

Empire Records başladı ve odaklanabildiğim tek şey ona dokunmanın bir yolunu bulmaya devam ettiği gerçeğiydi.

Filmin yarısına kadar Jackson kolunu kızın omuzlarına doladığında kız ona bir şeyler fısıldadı. Elinde çantasıyla ayağa kalktı ve aceleyle merdivenlerden indi. Clark hareket etti, böylece ben de onu takip edebildim. Jackson'ın ayağa kalkmak için hamle yaptığını gördüm ama Clark'ın eli omzuna sertçe bastırarak onu yerinde tuttu.

"Hey!" diye arkasından seslendim ama o ön kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. "Lex!" Tam arkasına gelene kadar koşmaya başladım. Taksi çağırmak için elini kaldırdı ama kolundan tutup bana bakmaya zorladım. "Beni görmezden gelmeyi bırak."

"Değilim!" diye bağırdı yüzüme.

Kahverengi gözlerine baktığımda midem bulandı. Son öpüşmemizden beri ona bu kadar yakın olmamıştım. Uzun kirpikleri gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi dalgalanıyordu.

"Bana yalan söylemeyi bırak."

"Yalan söylemiyorum."

"Öylesin!"

Gözlerini kapattı ve açtığında kıpkırmızı olmuşlardı. "Keith, lütfen."

"Lütfen, ne?" Geri çekildim ama yine kaçarsa onu yakalayabilecek kadar yakındım. "Seni yalnız mı bırakayım? Hayır."

"Neden olmasın?"

Siktir et. Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Göğsüme yaslandığı anda elimi yanağından geçirdim. "Çünkü öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum."

"Kaçırdığın şey bu mu?" Ses tonu kafamı karıştırdı. Tam bunu sorgulamak üzereyken bir adım öne çıktı ve ağzını benimkine yapıştırdı. Ellerini omuzlarımda, boynumda ve saçlarımda gezdirdi. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ama aynı zamanda onu tekrar kollarımda görmek buna değerdı. Öpücüğün içine daldım, tatlı ağzının her santimini tattım. Dili benimkiyle dans ediyordu ama yine bir şey beni rahatsız ediyordu. Elim omurgasının kıvrımından aşağıya ve pantolonunun üst kısmına doğru kaydırdım. Halkın içinde olmamız umurumda değildi. Onu çok özlemiştim. Birden çekildi ve caddede yürümeye başladı.

Ne oluyor be?

Ona yetişmek için acele ettim ve onu olduğu yerde durdurdum. "Bu da neydi böyle?"

"Bir öpücük."

"Evet, biliyorum. Ben de oradaydım."

Bana kızmış gibi omuzları düştü. "Şimdi beni sisteminden çıkarabilirsin. Artık hayatına devam edebilirsin."

"Devam edelim mi?" Etrafımda dolanırken döndüm. "Bekle, şimdi." Elini tuttum. "Kaçmayı bırak."

"Koşmuyorum."

"Evet, öylesin." Ahhh, beni deli ediyordu.

"Tanrım, Keith, ne istiyorsun?" diye bağırdı ve otoparktan bazı insanlar bize baktı. Onlara iyi olduğumuzu göstermek için küçük bir el salladım.

"Sen, Lexi! Seni istiyorum. Başka kimseyi değil, sadece seni."

Bir an beni inceledi, sonra yanağından bir damla yaş süzüldü. "Hayır, değilsin."

"Sen kimsin ki bunu söylüyorsun?" Nasıl hissedeceğimin söylenmesinden hoşlanmıyordum.

"Ben senin düşündüğün gibi bir kız değilim. İçim hiç de mutlu değil."

Gerçekten mi? "Kendini düşünmek için güzel bir yol."

Başını arkaya yasladı ve gökyüzüne baktı. "Bu düşündüğüm bir şey değil, bildiğim bir şey."

Bir adım ileri atarak elini tuttum ve beni kamyonetime kadar takip etmesini sağladım. Kapıyı açtım, onu kaldırdım ve kapıyı kapattım. İçeri girdiğimde kaloriferi açtım ve ona bakmak için arkamı döndüm.

"Seni vücudun için istediğimi düşünüyorsan, sadece dörtte bir haklısın." Gözlerini bana dikti ve ben de sırtıma bir kenara bıraktım. "Sana hiç yalan söylemedim Lexi. Sen çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Ama beni kendine çeken senin kişiliğin. İnatçılığın ve her şeyin. Bu yüzden, konu beni içeri almaya geldiğinde kışında ne olduğunu bana söylemeye karar verene kadar burada oturacağız."

"Kışım mı?" Kollarını kavuşturdu ve koltuğa yaslandı.

"Bütün gecem var, tatlım."

Yağmur damlaları ön camdan sekmeye başlamıştı ve bir film yeni gösterime giriyordu, ben de kamyoneti çalıştırdım ve yola koyuldum. Ne yaptığımı sorgulamadı, bu iyiye işaretti. En sevdiğim yere gitmeye karar verdim. Göle park ettim ve ışıkları kapattım, böylece sadece park lambaları kıyı şeridinin kenarları boyunca parılıyordu.

Radyo kısıktaıdı ve sadece yağmur sesini duyabilmek için kapattım.

"Biliyorsun, adam kaçırmak seni birkaç yıl hapse attırır." Bana ters ters baktı ama o kadar da itiraz etmiyordu.

"İstekli olanı kaçıramazsın Lexi."

Ağız açık kaldı ama bir şey söylemedi.

Yarım saatten fazla bir süre köşede sessizce oturdu. Daha rahat bir pozisyon almak için kıpırdandım. İradesi vardı, bu kesindi. Sessizliğin benim en güçlü yanımdı olduğunu bilmiyordu. Her gün ondan daha uzun süre dayanabilirdim.

Küçük kokusu dikkatimi çekti ama ona bakmak yerine penceredeki yansımasına baktım.

"Peki," diye fısıldadı ve parmağını yanağında gezdirdi. "Ama sana söylersem, kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

Eğer tehlikedeysen hiçbir şeyin beni ona yardım etmekten vazgeçiremeyeceğini bildiğim için kabul ettim. Yüzündeki ifadeden bana kötü bir şey söylemek üzere olduğunu anladım. Tekrar sessiz kalmamı istedi.

"Tamam." Gözlerinin içine baktım. "Sessiz kalacağıma söz veriyorum."

Bir dakika gözlerimi tuttu, sonra pencereden dışarı baktı. İnce parmaklarını parlak saçlarında gezdirmeye başladı.

"Toronto'nun hemen dışındaki küçük bir bölgedenim..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Richmond, Kanada

Lexi

Kırılmadan önce ne kadar esneyeceğini görmek için sakızımı ağızımdan çekerken El duvara bir tenis topu fırlattı.

"Çocuklar?" Annem koridordan seslendi.

"Biz burada değiliz," diye mırıldandım.

"Çocuklar mı?"

El inledi. "Kaçtık çünkü bana bu ceketı giydiriyorsun."

Babam bir şey aramak için içeri girdi ve sonra annem yaklaştı, bu yüzden El dolabımın içine daha da gömüldü.

"İşte buradasın." Beyaz ipek bluzu ve siyah fırfırlı eteğiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. "On dakika önce çıkmalıydık." Biz kımıldamayınca iç çekti ve yatağa oturdu. "Bakın, bu partilerin berbat olduğunu biliyorum." Yorumuna güldük. "Bu tür şeylerde göz önünde olmak çok önemli. Babanın patronu bir-"

"Pislik." Babam onun arkasından çıkarken omuz silkti.

"Aslında pislik diyecektim ama göt herif de olur." Kadın daha çok gülerken elini tutup öptü.

"Yine de fark etmez. Önemli olan gitmemiz." Ayağa kalktı ve saçını düzeltti. "Ayrılmak için dakikaları sayıyor olsak bile."

"Aynen öyle." El, odamdan çıkarken babamın koluna vurduğu darbeyi savuşturdu.

"Lanet olsun, lanet olsun demek istiyorsun."

Yataktan yuvarlandım ve çantamı kaptım. "Hayır baba, bu durumda lanet olsun."

Küçük bir arabaya sıkıştırıldıktan ve kim olduğum umurlarında bile olmayan milyonlarca insanla tanıştıktan sonra nihayet aşağıda diğer çalışanların çocuklarıyla yalnız kaldık.

İki saat sonra Monopoly için kavga etmeye dayanamadım ve gitmem gerekti. Arkadaşım Darcy'yi aradım ve annesinin uğrayıp beni alacağını söyledi.

Büyük saç ve duman denizinin içinden geçerek ailemi bulmaya ve onlara gideceğimi haber vermeye kararlıyım.

Babamın asistanı göründü ve ben onun yoluna çıktım.

"Ailemi gördünüz mü?"

"Oh, merhaba tatlım." Yüzümü inceledi. "Uzun zaman oldu, değil mi? Ne kadar oldu?" Gerçekten mi, yaşlı kadın, şu anda hafıza şeridinde bir yolculuk yapmak ister misin? Seni daha iki gün önce gördüm!

"Bayan Hazel, ailemin nerede olduğunu bilip bilmediğinizi gerçekten öğrenmem gerekiyor."

"Anneni yukarıda gördüğümü sandım, yoksa bahçede miydi?"

"Hadi," diye tısladım, uzun merdivenleri tırmanırken. Daha nazik olurdum ama görünüşe göre bu konuşmayı bir gün bile hatırlamayacaktı.

Koridorun sonunda açık bir oda gördüm ve aşağıya indim.

"Vay canına." Odaya girdim ve manzarayı seyre daldım. Düz bir duvar farklı renklerde şarap şişeleriyle kaplıydı. Işığı yansıtma şekilleri oldukça güzeldi. Diğeri doluydu

Çoğu siyah-beyaz olan fotoğrafların arasında ortadaki, çok tanıdık gelen bir kadına aitti. Merakımın beni yenmesine izin vererek oraya doğru yürüdüm.

Babamın patronunun karısı Maci parlak kırmızı bir bluz giymiş, parlak kırmızı dudakları çenesinin altına sıkıştırılmış tırnaklarıyla uyumluydu. Kameramana bakıyordu ve flaş gözlerini parlatıyordu. Çok güzeldi.

Arkamdan gelen ayak sesleri omurgamı diken diken etti. Hızla başka bir kapı aradım ve hızla odanın diğer tarafına geçtim. Sert bir çekiş bana kilitli olduğunu söyledi. Olamaz! Bir ses duydum ve ses yükseldikçe kalp atışlarım da hızlandı. Eğer burada bulunursam başım büyük belaya girerdi, babamın da gireceğinden bahsetmiyorum bile.

Bir dolap gördüm ve iki kişi odaya girmeden önce neredeyse panik içinde içeri girdim.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım!" Kapıyı kapatmaya çalıştım ama bir golf çantasının kayışı orta menteşeye sıkışmıştı.

Kapıyla oynadığımı duyacaklarından korktuğum için kapıyı olduğu gibi bırakmak zorunda kaldım.

Kalbim küt küt atıyordu ve tanıdığım bir ses duyduğumda ağlamak istedim. Kim olduğunu fark etmemiş olmayı diledim. En başta burada olmak istemediğim için Tanrı'nın beni ve ailemi cezalandırma şekli bu olmalı diye düşündüm.

"İyi," dedim tavana, "sen kazandın! Haftada bir kilise!"

Siyah takım elbisesi kapının yanında belirdi ve ben donakaldım. Kapıda tahta çitalar vardı, bu yüzden dışarıyı görebiliyordum ama içeriyi göremiyorlardı. Kolayca fark edilmeyeceğimden emin olduktan sonra duvara yaslandım ve Peder Kai'nin Maci'yle konuşmasını izledim ve dinledim. Kapının dışını daha iyi görebilmek için yer değiştirdim.

"Lütfen baba," diye ağlamaya başladı, "burada olmaz."

Onun önünde durmak için hareket etti. Peder Kai uzun boylu ve zayıftı ama başka yönlerden de güçlüydü. Kasaba halkından bazıları üzerinde gücü vardı. Annemle babamın bundan bahsettiğini duymuştum.

Babam aşırı dindar değildi, ama annem için bayramlarda kiliseye giderdik, çünkü bundan hoşlanırdı.

"Maci, Tanrı ne zaman doğru zaman olduğunu hissederse o zaman burada olacağımı biliyorsun. Ben onun ihtiyaçlarına hizmet etmek için buradayım."

Dudakları birbirine yapıştı ama bir hıçkırık kaçmayı başardı. "Ya biri içeri girerse? Ya biri duyarsa-?"

Boğazını temizlerken omuzları geri çekildi. "Dizler, şimdi!"

Midem bulandı. Burada ne haltlar dönüyordu? Ellerim terlemeye başladı ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi.

Yavaşça yere inişini ve titreyen elleriyle ayakkabılarını teker teker çıkarışını dehşet içinde izledim. Sonra, beni şaşırtarak, bluzunu dikkatlice çıkardı ve yanındaki tabureye astı.

Başka tarafa bakma dürtüsü güçlüydü ama nedense yapamadım.

Peder Kai elini cebine attı ve uzun deri bir kayış çıkardı. Dizlerimin bağının çözülmesine neden olan kısım, ucundaki, her tarafı sivri uçlara benzeyen sert küçük toptu. Ayaklarının dibine bıraktı ve bekledi.

Maci uzun bir nefes aldıktan sonra pembe uçlu parmaklarını yere doğru kaydırarak kayışı aldı. Sapını tuttu ve bekledi.

"Söyle." Sesi alçak ve korkutucuydu. Sesinin tonu uzun süre aklımdan çıkmayacaktı.

"Affet beni Peder, çünkü günah işledim." Bir kez başını salladı.

"Bağışla."

Gözlerini kapattı ve elini yukarıya, arkasına doğru çevirerek kendi sırtını o şeyle kırbaçladı.

Vay anasını! Boğazıma düğümlenen çığlığı durdurmak için dudağımı ısırdım.

"Tekrar," diye emretti.

Derinin havayı keserken çıkardığı ses ve . ve
top vurmak onu cilt oldu yapmak
Ben

Başım dönüyordu. Durdurmaya çalışamayacak kadar korkmuştum. Donup kaldım, dolabın içinde saklandım.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. O Peder Kai'ydi, kilisemizin yıllardır sevilen rahibi ve kasabada herkesin saygı duyduğu tek kişiydi. İnsanlar her şey için ona giderdi.

"Yine." Sesi beni gerçekleşmekte olan korkunç olaya, Maci'ye yapılan işkenceye geri götürdü.

"Ben... Ben yapamam." Öne doğru düştü ve tenine iyice bakabildim.

Neredeyse kusuyordum. Dayanamadım. Sessizce hıçkırmaya başladım. Derisi pancar kırmızısıydı ve sırtından aşağıya doğru kanayan küçük delikler vardı.

"Tekrar," diye tekrarladı ve bu sefer kız doğruldu ve cezasına devam etti. Peder Kai boynunu kıvırdı, sonra arkasına yaslandı. Ellerini iki yana açıp avuç içlerini gökyüzüne doğru çevirdi, sanki Tanrı'nın varlığını hissediyordu.

Tek hissedebildiğim Şeytan'ınkiydi.

Üç kırbaç darbesinden sonra ona durmasını söyledi. Silahı içine yerleştirmesi için elini uzattı.

"Yarına kadar." Havadaki haçı kızın üzerine çizdi ve sonra kızın hâlâ ağlayarak banyoya doğru koşuşturmasını izledi. Yüzü tamamen lekelenmişti ve rimeli gözlerinden akıyordu.

Sanki üzerinde bir şey varmış gibi eliyle paltosunu fırçaladı, sonra saçlarını düzeltti.

Kimdi bu adam?

Odadan çıkar çıkmaz ayağa fırladım ve dolaptan çıkmak üzereydim ama sonra donup kaldım. Maci'nin iyi olup olmadığına bakmak için durmalı mıydım? Yoksa öylece gitmeli miydim? Kaçmadan önce duymam gereken tek şey musluğun kapanma sesiydi. Dış ofis kapısından içeri daldım ve hizmetçi kıza çarptım.

"Bayan Klein, sorun nedir?"

Çılgınca koridora baktım ve annemin aşağıda olduğunu gördüm. Hizmetçi bir şey söyleyemeden gitmişti.

Hikâyemi durdurdum ve ona baktım. Yüzümde çok büyük bir korku vardı çünkü kendimi yine oradaymışım gibi hissediyordum. Eli kıpırdadı; bana dokunmak istediğini anlayabiliyordum. Durakladım ve o da elini benimkiyle kapatıp sessiz kaldı. Bu jesti takdir ettim.

"Sonra ne oldu?"

Dudaklarımı yaladım ve her şeyi zihnimde yeniden görerek devam ettim.

Doğruca annemin kollarına koştum ve o da hiç sorgulamadan beni sardı.

"Tatlım, sorun nedir?"

Az önce tanık olduğum şeyi aklım almıyordu. Bu kadar saygı duyulan bir adam hakkında gerçekten bu kadar olumsuz bir şey söylemek istiyor muydum? Ya kimse bana inanmazsa?

"Yok bir şey anne, sadece eve gitmek istiyorum."

"Sevgilim, belli ki üzgünsün. Bana sorunun ne olduğunu söyle." Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

"Kızlardan biriyle bir şey yüzünden büyük bir kavga ettim ve şimdi benden nefret ettiğini biliyorum ve gitmek istiyorum."

"Oh, canım, biliyorsun öylece-"

Gözyaşlarım şiş yanaklarımda bir yol açarken kendimi geri çektim. "Tracy'nin annesi yolda. Bu gece orada kalabileceğimi söyledi. Lütfen anne."

Yumuşak eli yüzümde gezindi. "Tamam o zaman. Sen ve El'in bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum. Sabah eve gitmekte geç kalma."

Hızlı bir kucaklaşmayla ayrıldım.

Ertesi gün onlara kavganın bir çocuk yüzünden çıktığını söyledim. Annemle babam olayın peşini bıraktı ama El daha fazlası olduğunu biliyordu.

Ondan sonra Peder Kai ile daha önce hiç karşılaşmadığım kadar çok karşılaştım. Benzin istasyonunda, alışveriş merkezinde, hatta misafir olarak okuluma bile geldi.

"Seni görmek ne güzel Alexi," diye karşıladı beni spor salonunun dışında, üç parçalı mavi takım elbisesinin içinde

şık görünüyordu. Bana bakarken derim kemiklerime kadar ürperdi.

Ben. Başıını eğip bana gülümsemeden önce koridorun boşalmasını bekledi. "Seni görmek her zaman çok güzel." Parmağı yan at kuyruğumun etrafında kıvrıldı ve dokunuşu tenimi ürpertti. Geri adım atmak istedim ama yapamadım. Yerimde çakılıp kalmıştım. "Oldukça küçük bir hanımefendiye dönüşüyorsun. Yakında erkeklerle çıkmaya ve her türlü günahı işlemeye başlayacaksın."

"Gitmem
gerek." Hasta
piç.

"Evet, biliyorsun." Gözleri kelimelerinden daha çok şey anlatıyordu. "Annene benden selam söyle."

Eğer anneme dokunduğunu öğrenirsem, onu öldürür ve bu günahı mutlu bir şekilde doğrudan Şeytan'a taşırdım.

Bir pazar günü kasabada barbekü partisi vardı. Gitmek istemiyordum ama ailem Peder Kai'nin bizi bizzat davet ettiğini, bu yüzden gitmemiz gerektiğini söyledi.

Yol boyunca titredim. El bana bakıp duruyordu. Peder Kai'nin karanlığına tanık olalı bir ay olmuştu ve ben bunu pek iyi karşılayamıyordum.

"Baba." Otoparka girdiğimizde El onun omzuna dokundu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette, oğlum." Her iki ebeveynimiz de koltuklarında dönerek bize baktılar.

O ne yapıyordu?

"Siz ikiniz her zaman ne olursa olsun dördümüz olduğumuzu ve birimizin bir sorunu varsa hepimizin olduğunu söylediniz." Bana doğru baktı. "Lex, seni hiç böyle görmemiştim. Lütfen bize o partide neler olduğunu anlat."

Titremelerini engellemek için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Burada mı? Şimdi mi? Peder Kai 15 adım uzaktayken mi?

"Tatlım, lütfen, bize söylemen gereken bir şey var mı?" diye annem bana yalvardı. Babam endişeli görünüyordu.

Bir ailenin olabileceği kadar yakındık, bu yüzden belki de bunu onlarla paylaşmam daha iyi olurdu. O zaman taşıdığım yalnızlık hissi kaybolurdu.

Derin bir nefes alarak tanık olduklarımı aileme anlattım. Tüm bu süre boyunca gözlerimi babamın yüzünde tuttum, söylediklerim karşısında şok içinde sertleşmişti. Annemin ağzı açık kaldı ve El başını sallamaya devam etti.

İşim bittiğinde, ilk kimin konuşacağını görmek için bekledim. Çok korkmuştum. Ya bana inanmazlarsa?

"Ah, benim zavallı, zavallı bebeğim," diye nefes aldı annem.

"O hasta piç!" Babam hareket etmeye başladı ama annem elini onun koluna koydu. "Bunu düşünmek zorundayız. Çok aceleci olamayız. Bu kasabada çok fazla gücü var."

"Aman Tanrım." Annem cama yaslandı. "Maci'nin o çok sevdiği sırtı açık sloop elbiseyi neden giymediğini merak ettim." Durdu, düşünüyordu. "Ayrıca, geçen gün Simon Waters ona çarptı, sırtına vurdu ve o da ona aşırı tepki gösterdi."

El omzumun üzerinden baktı, sonra tekrar babama döndü. "Ne yapacağız?"

"Eğer gücünü insanları bu şekilde cezalandırmak için kullanıyorsa, onu ihbar etmemiz gerekir."

Başımı koltuğa yaslamak için arkaya yatırırken boğazımı temizledim. Yağmur şimdi daha sert yağıyordu ve gerginliği azaltmaya yardımcı oluyordu. "Onlara söylediğimi biliyordu."

"Nasıl?"

"Meğer hizmetçi beni incittiğini düşünerek ona yaklaşmış. İşte o zaman işler daha da kötüye gitti. Annem Maci'ye yaklaştıktan sonra ailemiz her şeyin dışına itildi ve sadece azar işitti. Her şeyi inkar etti. Geride kalan birkaç arkadaşımızdan Peder Kai'nin ona karşı bir şeyler hissettiğini öğrendik."

"Elinde ne vardı?" diye sordu aceleyle.

"Maci kocasını öldürmeyi planladı ama son anda bunu gerçekleştiremedi. Suçluluk duygusundan kurtulmak için günah çıkarmaya gitti. Sanırım Peder Kai onu günahlarından arındırmayı kendine görev edinmiş. Adam delinin teki."

Yüzü düştü ve şok olduğunu görebiliyordum.

"Babam polise gitti ve ona karşı dava açtı. İşte o zaman işler gerçekten karardı. Kasaba bizim yanımızda olmak yerine bize sırtını döndü ve taciz edilmeye başladık. Ölüm tehditleri bile almaya başladım. Bir keresinde okuldan eve dönerken saldırıya uğradığım için El yanımdan ayrılmadı. Richmond'un yüz karasıydık ve Peder Kai herkesin bizim yalancı olduğumuzu düşünmesi için elinden gelen her şeyi yaptı. En kötüsü de babamın sevdiği işinden kovulmasıydı. İşte o zaman ailem taşınma zamanının geldiğine karar verdi. Yaşadığımız korkuya değmezdi. İşte Boston'dayız."

"Ya Peder Kai?"

Ağırlaşan başımı çevirip ona baktım. Bu duygusal bir konuydu. "O hâlâ kilisenin başı, hâlâ insanları günahlarından arındırıyor ve eminim ki gözü hâlâ benim üzerimde."

Yüzü yine düştü. "Yani hiç araştırmadılar mı?"

"Söylediler ama Maci'nin ifadesi olmadan, ellerinde on dört yaşındaki bir kızın suçlamalarından başka bir şey yok. Onlara ilgi çekmek istediğimi ve beni affettiğini söylemiş." Ceketimi vücuduma sararken sesim kısıldı. İçime bir ürperti yerleşti. "Ayrılmadan hemen önce markette bana yaklaştı ve çok yakında beni tekrar göreceğini söyledi. Şu anda bile beni korkutuyor."

"Gerçekten gelip seni bulacağını mı düşünüyorsun?"

Gözümü bile kırpmadım. "Yetişkin bir kadına kendi sırtını kırbaçlamasını emretmesini izledim, hem de bir parti sırasında, kanayana kadar. Okuluma beni görmeye geldi. Onu tekrar göreceğimi düşünüyor muyum? Hayır, sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım başka birine geçti. Bu onu doğru yapmaz ama önce kendim için endişelenmem gerektiğini öğrendim."

Gözlerim bulanıklaştı ama gözyaşlarımı uzak tuttum. Keith oflayarak elini ağzına götürdü. Kabullenilmesi gereken çok şey olduğunu biliyordum. Eğildi, bir kolunu belime doladı ve küçük bedenimi kendine doğru çekti. Şaşırtıcı bir şekilde ona izin verdim. I

Hatta başımı omzuna yasladım. Bazen bazı şeyleri fazla düşünmemek güzeldi.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım. "Ne için?"

"Dinlediğin için."

"Paylaştığın için teşekkürler." Bir süre bekledi. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Elbette."

Göl durgundu, sokak lambalarının mükemmel ayna görüntüsünü bozacak bir rüzgâr yoktu. Etrafta kimse yokken sessiz ve huzurluydu, sadece biz vardık. Kamyonetin arkasında onun yanına yerleştim. Yıldızlı gökyüzünün altında ısınmak için üzerimize sarabileceğimiz battaniyeleri vardı.

Aramızda bir ışığın parladığını hissettim. Birine en derin sırrınızı açmanın nasıl hissettiğinizi ve onu nasıl gördüğünüzü değiştirebileceğine dair bir şey. Kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde onu görmek için geriye doğru kaydım. Yüzümdeki aç ifadeyi inceleyene kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ceketimi çıkardım ve pantolonumun düğmelerini açtım. "Emin misin?"

"Az önce sana söylediklerimden başka bir şey hissetmek istiyorum."

Beni kucağına çekti ve elimi tuttu, ona bakmam için beni tuttu.

"Seni incitmek istemiyorum." "O zaman incitme."

Beni battaniyenin üzerine yatırdı ve gözden uzakta olduğumdan emin oldu. Pantolonumu yavaşça çıkardı ve sonra aynısını kendi pantolonuna yaptı.

Sıcak bedeni benimkine değerken, elleri battaniyenin altında uyluklarım boyunca ilerliyordu.

"Hazırım Keith," diye mırıldandım ama o benim hevesli yakarışlarımı duymazdan geldi. Dudakları dudaklarımı yakaladı, önce yavaştı ama sonra tutkulu bir hal aldı. Kendi kontrolüyle savaştığını söyleyebilirdim.

Prezervatifi takarken teması kesmek zorunda kaldık, kokudan burnum sızladı. İğrenç, lateks.

Kalçalarımın üzerine otururken dudakları tekrar benimkileri buldu. Üşümediğimden emin olmak için battaniyeyi sabitleyerek açıklığımda oyalandı. Tanrım, bu çıldırtıcı! Yavaşça içime girerken sırtım kamburlaştı ve dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Yaptığı her şey düşünülmüş ve nazikti. İrkildiğimde durakladı ve yüzümü buruşturduğumda yanağıma dokundu. Ben kendi acımla savaşıyordum ve o bana yardım etmek için oradaydı.

"Keith," diye nefes nefese kaldım hızını artırırken. Her hamlesinde vücudunu benimkine yakın tuttu. "Yaklaştım."

"Güzel." Ben kendimi bırakıp ona teslim ederken beni öptü. Sanki havaya fırlamış gibi hissettim ve sonra yavaşça onun kendi salıverilişini bulma sesiyle aşağıya süzıldüm.

İkimiz de bitkin bir halde gökyüzüne bakarken nefesimizi tutmaya çalışıyorduk, onun eli benimkini buldu.

Yılın geri kalanında birbirimizden ayrılmadık.

Keith

Ben kravatımı düzeltirken Nan odama girdi. Bu gece balo vardı. İki kişi gidene kadar bekledi ve ortalığın temiz olduğundan emin oldu.

"Yani?" Aynadan ona bakıp sırtıtmaktan kendimi alamadım. "İyi görünüyorsun, oğlum."

Ona bir bakış attım. Çok doluydu. "Dökül bakalım, Nan."

"Birinin bu gece randevusu var." İşte bu. Büyükanнем tüm aileyi duyma güçlüğü çektiğine inandırmıştı ama aslında tekerlekli sandalyedeki büyükanнем gayet iyi duyabiliyordu ve bunu tamamen kendi avantajına kullanıyordu. Her şeyi biliyordu. Gerçeği bilen tek kişi bendim ve onun gözdesiydim.

"Endişelenmeli miyim?"

"Hayır." Elini salladı. "Sadece sokağın aşağısındaki genç adam Edward Silver. Biri ona haritayı verse bile nereye gideceğini bilemez."

"Harika, Nan." Gözlerimi devirdim. "Aklımda olması gereken bir görüntü değil."

Odamın köşesinde duran dev kahverengi oyuncak ayının arkasındaki fermuarın geri çekildiğini duydum. Aslında büyükbabamdan bir hediye idi ama Nan'ın gizli içki zulası haline gelmişti. Kendine bolca viski doldurdu. Viskiye çok severdi.

"Peki ya Dört? Hâlâ o tuhaf adamla görüşüyor mu?"

"Ton Balığı Nefesi mi?" diye mırıldandı ve bu beni güldürdü. Gerçekten de balık bitkisi gibi kokuyordu. "Hayır, Tanrı'ya şükür, o adam tarih oldu. Hiç gezgin bir gözü olduğunu fark ettin mi? Nereye gitsem beni takip ettiğine yemin edebilirim. Sanki benden ve yeteneklerimden haberdardı."

Takım elbisemin ceketini silktim ve onunla yüzleştirdim.

"Eee?"

"Çemberleme!" Bana gülümsedi. "Lexi ellerini senden uzak tutamayacak."

"Anne!" diye bağırdı annem koridordan. "Ne yapıyorsun sen? İçki mi içiyorsun? İçemeyeceğini biliyorsun." Sesini yükseltmişti çünkü annem Nan'ın hepimizden daha iyi olmasa da gayet iyi duyabildiğini bilmiyordu.

"Ben yetmiş yaşındayım, canım. İçki içmek istersem içerim." Bardağı geri devirdi ve kalanını içti.

Annem bana baktı. "Çok güzel görünüyorsun canım, ama bazen ninene göz kulak olabilirsen çok iyi olur."

Nan gözlerini devirdi. "Üst kata bir mini bar koyabilirsen çok iyi olur canım. O rampa tam bir baş belası."

Gülümsememi geri çektim. Tam bir bok bozucu.

Annem gittikten sonra Nan'ın ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Lexi'ye bu gece söyleyecek misin?"

"Onlara henüz söylemedim bile." Kapımın önünde başımı salladım. "Belki de duygusal olarak en çok etkileyecek olanla en çok."

Tedirgin hissederek başımı çevirdim. "Belki de haklısın."

Onu başından öptüm ve merdivenlerden aşağı koştum. Bunun er ya da geç olması gerektiğini biliyordum.

Arabalı sinemada film izlerken başını omzuma yaslamıştı. Clark ve Elliot dışarıda kız avına çıkmışlardı ve ben yalnız olduğumuz için memnundum. Balo harikaydı ve artık yaz geldiğine göre, gölde yaz başlangıcımızı yapmamızın zamanı gelmişti.

"Selam." Yanağından öptüm. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

"Elbette." Ayağa kalktı ve beni daha iyi görebilmek için kamyonetimin kasasındaki sandalyesini çevirdi.

Ellerim battaniyenin içinde kıvrıldı. Bunu ya şimdi yapmalıydım ya da hiç yapmamalıydım.

"Yani sen Boston Üniversitesi'ne gidiyorsun, ben de..."

Devam etmemi beklerken gülümsemesi gözlerinin kenarlarına çarptı.

"Orduya yazıldım."

Gülümsemesi soldu. "Ne yaptın?"

"Orduya yazıldım."

Bakışları ayaklarına kaydı ve çenesi olduğu yerde kilitlendi. Bu iyi olmayacaktı.

"Bekle." Elini kaldırdı ve yüzüğü ışıқта parladı. "Ama bu seni denizaşırı ülkelere gönderebilecekleri anlamına geliyor."

Kahretsin.

"Evet, ama Lexi, yapmayacaklar." "Bana yalan söyleme, Keith."

Gözlerim kapalı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "İhtimaller zayıf."

Eliyle karnını ovuşturduktan sonra çantasını aldı. "Slim."

"Nereye gidiyorsun?"

Dikkatlice aşağı indi ve çimlere gömüldü. "Şu anda senden uzakta olmam gerekiyor."

"Bekle!" Peşinden gittim. "Lexi, dur!"

"Neden?" Döndü ve parmağıyla yüzümü işaret etti. Gözleri parlıyordu. "T a n r ı m , Keith! Ne kadar da

hayatımızın en büyük kararını bensiz vereceğiz."

"Sizi dahil etmemek istememiştim. Bu bir süredir düşündüğüm bir şeydi ve okula geldiklerinde doğru olduğunu hissettim."

Yüzünün buruşması bu işin daha bitmediğini gösteriyordu.

"Doğru." Çantasını ince omzunun üzerinden geçirdi.
"Başka bir şey var mı?"

Ellerimi ceplerime sokarak başımı salladım. Başını arkaya yatırdı ve gözyaşlarının kızarmış yüzünden süzülmesine izin verdi.

"Bunu nasıl yaparsın? Seni benden alacaklar!"

"Hayır, hayır, Lexi." Ona doğru uzandım ama o geri çekildi. Başı aşağı eğildi ve omuzları çöktü.

"I..." Ağlamasını tutarken eliyle yüzünü kapattı.
"Yapabileceğin onca şey varken!"

"Bu bana mantıklı geliyor."

"Mantıklı olduğumuzu
sanıyordum!" "Mantıklı!
Lexi, lütfen."

Başını kaldırdı ve öfkesi alevlendi. "Lütfen anlıyor musun?" diye bağırdı, patlaması yakınlardaki birkaç kişinin dikkatini çekti. "Planlarınızı bana sonradan söylemek yerine bana söyleseydiniz belki anlardım!"

"Bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Neden?" Kollarını kavuşturdu. "Konuyu buraya getirmeyi sen seçtin."

"Lütfen, Lexi."

Uzun bir iç çekerken başını arkaya düşürdü. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Peşinden koşmak istedim ama daha iyisini biliyordum.

Lexi beni altı hafta boyunca dondurdu. Ondan sonra ordu ile ilgili hiçbir şeyden bahsetmeme izin verilmedi. Ona benim için daha önemli olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini göstermek için gereken buysa, benim için sorun yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç Yıl Sonra Keith

"Yapman gerekeni yapmalısın, evlat." Babam yatak odamda karşımda oturuyordu. "Ancak, eğer bir anlamı varsa, annen ve ben seninle gurur duyuyoruz."

Üniformam, spor çantamın yanındaki dolapta mükemmel bir şekilde asılıydı. Uçak biletim fermuardan dışarı çıkmıştı, böylece sadece ismim okunabiliyordu.

Bu anın gelebileceğini bilsem de orduya katıldığım da ne kadar hızlı geleceğini fark etmemiştim.

İşe alım görevlisi işle birlikte gelen avantajları ve yaşam tarzını açıkladığında hissettiğim duyguyu hala hatırlayabiliyorum. Sanki bir şeyler tıklanmış gibi hissettirmesi beni hala şaşırtıyor.

Lexi ailesiyle birlikte Avrupa'da bir yaz tatiline çıkmıştı ve yarın dönmesi gerekiyordu. Bir sonraki hafta Boston Üniversitesi'nde yeni bir yıla başlayacaktı.

"Lexi'nin çıldıracağından endişeliyim."

Babam elini omzuma koydu. "Korkacak ama kendine gelecektir. O seni seviyor. Ayrıca, biraz daha ayrı kalmak ikinize de iyi gelebilir."

"Onu sadece hafta sonları görmek yeterince uzun olmadığı için mi?"

"Oh, çıldırarak." İki kapı aralığından omuz silkti. "Seni bu konuda uyardığımı biliyorsun. Lexi üzülecek çünkü o gitmeden önce konuşlandırılacağını biliyordun."

"Biliyorum ama yolculuğa çıkmayacağını biliyordum ve bunu onun için mahvetmek istemedim."

"Bu senin yapman gereken bir seçim olmamalıydı." "Yardımcı olmuyorsun Danielle," diye azarladı babam İki.

"Gerçekler acıdır, ağabey." Bununla birlikte, beni midemde kocaman bir düğümle bırakarak gitti. O haklıydı. Bunu Lexi'den saklamıştım çünkü bu, onun ve ailesinin yıllardır planladığı hayatlarının seyahatiydi. Bunu ondan alamazdım. Sorun şu ki, bu fırsatın bir son tarihi vardı ve benim başka seçeneğim yoktu.

Bu zor olacak.

Ertesi gün Lexi'nin profesörüyle görüşmesinin bitmesini endişeyle bekledim. Zavallı kız hemen derslerine hazırlanmak zorundaydı. Neyse ki sayılarla çalışmak için yaratılmıştı, bu yüzden muhasebedeki ana dalı doğal olarak geldi. Sadece kitaplarını satın alması ve diğer bazı şeyleri sıraya koyması gerekiyordu.

Onu beklemek için yurdun otoparkına çektim. Dersten çıktıktan sonra oraya döneceğini biliyordum. Binanın etrafında belirdiğinde onu karşılamak için merdivenlere koştum.

"Hey, sen." Kollarıma atladı ve beni evinde ilk kez yaptığı gibi öptü. Tanrım, onu özlemiştim! "Yalnız kalmamız gerek, çünkü aklımda bir sürü kirli düşünce var ve bunları gerçekleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Ve benim haberlerim bekleyebilir.

Yetmiş dakika sonra, hayatımı kurtarmak için hareket edemeyecekmişim gibi hissediyordum. Lexi her erkeğin rüyasıydı, yatakta vahşiydi, cehennem kadar seksiydi ve beni sertleştirebilecek öldürücü bir gülümsemesi vardı

Sadece düşünmek bile. Bu da konuşmayı daha da zorlaştırdı.

"Lexi." Onu uykusundan uyandırdım. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Döndü ve göğsümü öpmeye başladı. Dudakları vücuduma inanılmaz şeyler yapıyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve bunun tadını çıkarmak için bir an ayırdım. Odaklan. Başını eğdim ve bana bakmasını sağladım. "Sana gerçekten bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam." Ciddi olduğumu anlayınca doğrulup oturdu. "Benim için neyin var?"

Koyu moka rengi gözleri yüzümü aradı. Ya şimdi ya da asla.

"Korkma."

"Yapma bunu!" Başını iki yana salladı. "'Çıldıırma' demek beni daha çok çıldırtıyor. Sadece söyle, Keith."

"Irak'ta bir tur yapmak için çağrıldım."

Vücudu dondu, sonra yatağın ucuna doğru eğildi. Tişörtümü hızla başına geçirdi ve verdiğim haberi özümserken parmağını ısırđı.

"Bu hiç komik değil." "Bu bir şaka değil."

Güzel gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki ifade bana boka battığımı söyledi. Lexi ve benim eşsiz bir ilişkimiz vardı. Ne kadar çok kavga edersek, o kadar çok aşık olurduk. Bu sefer de öyle olmasını umuyordum.

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Sesi alçalırken pencereye doğru ilerledi.

Oda arkadaşı dönerse diye iç çamaşırımı ve kot pantolonumu giydim. Aramızdaki boşluğu kapattım.

"Lexi." Omzunu öptüm ama beni silkeledi. Kolumu beline doladım ve onu sıkıca göğsüme bastırdım. "Bu iki gün içinde Irak'a gideceğim anlamına geliyor."

"İki gün! Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu ne zamandır biliyorsun?"

Bakışlarımı yere indirdim. "Üç ay." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sana söylemediğimi anla çünkü bu yolculuğun senin için, hepiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyordum."

Elleri gömleğinin eteklerini düğümledi. "Ne kadar süreyle?"

Cevabı biliyordu, çünkü orduya katıldığımda bu her zaman bir olasılıktı. Sadece benim söylememe ihtiyacı olduğunu biliyordum, çünkü o zaman her şey gerçek olacaktı.

"Bir yıl."

Nefesinin kesildiğini hissettim ama her zamanki kavgamız yerine sessiz kaldı. Bu yeni bir şeydi.

"Ani olduğunu biliyorum. Sana daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama bu sonucu değiştirmezdi."

Elimden kurtulmak için kıpırdandı ve burnunu çekerek başını ovuşturdu.

"Son iki ayı birlikte geçirebilirdik! Biz bir yaz kaçamağı değiliz. Yıllardır birlikteyiz ve sen bana burada kalıp kalmama ya da seyahate çıkıp çıkmama konusunda kendi seçimimi yapma şansı vermedin. Buna yine benim için sen karar verdin! Biz değil." Hıçkırığını durdurmak için irkilmeden önce eliyle ağzını kapattı. "Her zaman bir takım olduğumuzu ve her şeyi konuştuğumuzu söyledin, özellikle de geçen sefer olanlardan sonra. Ama yine de-" çenesi titredi, "- işte buradayız." Arkasını döndü.

"Lexi." Karnım ağrıyordu.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Eğer beni gerçekten sevseydin, neler olduğunu bana anlatırdın. Ben uzaktayken hiç konuşmamış değiliz ki."

"Telefonda yapmak istediğim bir şey değildi."

Ellerini havaya kaldırdı. "Yani savaşa gitmeden iki gün öncesine kadar beklemenin daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşündün?"

"Öyle görüldüğünü biliyorum ama o anda gerçekten doğru kararın bu olduğunu düşünmüştüm."

Sonunda konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. Gözleri benimkilere kaydı. "Kalbimi onarılamayacak şekilde kırılıyorsun Keith."

"Özür dilerim Lexi, özür dilerim."

"Bana söylememeye karar verdiğin için mi üzgünsün? Yoksa yazı benim yerime oğullarınla geçirmek istediğin için mi? Avrupa'da her gün senin kollarına dönmek için biraz daha öldüm, ama eve döndüğümde dünyanın en tehlikeli ülkelerinden birine gideceğini öğrendim!" Gözyaşlarını sildi, sonra tişörtümü çıkarıp bana fırlattı. "Çık dışarı!"

"Le-"

"Belli ki önceliğin ben değilim." "Bu hiç adil değil!"

"Oğullarınız bekliyor."

"Haksızlık ediyorsun."

"Gerçekçi oluyorum Keith. Bu kararı ben veriyorum. Şimdi, çık dışarı!"

Tam kapıyı kapatırken fısıldadığını duydum...

"Seni benden alacaklarını biliyordum."

Lexi

Yedi cevapsız arama, on üç mesaj ve beni görmek için yapılan üç girişim inatçılığımın tam gaz yüklemişti. İki gün önce Keith'i kovduğumdan beri odamdan çıkmamıştım. Oda arkadaşım Jaci şimdi endişeli bir yüz ifadesiyle başımda dikiliyordu.

"Lexi, bir saat içinde gidiyor. Onu görmem gerek."

"Yapma," diye zar zor söyleyebildim. Ondan bahsetmek kalbimin tekrar tekrar kırılmasına neden oldu.

İçini çekti ve telefonumu alıp bana göstermek için çevirdi. "Onu uğurlaman için sana yalvarıyor." Yanıma oturdu ve ben başımı yastığıma gömerken sırtımı ovdu. "Oraya gideceğim. Ya bu onu son görüşünse? Onu sevdiğini söylemek için son bir şansın olmadan önce onu ittiğini bilerek yaşayabilecek misin?"

Nemli yastığıma hıçkır hıçkır ağladım. O haklıydı, ama o bensiz büyük bir hayat kararı vermişti. Bir takım olmamız gerekiyordu.

"Yani..." İki günlük pijamalarımın üzerindeki battaniyeleri yırttı ve kışıma bir şaplak attı. "Kaldır kışını ve git sevdiğin adama onu bekleyeceğini söyle. Çünkü zaten yapacağın şey bu."

Güzel.

Yarım saat sonra, bir su birikintisinden kaçınmak için zıpladım ve otomatik havaalanı kapılarından hızla geçtim. Kalbim boğazımda davul gibi çarpıyordu.

Neredesin? Neredesin?

Birden ordu kamuflajını gördüm. "Keith!" Bağırdım ve arkasından koştum. Kolundan tuttum ve onu çevirdim. Siyah saçlı bir adam bana tuhaf tuhaf bakınca midem bulandı. Bakışlarım isim etiketine kaydı. Lopez. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Dişlerinin arasında bir tomar pembe sakızla sırttı. "Umarım aradığınız kişiyi bulursunuz." Çantasını kaydırıp ve yoluna devam etti.

Bilet acentesine koşarken aklım başımdan gitti. Neyse ki daha küçük bir havaalanından uçuyordu, bu yüzden onu bulmak daha kolay olacaktı.

"Affedersiniz ama UA765 sefer sayılı uçuş nerede?"

Klavyede bir şeyler tıklarken bana gülümsedi. "Bir bakayım." Tık, tık, tık, tık. Cidden, bir uçuşa bakmak ne kadar sürdü? "UA765 sefer sayılı uçak kalkmak üzere takside." Piste doğru ilerleyen mavi beyaz bir uçağı işaret etti.

Hayır! Hayır!

Pencereye koştum ve ateşimin düştüğünü hissettim.

"Tatlım." Yumuşak sesi beni kollarına koşturdu. Keith'in babasını seviyordum. Sanki kendi babam gibiydi. Sıcacık bir kalbi vardı.

"Veda edemedim," diye ağladım, ne kadar bencil bir insan olduğumu düşünerek. "Çok kızgındım, sonra çok geç kaldım." Ben değildim

mantıklı geliyor. Tek bildiğim onu ne kadar sevdiğimi bilmeden gitmesine izin verdiğim.

Annesinin sırtımı ovduğunu hissettim ve olanları özümserken hepimiz birbirimize sarıldık. Keith gitmişti.

"Sadece bir yıl Lexi. Bunu yapabiliriz." Nan elimin arkasını okşarken babası başımı öptü. "Birbirimize sahibiz."

Sorun şu ki geleceğimizi tahmin edemeyiz. Sadece elimizden geldiğince onu yönlendirmeye çalışabiliriz.

Keith gittikten sonra hiçbir şey doğru gelmedi, yemeklerin tadı talaş gibiydi, notlarım düştü, sanat galerisindeki çok sevdiğim işimin bile artık bir cazibesi kalmamıştı.

Altı ay hayattan zevk almamak ve onunla konuşmamak için uzun bir süreydi. İki kez aradığında, orada bir işim çıktı ve sadece kısa bir merhaba ve vedalaştık. Acı veriyordu ama ne yapabilirdim ki?

Yatağımın yanında duran telefonu almak için acele ettiğimde telefon çaldı ve çaldı.

"Hey." Sesi kalbime kadar ulaştı.

Onu duymaya ihtiyacım vardı.

"Merhaba, nasılsın?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bana hala kızgın mısın?"

Duygularım yüzeye çıkarken başımı kaldırıp tavana baktım.

"Lexi," sesi alçak ama emrediciydi, "seçimimden dolayı benden nefret ediyor olabilirsin ama ben seni hâlâ seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama kendimi tutmayı başardım. "Yani, altı ay daha mı kaldı?"

"Evet." Konuyu geçiştirdi ama birinin dün gece meydana gelen bir bombalama olayından bahsettiğini duydum. "Okul nasıl gidiyor?"

Tanrım, dünyalarımız şu anda çok farklıydı. Nedense bunu kabullenmek benim için zordu.

"Tamam," diye ekledi ben cevap vermeyince. "Sana farklı bir açıdan yaklaşacağım. "Sana şu anki hayatımdan bahsedeyim." Sertçe yutkundum ve odaklanmaya çalıştım. "Uyuyorum. Dokuz ranza arkadaşım daha var. Güneş doğduğunda kalkıyorum, tatbikat yapıyorum, sonra şehrin sokaklarında koşuyoruz. Çoğunlukla bir sürü keçi gördüm." Onun bu yorumuna sııttım. "Üsse döndüğümüzde, günlerin daha hızlı geçmesi için bol bol kâğıt, beyzbol ve futbol oynuyoruz. En iyi yardımcı olan şey..." Garip bir ses telefonun sesini tuhaflaştırdı. "Bu." Keşke şu anda onu görebilseydim. "Fotoğrafını önümde tutuyorum. Seni özlüyorum, seni çok özlüyorum Lex. Sana veda edememekten nefret ediyorum ama anlıyorum. Bir şey ifade edecekse, burayı seviyorum. Her ne sebeple olursa olsun, Ordu bana mantıklı geliyor."

Duvarlarımın yeniden yükselmeye başladığını fark ettim. Bencillikti ama nefret etmesini ve eve dönmek istemesini umuyordum.

"Havaalanına geldim, Keith. Seni uğurlamaya geldim." "Öyle mi?"

Babası ona söylememi istemiş olmalı. Bunun için ona gerçekten teşekkür etmeliyim. Boğazını temizledi.

"Keith, ne zaman sen bitti..." a ses dedi içinde Arka plandan yakın sesler geliyordu. Midem bulandı. Yine mi!

"Evet, efendim," diye onayladıktan sonra tekrar benim aramamı dinlemeye başladı. "Özür dilerim."

"Vay be." Kendimi tuhaf hissettim. "Sanırım asla Brandon olamayacaksın."

Küçük bir kıkırdama çıkardı ve yine orada bir şey olduğunu duyabiliyordum. Bu hayatı seviyordu. "Orduda ilk isim yok; Brandon'ın hiç takıldığı yok zaten."

Zayıf bir gülümseme yayıldı. Her şeyin üzerinde durmayı bırakmayı diledim. Bu onun eve sağ salim dönmesine yardımcı olmayacaktı. Gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Peki," sesi alçaktı, "havaalanında bana ne

söyleyecektin?"

Dudaklarımı yaladım ve gerçeği söyledim.

"Gittiğin için sana kızgın olduğumu, o zamana kadar hiç kimse için bu kadar çok ağlamadığımı." Bir ses çıkardı ama ben devam ettim. "Ama anlamasam da, eğer bu yapman gereken bir şeyse, o zaman... deneyeceğim." Duvara yaslandım ve bana daha önce söylediklerini hatırladım. "Çünkü seni seviyorum Keith, her zaman sevdim, her zaman seveceğim."

"Lanet olsun." Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Gitmem gerek."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Evet, tamam."

"Lexi, beni duymam gerek." Bu başka bir vedaydı, tam da ihtiyacım olan şeydi. "Seni seviyorum, artık vedalaşmak yok, sadece görüşürüz."

Gözyaşlarımı durdurmak için başımı yukarı doğru yuvarladım. "Ben de seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

Hat sessizleşti. O gitmişti. Etrafı muhtemelen onu ölü görmek isteyen insanlarla çevrili ıssız bir yerin ortasındaydı.

Duygularımla başa çıkmak için biraz zaman ayırdım. Düşündüğümünden daha fazla zamana ihtiyacım olduğu ortaya çıktı.

El: Hey!

El: Perşembe akşam yemeğine geliyor musun?

Perşembe.

El: Alo?

O gecenin ilerleyen saatlerinde.

El: Yemeği kaçırdığına inanamıyorum! Seni idare etmek zorunda kaldım. Kendimi harika hissettim. Teşekkürler.

Üç gün sonra.

El: Tamam, Lexi, ne oldu? Neredesin?

El: Kapını aç! Anahtarım la geri geleceğim!

Beş gün sonra.

El: Bana karşı hiç bu kadar mesafeli olmamıştın. Acıtıyor.

Bu hala canımı yakıyor. Mesaj atmadan ya da aramadan bir günden fazla geçirmedüğimiz doğru ydu. Şimdi aradan altı hafta geçmişti ve ben dünyanın en kötü kız kardeşi olarak görölüyordum.

El: Seni kendimden uzaklaştırmak istemiyorum, bu yüzden seni rahat bırakacağım. Ama biz ikiziz, senin hissettiklerini ben de hissediyorum. Sen acı çekiyorsun, bu yüzden ben de acı çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse Lex, bu yalnızlık.

Bir şeye vurmak isteyerek battan iyelerimi yere attım. Ondan kaçıyor olmaktan nefret ediyordum. Bunu ben yapmadım.

Grup Metni

Akşam 7'de The Burrell'de buluşalım mı?

Neredeyse anında.

El: 7:01'de orada olacağım.

Sırıttım. Tam bir pislik.

Evet! Orada olacağım.

Baba:

Tamam.

Yaşasın!

Derin bir nefes alarak biraz stres attım, ardından hazırlanmak için aceleyle banyoya gittim. Otuz dakika içinde kapıdan çıkmam gerekiyordu.

Ben geldiğimde El çoktan oradaydı ve bir kabinden bana el salladı. Ona bir kez sarıldım mı, bir daha bırakamadım.

"Buna ihtiyacım vardı." Bana daha sıkı sarıldı. Ben de yanağından öptüm.

"Benim de."

"Aman Tanrım," diye bağırdı annem arkamdan. "Seni özledim, Alexi!" Babam beni kucaklayarak boğmadan önce neredeyse belimi kırıyordu. Birkaç dakika sonra geri çekildi ve yüzümü inceledi.

"Unutma, eğer bir oyuncak ayıya ihtiyacın olursa...?" Güldüm ve sıcaklıklarının buzumu çözmesine izin verdim.

"Her zaman yanımda olacaksın, baba."

Gülümseğinde tüm yüzü aydınlanıyordu ve o gülümsemeyi görmek bana önemli bir şey başarmışım gibi hissettirdi.

"Ben her zaman seninim."

Masanın etrafına oturduk ve bana nasıl olduğumu sormak yerine sadece takıldık. Yedi hafta önce kaldığımız yerden devam ettik. Bir insan neden aşkından böyle uzaklaşır ki? Bu harika bir uyandırma çağrısıydı. İlerleme zamanıydı ve eğer onu seviyorsam, o zaman devam etmeliydim ve ettim de. Yani...

Buzz. Buzz. Buzz.

Elimle komodinin etrafını yokladım. Gecenin üçünde kim mesaj atıyordu? İlk defa başım çarpmıyordu. Dün gece

ailemle yediğim yemek tam da ihtiyacım olan şeydi.

El: 911

El: Uyan!

El: Lütfen, Lexi! Aç şunu.

El: TELEFONUNA CEVAP

VER.

Ne?

Israrlı zil sesine hemen cevap verdim.

"Bu önemli olsa iyi olur."

"Lexi? Siktir, sonunda!"

"El?" Ses tonu karşısında doğruldum. "Neler oluyor?" Bir sessizlik oldu, sonra bir doktor sesi duydum. "Neden hastanedesin?"

Bir hıçkırık sırayı yırttı ve kalbimi neredeyse tamamen durdurdu.

"Anne, baba." Ürkütücü çığlığı kanımı dondurdu. "Akşam yemeğinden eve dönerken benzin almak için durmuşlar ve biri... onları vurmuş."

Derin bir sızı tenime yayıldı ve beni tam kalbimin ortasından bıçakladı. Etrafımdaki her şey eriyip gitti. Karanlıkta yatağımdaydım ve tek kelime edemiyordum.

"Alexi, hastaneye gelip bana yardım etmeni istiyorum."

"Nereye?" Kelimeler zar zor çıkıyordu.

"Boston Anıtı."

Telefonu bıraktım ve hazırlanmak için acele ettim. Taytımın üst kısımlarını tirmalarken ellerim uyuşmuştu.

"Neler oluyor?" Jaci gözlerini kısarak ışığa baktı. Anahtarlarımı aldım ve çıktım.

Keith

"Johnson! Topla řu pisliğini!" Yatak arkadaşlarımdan birine bağırdım. Eşyalarına takılıp dűřmekten bıkmıştım.

Kıyafetlerini katlamaya bařlamadan önce bařıyla onayladı. Buraya geldiđimde, ilk anda sorun yařadım. Nedense Snider'ın benimle bir sorunu vardı. Kendi bařımın çaresine bakmam gerektiđini anlamam uzun sűrmedi. Bir dahaki sefere hava atmak için űzerime geldiđinde, nefes borusunu kestim ve gğűs kafesine dirsek attım. Kıracak kadar deđil, sadece zedeleyecek kadar. Međer gğűs gğűse dvűřte iyi bir đrenciymiřim.

Artık erkekler bana saygı duyuyordu ve zaten tek istediğim de buydu.

Vardiyama başlamak için kamyonu koştum.

"Keith," diye telsizden Green'in sesi duyuldu. "Solunda."

Dűrbűnűmű kaldırdım ve dađın zirvesine baktım. Henderson đle yemeđini kendi yaptıđı kűűk bir sıđınađa dűřűrűrken inledi. Neyse ki o hastalanmadan önce mola vermiřtik. İki saattir yoldaydık ve ađzım kurumuř, dudaklarım atlamıřtı. Diřlerim bile sertleřmiřti.

Hareketsiz kalmanın daha ktű olduđunu biliyordum. Hareketli bir hedef olmak daha gűvenliydi. Gerçekten hareket etmemiz gerekiyordu.

Karnım yerde ve dirseklerim kamyonun altında olduđu için grűnmeyecek kadar iyi korunuyordum. Omzumu dűđmeye basmak için kullanarak, "řimdilik her řey yolunda," diye mırıldandım.

Green yaklařık yirmi metre solumdan, "Henderson, saat ű ynűne," diye emretti. O ve Henderson kuru çalıların arasına saklanmışlardı.

Henderson sersemlemiř bir halde telsize dođru gűldű. "Ahh."

"űzgűnűm, kopyalamadım. Bize silah dođrultan bir dűřman var mı, yok mu?" Green řaka yaptı.

Mic ve Joe, birliğimizden iki adam daha, onlarla buluşmak için koştular ve ben yollarını gözlerken siper aldılar. İleride ne olduğunu görmek için daha yüksek bir yere çıktılar.

Mic telsizden, "Her şey yolunda," diye seslendi. "Keith, sana geliyoruz-"

BOOM!

Patlama o kadar gürültülüydü ki, gerçekliğimi uçurdu. Ellerim, kollarım, bacaklarım, ayaklarım, her şey bedenimden bağımsızmış gibi hissettim. Şok dalgaları üzerimde dalgalanırken gürültü sıvı gibi geldi. Gözlerim kumu dışarıda tutmak için sıkıca kapandı. Biraz dolgu için dilimi dişlerimin arasına sıkıştırarak korkunç acıyı bekledim.

Kendime gelmeye başlamadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

Ciğerlerim yandı ve berbat bir koku geldi. "Yalla!"

Bağırışlar vücudumun sarsılmasına ve dili duyduğumda kaskatı kesilmeme neden oldu. Arapçaydı ve 'acele edin' diyorlardı. O sırada bir çift çizme Hummer'dan indi ve yola doğru koşmaya başladı. Hâlâ silahlı mıydım? Sol kolumu bacağıma doladım ve bıçağımı hissettim. Geri dönerlerse diye bir şeydi bu.

Ne olduğundan emin değildim ama ani bir hareket yapmayacağıma emindim. Bu yüzden sonraki on dakika boyunca vücudumdaki her şeyin çalıştığından emin olmaya odaklandım. Omzum dışında, yeterince iyiydim.

Kollarımı toprakta sürüyerek kamyonun altından çıktım ve titreyen bacaklarımın üzerinde durdum. Dengem bozulmuştu ve başım davul gibi çarpıyordu. Az önce ne olmuştu böyle? Kafa karışıklığı zor bir şey olabilir. Mesela, hareket ettin mi? Yoksa olduğun yerde mi kaldın? Hâlâ tehlikede miydiniz? Yoksa hareket edip hareket etmeyen arkadaşlarınıza yardım mı etmeliydiniz? Pek çok şey ne olduğuna bağlıydı.

"Keith!" Green'in sesine döndüm ve onun sendeleyerek bana doğru geldiğini gördüm. Lanet olsun, sadece yarım bir kolu vardı. Vücudu kan içindeydi ve açıkta kalan kasları seğiriyordu. "Herkes nerede?"

İçime düşerken avuçlarım göğsüne çarptı. Yüzü çarşaf gibi bembeyazdı ve boncuk boncuk ter alnına yapışmıştı.

Her şey bir anda aklıma geldi. Yeşil bir şekilde yere oturdum ve ağırlaşan bacaklarımla kendimi diğerlerini bulmaya zorladım. Uzaktan helikopter pervanelerinin sesini duydum ve kafamı kaldırdım ama kaldırdığım anda bir şeye takıldım.

"Kahretsin!" Bir çığlık attım ve Henderson'ın gövdesinden hızla uzaklaştım. Kafası birkaç metre ötedeydi.

"Mic!" Joe arkadaşının elini tuttu ve onu yan yatırdı. "Mic, uyan."

Sersemlemiş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm ve ikisini değerlendirdim. Mic gitmişti ve Joe'nun bir ayağı yoktu.

Sol tarafımda bir şey parladı ve Mic'in silahını kurtarıp yüzüme doğru tuttum.

Kalp atışlarım düzleşti, adamlarımla çığlıkları kayboldu ve başımdaki ağrı yok oldu. Hayatta kalma moduna geçtim. Dizlerimin üzerinde dengede durarak bölgeyi taradım ve bekledim.

Karıncalanmanın omurgamın altından başladığını ve kaslarımla kıvrımlarını kaplayan süt gibi yayıldığını hissettim. Beynim süper tetikteydi ve her şey yerine kilitlenmişti.

Zip! Zip!

İki kurşun kulağıma çarptı ve ben de Joe'yu korumak için Mic'in üzerinden atladım.

"4:30!" Green yığıldığı yerden yönü bağırarak gösterdi.

Sarsıldım ve o piçi gördüm, hiç düşünmeden tetiği çektim ve kurşunları sıkarak onu geriye doğru gönderdim.

İki adam daha ortaya çıktı ve ben onları yok ettim.

"Keith!" Bir adam bana saldırırken Joe çığlık attı. Döndüm ve yüzüne iki el ateş ettim.

"Ahhh! Başka kimse var mı?" Her şeyden çok rahatlamak için bağırdım. Hâlâ Mic'i uyandırmaya çalışan Joe'nun yanına döndüm.

"Arkana yaslan," diye emrettim. Beni dinlemeyince ellerini birbirinden ayırdım. "Joe, o gitti. Eğer yararı sarmama izin vermezsen, sen de öleceksin."

Sonunda başını salladı ve gözlerini sıkarak başka tarafa baktı. Zihnimi üzerimde ne olduğuna ve oradan çıkmak için hangi kaynaklara sahip olduğumuza odaklayarak hızlıca çalıştım.

"Vay canına," dedi Joe'nun yüzü aydınlandı, "çok yakın."

Ne gördüğünü bilmek istemiyordum. Eğer beyaz bir ışık hakkında mırıldanırsa, onu tokatlamak zorunda kalacaktım.

Kir yüzüme çarparak beni kör etti ve bir an sonra eller beni kaldırıp ayağa kalkmama yardım etti. Karşı koymamamın tek nedeni omzundaki Amerikan bayrağıydı.

Diğerleri de çekildi ve havalandık. Kamyonun gittikçe küçülmesini izledim. Joe gökyüzüne bakıyordu ve Green baygındı. Henderson ve Mic

üzerlerinde bir battaniye ile yan tarafa.

"Nasıl?" Adamlardan birine seslendim. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiler?

"Delta Üç saldırıyı gördü ve haber verdi."

Bir köşeye çöktüm ve neden bağışlandığımı anlamaya çalıştım. Zamanı tutup tutamayacağımı hayal ettim. Mükemmel bir şekilde düz serilmiş bir çarşaf hayal ettim. Hayat orada burada birkaç kırııklıkla sorunsuzca akıp gidiyor. Sonra biri geliyor ve çarşafın ortasını çekerek hayatın etrafınızda hızla akıp gitmesine neden oluyor. Olaylar, saldırılar, kayıplar, her şey bir anda hızlanır. Sonra, acelenin geldiği kadar hızlı bir şekilde, her şey tekrar düzeliyor ve her şey normal hızında devam ediyor. Bununla ilgili tek sorun, kafanızın hala az önce ne olduğunu anlamaya çalışmasıydı.

Nasıl oldu da bir an hayatınız için savaşıırken, bir an sonra her şey bitti? Bizi yaratan her kimse bu kusur nasıl düzeltilmedi? Beynim acıyordu.

Helikopterden gelen titreşim Mic'in yüzünün ağır battaniyenin arkasından görünmesini sağladı. Bir süre ona baktım, sonra gözlerimi kapadım ve zihnimin her şeyi en iyi şekilde sıralamaya çalışmasına izin verdim.

Birkaç gün hastanede kaldıktan ve bazı psikolojik testlerden sonra, önümüzdeki birkaç gün boyunca üste kalmam emredilerek taburcu edildim. Nedeninden gerçekten emin değildim, çünkü kafam ne kadar karışık olsa da artık tamamen berraktı. Kafa karışıklığı sisi dağılmıştı ve kendimi iyi hissediyordum. İyiydim.

Bir kasa bira aldım ve tanklara doğru yöneldim ve onlardan birinin üzerine çıktım. Yıldızları görmek için iyi bir noktaydı ve çitlerle çevrili üssün tüm panoramik görüntüsünü veriyordu.

Green ve Joe iyi olacaktı ama önlerinde uzun bir yol vardı. Henderson ve Mic tahta kutular içinde evlerine doğru yola çıkmışlardı.

Home.

Kapağın yan tarafı kamyonun kenarına dayalıyken, yavaşça kapağını kapattım ve buraya geldiğimden beri ilk bira yudumumu aldım. Oh, güzeldi.

"Buraya sadece ben geldim sanıyordum." Birkaç kez etrafta gördüğüm bir adam tekerlek yuvasının önünde duruyordu. Bizden biri değildi; o bir generaldi. Saygı göstermek için biraz daha dik oturdum.

"Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Gülümsedi.

Onda samimi bir şeyler vardı. Bir biranın daha üstünü devirip adak olarak kaldırdım.

"Teşekkür ederim." Tekerleğin üzerine atlayıp zahmetsizce yükselmeden önce başını salladı. Soğuk birayı aldı ve benimkine dokundurdu. "General Logan."

"Er Keith."

"Kim olduğunu biliyorum asker." Gözlerini kısarak berrak gökyüzüne baktı. "Geldiğinden beri gözüm üzerindeydi. Geçen gün olanlar zordu ama gösterdiğin performans etkileyiciydi."

"Tüm saygımla General, dört adam öldürdüm ve kendimden iki kişinin ölmesine izin verdim ve diğerleri bir daha asla hizmet etmeyecek. Bunun nasıl etkileyici sayılabileceğinden pek emin değilim."

Etiketın köşesini soydu. Etiketı çıkarmadı, sadece başparmağını gitar çalar gibi tıngırdattı.

"Geriye kalan ve savaşılabilecek tek kişi sizdiniz ve savaştınız. Hizmet edemeyebilirler ama evlerine, ailelerinin yanına dönebiliyorlar ve bu senin sayende oldu." Bana baktı ve yüzü değişti. "Henderson ve Mic için üzgünüm."

İsimlerini bilmesini takdir ettim ve onların anısına bir içki daha alarak başımı salladım. Onlar iyi adamlar ve iyi dostlardı.

"Birine karşı kaybetmek zordur. Bazen buradayken çok daha zor oluyor. Yas tutmak için vaktiniz olmuyor ve eğer tutarsanız da bu bizim alıştığımız şekilde olmuyor. Eğer bununla mücadele ediyorsanız, bu normaldir. Neden Cuma akşamı tepede bazılarıımıza katılmıyorsunuz? Bizim de kendimize göre bir vedalaşma yöntemimiz var."

General ellerini birbirine sürtmenden önce boş şişesini yere bıraktı ve havanın değiştiğini hissettim. "Özel operasyonları hiç düşündünüz mü?"

"Bir gün planımız bu olacak."

"Neden yarın üssümde buluşup birkaç şey konuşmuyoruz? Bu hafta izinlisin. Bu üste ya da benimkinde olman fark etmez."

En azından bu kafamı meşgul edecek bir şeydi.

"Elbette."

"Chopper saat sekiz buçukta burada olacak."

ALTINCI BÖLÜM

Aşağı atladım ve pilota gitmesinin uygun olduğuna dair nazik bir işaret vermek için bıçaklardan uzaklaştım. Üssün havasının değiştiğini hissetmem sadece bir anımı aldı.

"Hey." Bir askerin yoluna çıktım. "Ne oldu?"

"EYP üç kişiyi daha öldürdü," diye mırıldandı koşarak uzaklaşmadan önce.

Kahretsin.

"Keith!" Çavuşum bana el salladı. Koşarak onun, haber spikerlerinin bugünün olaylarını bildirdiği üç bilgisayar ekranına baktığı yere gittim.

"Tanrım."

"Yarın sana ihtiyacım var. Bir sonraki tur gelene kadar personel eksikimiz var." Omzunun üzerinden bana baktı. "Adamlara sahada zeki olduğunı kanıtladın. Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var."

Hızlıca başımı sallayarak başka bir şey olup olmadığını görmek için bekledim.

"Keith," dedi biri arkamdan. "Bu senin için geldi."

Öne doğru eğilerek kağıt parçasını ondan aldım.

**Beni hemen ara-Lexi
Evi ara-Baba**

Uydu telefonunu kullanmak için izin istediğimde midem bulandı. Bitişikteki odaya girdim ve onun numarasını çevirdim.

"Alo?" Sesi sessizdi. "Lexi, sorun ne?"

Onun çığlıklarını duymadan önce garip bir ses telefona çarptı. "Öldüler Keith, ikisi de öldü."

Gözlerimi tavana diktim. "Kim? Kim öldü Lex?"

"Ailem. Vuruldu."

Bir şeyleri bastırmak için mücadele ederken boğazımda kocaman bir top düğümlendi. "Aman Tanrım, bebeğim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne zaman?"

"İki gün önce."

"Tanrı aşkına ne oldu?"

Daha sessiz hıçkırıklar çarpan kulaklarımı buldu. Çılgınca atan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme bastırdım. Tüm bunları sindirmek için umutsuzca çabalıyordum.

"Keith." Bir duraklama oldu. "Eve gelmeni istiyorum."

Sikeyim.

"Elliot kapandı ve ortadan kaybolmaya devam ediyor. Burada tanımadığımız bir ailemiz var. Her şeye dokunuyor -"Her şey karmakarışık." Daha fazla hıçkırık gelirken hıçkırdı. "Sanki daha hızlı ve daha hızlı dönüyormuşum gibi hissediyorum ve durduğunda geriye ne kalacağından emin değilim. Sana burada gerçekten ihtiyacım var Keith."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Dinleyen kulaklardan biraz daha uzaklaştım. "Lexi, dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

tam orada seninle." Derin bir nefes aldım, bunun onu daha da ezeceğini biliyordum. "Ama bazı... sorunlar var ve adam eksiklerimiz var. Yeni adamlar gelene kadar hepimiz çift vardiya çalışıyoruz. Şu anda eve gelemem. Gerçekten istiyorum ve bunun için çalışacağım ama yapamam."

"Lexi?" Arka planda tanıdık bir ses duyuluyordu ve zihnim onu yerleştirmek için çabaladı. "Konuşabilir miyiz?"

Derin bir iç geçirdi. "Lütfen Keith, dene. Sana gerçekten ihtiyacım var."

Orada onunla kimin olduğunu sormak istedim ama kıskanç erkek arkadaş kartını oynamamaya karar verdim. Lexi bana ona güvenmemem için hiçbir sebep vermemişti.

"Sana söz veriyorum. Seni seviyorum Lexi. Sonra görüşürüz." "Ben de seni seviyorum."

Hat kesildi ve ben şok ve kafa karışıklığı içinde kaldım.

Bir an durup dua şeklinde anne ve babası hakkında güzel şeyler söyledim. Onlar çocuklarını koşulsuz seven harika insanlardı.

Mümkün olduğunca onu kontrol etmelerini istemek için kendi ailemi hızlıca aradım. Meğer annem bir şişe şarap ve paket servisle oraya doğru yola çıkmış bile.

"Sen kendi güvenliğine odaklan evlat." Babam boğazını temizledi. Haberleri izlediğini biliyordum. "Lexi'nin icabına bakacağız. Sen sadece eve tek parça halinde döndüğünden emin ol."

"Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum oğlum ve seninle gurur duyuyorum."

Suçluluk duygusunu bir kenara ittim ve babamın sesinin tadını çıkardım. O benim kayamdı ve onun hayatımda olmamasını hayal bile edemezdim.

Lexi, keşke sana sarılabilseydim.

Son saldırılarla mücadele eden bazı arkadaşlarım kafeteryanın dışında toplanmaya başladı. Birden Cuma akşamı olduğu aklıma geldi ve bir şişe su alıp onlara katılmak için dışarı çıktım.

Çavuş yeşil bir kamyonla geldi ve hepimiz arkaya atladık. Yolda kimse fazla konuşmadı. Çoğu sadece ayaklarına baktı. Moraller düşüktü ve ben

Burada geçireceğim zamanın geri kalanının böyle mi geçeceğini merak ediyordum.

Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama bir EYP patlaması korkusu olmadan ilerliyor olmamız beni biraz rahatlattı ve üzerimdeki ağırlığın bir kısmını atabildim.

ssn en sağ tarafına ulaştığımızda yüksek bir dağın eteğinde durduk. Uzaktan zirveyi görebiliyordunuz. Dışarı atladığımda, dört adamın kükreyen bir şenlik ateşi ve bira filılarıyla zaten orada olduğunu gördüm.

"Geldiniz." General Logan bana dostça bir baş selamı verdi ve yanıma geldi.

"Ben yaptım." Bana bir bira uzattı. "Teşekkür ederim, efendim." "Dn bir telefon aldığını duydum."

Nereden biliyordu?

"Yaptım." Acımı bastırdım. "Kız arkadaşımın ailesi bir benzin istasyonunda öldürüldü." "

"Bunun için gerçekten zgnm evlat." Ses tonu samimiydi ve bunu gerçekten kastettiğini biliyordum. Generali tanıdıkça ondan daha çok hoşlanmaya başladım. "Bununla nasıl başa çıkıyor?"

"O kadar da iyi değil." "Hayal bile edemiyorum."

"Memleketimizdeki sevdiklerimizin anlamsızca öldürülmesi ne kadar ironik? Bu tür şeylerin burada, bu Allah'ın unuttuğu yerde olması beklenirdi."

"Seni anlıyorum. Bazen hiçbir anlam ifade etmiyor, hem de hiç."

Bir er uçurumun kenarına tırmandı ve sakinleşmemizi bekledi.

"Merhaba." Sesi kalın bir aksanla çıkıyordu. "Ben Alaska'lıyım ve adım Er Tikaani, kurt anlamına geliyor." Boğazını temizledi. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim. Birçoğumuzun yakın arkadaşlarını ve hatta ailesini kaybettiğini biliyorum. Yas tutmak için sevdiklerimiz yanımda değil, bu yüzden farklı bir şekilde veda etmenin güzel olacağını düşündüm."

Daha iyi duyabilmek için yaklaştım.

"Benim ailemde, yaşam unsurlarının etrafında böyle toplanırdık." Elinde biraz toprak topladı ve dibine serpilmesine izin verdi. "Toprak, hava, ateş ve suyumuz var." Gülümseyerek birasını işaret etti ve birkaç kişi kıkırdadı.

"Şu anda evrenle bir bütünüz. Şimdi incinmeyi bırakma ve enerjilerini özgür bırakma zamanı." Sonra gökyüzünü işaret etti. "Sevdiklerimize bir sonraki yolculuklarında rehberlik etmeleri için atalarımızın ruhlarına sahibiz. Normalde oturup hikâyelerimizi paylaşıyoruz ama bazen bu yeterli olmaz, bazen sistemimizi sarsmamız gerekir."

Arkamızdan büyük bir patlama sesi gelmeden hemen önce tekrar gülümsedi. Hepimiz yerimizden sıçradık, ancak parlak yeşil bir ateş kıvılcımı havaya fırlayıp trilyonlarca parıltıya dönüştüğünde gülmeye başladık.

General Logan gülerek omzuma bir şaplak attı, sonra gece gökyüzünde daha fazla havai fişek patlatılmasını izledik.

Tikaani haklıydı. Bırakmak ve ilerlemek için sistemde bir sarsıntıya ihtiyacımız vardı.

Sonrasında kendimi onun beynini kurcalarken buldum. Tikaani'nin hayata bakış açısı hoşuma gitti. Canlandırıcıydı ve mantıklıydı. Umutsuz bir durumdayken bana umut verdi. Durumumu Lexi ile paylaştım ve bana yaslanabileceğim harika bir omuz gibi göründü.

Önümüzdeki birkaç ay uçup gitti. Birçok kez eve dönmek istedim ama Lexi eşim ya da yakın akrabam olmadığı için ve erkek kıtlığı nedeniyle bunu düşünmediler bile. Ne olursa olsun, bunu duymak çok zordu.

İyi bir asker olmanın belli başlı artıları ve eksileri vardı. Herkesin radarındaydınız ve bu yüzden

birden fazla görevin içine çekildim. Neredeyse duracak vaktim olmuyordu ve çoğu zaman kendimi yürüyen bir zombi gibi buluyordum. Yatak benim kurtarıcımdı.

Lexi'yi aramaya çalıştım ama dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğimden emin değildim. Ne zaman telefonu kapatsak onun için daha da zorlaştığını biliyordum. Bu yüzden ne yapacağımı bilemedim, eve döndüğümde kollarımdaydı ve güvende olduğumu biliyordu, ona her şeyi açıklayabilirdim.

General Logan her zaman etrafta görünüyordu. Pek konuşmazdı; sadece izlerdi. Birkaç kez konuşmuştuk ve beni eninde sonunda özel operasyon programına almak istediğini biliyordum. Ülkenin ortasında bir yerde bir tür özel üssü olduğunu biliyordum. Ayrıntıları "bilmem gerekiyordu" ve sadece ilgilenirsem ve hazır olursam söyleyecekti. Hazır olmadığımı ve önce Washington'da birkaç yıl geçirmem gerektiğini biliyordum. Öğrenmem gereken daha çok şey vardı. Ayrıca, ona katılmak oraya taşınmam gerektiği anlamına geliyordu ve bu planlarımda yoktu. Lexi'ye evlenme teklif etmek istiyordum ve bunu onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. O tuzağa tekrar düşmeyecektim.

Küçük ahşap kutuyu açtım ve Tikaani'nin bana verdiği parlak yeşil taşı içine yerleştirdim. Bunun halkı için umut anlamına geldiğini söylemişti ve içinde küçük bir not vardı. Kavisli kapağın etrafına çiçekler oyulmuştu ve kenarlarında küçük daireler sıralanmıştı. Küçük kancasıyla kapattıktan sonra balonlu naylona sardım ve zarfın içine koydum. Giden postalara eklemesi için arkadaşşıma teslim ettim. Kilometrelerce uzakta olabilirdim ama en azından onu düşündüğümü bilecekti.

"Keith." Çavuşum koridorumun kapısında duruyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Lexi

Artık pek bir şey hissetmiyordum. Kalktım, pek bir şey hatırlamadığım okula gittim ve eve geldim. Sonra uyudum ve her şeyi tekrar yaptım. Elliot'ı zar zor görüyordum. Antonio ve ekibiyle takılıyordu. Sanırım başa çıkmasına yardımcı oluyorlardı. Açıkçası, Almas Perdidas beni çok korkutuyordu. Los Angeles'taki Crips'le bağlantılı pis bir sokak çetesiydiler. Antonio iki kez cinayetten tutuklanmıştı ama nedense cinayeti işleyen hep başkası oluyordu. Yine de kardeşi Juan'ı severdim. İyi olduğumdan emin olmak için sık sık yanıma geliyordu ve bunun için ona minnettardım.

Parmağım sekmenin altını kazdı ve yapışkan kâğıdın üzerinden geçerek mektubu kurtardı. Üç gündür tezgâhımın üzerinde duruyordu. Okulumdan gelmişti ve ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı.

**Dört dersinizden bırakıldığınızı üzümlere bildirmek isteriz.
Bu nedenle, gelecek yıl yeniden kayıt yaptırmanız gerekir.**

Tabii ki, yığına eklenecek daha fazla bok. Başımı ovuşturdum ve yalnızlığın tekrar içime çökmesine izin vermemeye çalıştım. Ailemin evine geri taşındığımdan beri bu sürekli bir savaştı. Bu doğru bir seçimdi, çünkü bir öğleden sonra babamın mali kayıtlarını karıştıran uzak bir kuzen bulmuştum. Elliot'tan başka kimsem kalmadığını fark etmem uzun sürmedi. İpoteğin ödenmesi için gelen son ihtar aklımdan çıkmıyordu ve evi satmak zorunda kalmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Her şey parçalanıyordu, sadece içeride değil, şimdi dışarıda da.

Telefonum titredi ve elime aldığımda midem bulandı.

Merhaba tatlım, Keith hakkında konuştuğumuzdan beri iyi olduğundan emin olmak istedim. Zor olduğunu biliyorum ama bu onun seçimi değildi. Ne zaman istersen ara. Seni seviyoruz Lexi. Xo.

Kalbim burkuldu ve acı tüm şiddetiyle ortaya çıktı. Orduyla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Keith'in gitmesinden nefret ediyordum ve kendini sürekli tehlikeye atmayı seçmiş olması içimi kemiriyordu. Ve şimdi fazladan iki ay daha kalması gerektiğini söylüyordu!

Tezgâhtan atladım ve başımı soğuk mermerin üzerine koydum. Aynı anda hem ağlamak hem de bir şeylere vurmak istedim. Hayat adil değildi. Sonuç olarak, bu karmaşa tamamen benim eserimdi. Eğer o ofiste olmasaydım ve o korkunç, sadist saçmalığa tanık olmasaydım, ailem hala Kanada'da güvende ve mutlu olacaktı.

Ama sen Keith'e sahip olamazdın, diye hatırlattı zihnim bana. Canı cehenneme. Artık ona sahip değildim zaten.

Bakışlarım dün postayla gelen küçük ahşap kutuya kaydı. Henüz notu okumaya cesaret edememiştim ama taş muhteşemdi ve bir gün onu kolye yapmayı umuyordum. Çok düşünceliydi ve onu sonsuza dek el üstünde tutacaktım. Keith her zaman çok düşünceliydi, diye düşündüm kendi kendime, sonra bir anlık öfke iyi duygularımı bir kenara itip beni ele geçirdi.

Herkes ilerliyor gibi görünüyordu ve ben burada ölüm anılarımla ve bana yardım edecek kadar umursayan hiç kimseyle sıkışıp kalmıştım. Elliot bile her zaman yeni arkadaşları ve o kızla birlikteydi.

Bunların hiçbiri adil değildi! Arkamdaki büfeye tekme attım. Bir çekmece öne doğru fırladı ve yere düştü.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yere düşen şeyleri toplamaya başladım ve küçük siyah bir poşet bulduğumda durdum. Merakla açtım ve elime üç tane esrar düştü. Oh, baba.

Bir kadeh şarap ve parmaklarımın arasında bir cigara ile arka verandaya çıktım ve aşırı doldurulmuş bir sandalyeye kıvrıldım. Arka bahçe, diğer üç evle paylaştığımız küçük bir göle bakıyordu. Huzurluydu ve şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. İpucunu yaktım.

turuncu alevin yeşil tomurcuğu kemirmesini izledim. Derin bir emişle dumanı ciğerlerime çektim ve gelmesini umduğum yolculuğu bekledim. Her şey son bir buçuk aydır biriken öfke duygusundan daha iyiydi.

Telefonum titredi, ben de kazağımdan çıkardım.

**Senin için biraz endişelenmeye başladım, tatlım.
Seni görmeyeli  hafta oldu.**

Gözlerimi kapattım. Endişelendiklerini biliyordum; olan biten her şeyde harika davranmışlardı. Ancak son ziyaretimde dört kız kardeşe karşı o kadar sevgi dolu ve sıcak, Keith'e karşı o kadar destekleyiciydiler ki kendimi daha da boş ve daha da yabancı hissettim. Herkese getirdiğim tek şey, üzerimden atamadığım kara bir buluttu. Kimse fkeli ve depresif birinin etrafında olmak istemiyordu. Bulunduğum her odada havayı aşağıya çekiyordum.

Lexi: Ben iyiyim, sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Xo.

Ken: Kapımız her zaman açık ve her zaman bir telefon uzağınızdayız.

Bir kişiye daha kendimden uzaklaştırırken sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. İçimde büyüyen karanlığın seviyesini nasıl aıklayabilirdim? Neredeyse beni korkutuyordu. Mutluluğun artık cazip bile görünmediği bir noktaya kadar beni tüketmeye başlamıştı.

Telefonum tekrar çaldı ve neredeyse Keith ailesine kfredecektim ama çevirdiğimde onların olmadığını gördüm.

On dakika içinde hazır ol. Geliyorum.

Juan nasıl olduğumu bilmek istemeyen tek kişiydi. Sadece sıkılmıştı ve takılmak istiyordu. Kardeşi Antonio'ya hiç benzemiyordu.

Lexi: Arka verandada, sen hazır olduğunda.

İşte başlıyoruz.

Kızgın olmalıydım. Sonuçtan dolayı gergin olmalıydım. Umursamalıydım ama umursamadım. Polis, mesai saatleri dışında üniversitenin havuzunda takıldığım için beni azarladı. Juan ve ben sıcak bir yerde takılmak için havuza bir kasa bira getirmiştik. Otuz dakika sonra, bir ekip arabasının içinde oturmuş, eski bir lise arkadaşı olan Clark'tan, şimdiki Memur Clark Adams'tan azar işitiyorduk.

Juan'a haklarını okuduktan sonra onu karakola götürmesi için birini görevlendirdi, zira Juan'ın daha önce bazı sabıkaları vardı.

"Ne oluyor Lex?" Clark benimle konuşmak için koltuğunda döndü, kafası karışmış görünüyordu.

Omuz silktim. Pencereden ortağına bakarken gözleri yumuşadı.

Clark her zaman yanımdaydı, annemle babam... Bu kelimeleri düşünmek bile beni rahatsız ederken boynumu ovuşturdum. Keith'in ona bana göz kulak olmasını söylediğini biliyordum ve bu çok hoştu ama şimdi bunu istemiyordum.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk Lexi. Juan birlikte takılacak biri değil. Bu adamın peşinden kötü haberlerden başka bir şey gelmez. Bak, sana bir uyarı vereceğim ama kendini toparlamalısın. O ve Antonio Almas Perdidas'ın tepesindeler ve tehlikeli adamlar."

İşte konuşma geliyor.

"İnsanları sebepsiz yere öldürüyorlar. Araba dükkanındaki tezgahtarın bagajında kan izi bulunca polisi aradığı için onu dövdüler. Uzun bir süre yürüyemeyecek." Telefonundan saati kontrol etti, sonra bir an düşündü. "Bu Elliot yüzünden mi, yani onlarla takıldığı için mi?"

Bu biraz acıttı. Elliot, Antonio ve kız kardeşleriyle çok zaman geçirdi. Sanırım bir yanımda onlarda ne bulduğunu görmek istiyordu. Ayrıca, kardeşimi geri istiyordum.

Cevap vermemi bekledi ama ben sadece başka tarafa baktım. İçini çekti ve arkasını döndü, sonra kampüsten ayrıldık.

Yolculuk sessizdi ve Clark dikiz aynasından beni izlemeye devam etti. Konuşmamı istediğini biliyordum ama söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Keith'in eve dönmesine iki ay kaldı. Bu senin için heyecan verici olmalı."

Gözlerim aynada onunkilerle buluştu ve pencereye geri dönmeden önce bir süre orada kaldı. Şimdi dönmüş olmalıydı.

Araba yoluma girdik ve kilitli olduğu için kapımı açmasını bekledim. Açtığı anda dışarı çıktım ve çantamı omzuma attım.

"Hey." Kolumu tuttu ve beni kendisine bakmam için çevirdi. "Lexi."

"İyi değilim Clark." Dürüstlüğüm beni şok etti ama kollarımı havaya kaldırarak devam ettim. "İyi olacağımdan da emin değilim."

"Keith yakında eve dönecek. O zaman her şey yoluna girecek."

Kolunu sıkmadan önce yorumunu beklemek için ona baktım.

"Eve bıraktığın ve bedava geçiş için teşekkür ederim."

Bununla birlikte karanlık, boş, cansız evime geri döndüm.

Keith'in ailesinden bir dizi mesaj ve arama gelince telefonumu kapattım. Clark, Keith'in

ağzını kapattı.

Sonraki iki haftayı bu şekilde, gün ışığını mümkün olduğunca az görerek geçirdim.

Git buradan, dünya.

"Hey!" Boğuk sesi karanlık oturma odasında yankılandı. "Kapıyı aç!"

Kanepeden kalkıp kapıya doğru yürüdüm, kilidi açtım ve kendimi Juan ve bir şişe votkayla karşı karşıya buldum.

"Biraz eğlenmek istersin diye düşündüm." İçeri girdi ve etrafına bakındı. "Buraya yaptığın şeye bayıldım." Ceketimi bana uzatmadan önce bir pizza kutusunu tekmeledi.

"Hapisten çıktığını bilmiyordum." Kolum elbisemin koluna dolandı ve bir eşarp çıkarıp kanepenin arkasına fırlattım.

"Orada hiç uzun süre kalmadım." Göz kırptı. "Şimdi gidip biraz eğlenelim."

Tabii, neden olmasın?

Keith

Ayaklarım asfalta değdiği anda uzun ve ağır bir nefes aldım. Artık evimdeydim. Kırk dakika sonra sorguya çekildim, M-16'mı geri verdim ve izin kartımı aldım. Özgürlük!

Spor çantamı sallayarak anneme doğru yöneldim. Annem çoktan ağlamaya başlamıştı ve babam loto kazanmış gibi sırtıyordu. Kız kardeşlerimin elinde **"Evine Hoş Geldin Ağabey!"** yazan ışıltılı bir tabela vardı.

Kalabalığı taradım ama onu göremedim. Hayal kırıklığına bastırdım ve annemin kollarına koştum. Tam bir ana kuzusuydum ve umurumda değildi.

"Ah, oğlum!" Omzuma doğru hıçkırarak ağladı. "Seni zar zor tanıdım."

"Seni çok özledim." Babam beni kucağına çekmeden önce onu sıkıca kavradım.

"Tek parça halindesin ve görmek istediğim tek şey de buydu." Gurur duyduğunu biliyordum ama orada olup bitenler için endişeleniyordu.

Kız kardeşlerim sırayla beni hırpaladılar. Bana endişeli bir bakış atan iki'ye gelene kadar her biriyle bir anı paylaştım.

"Nerede o?" Ben sordum.

"Önce bizim zaman geçirmemizi istedi."

Böyle saçma bir düşünce karşısında neredeyse gözlerimi deviriyordum. Sanki ailenin bir parçası değilmiş gibi.

"Bak, sen gittiğinden beri gerçekten kendinde değil ve ailesi öldüğünde bir şeyler değişti." Kolumu tuttu. "Cidden, onun için endişeleniyorum."

"Tamam." Yanağına bir öpücük kondurmadan önce elimden geldiğince gülümsedim.

"Evet, oğlum." Babam yanıma geldi. "Önce ne yapmak istersin?"

Etrafımdaki diğer askerlere baktım, bazıları aileden biri gibi olmuştu ve sevdiklerini selamlıyorlardı, bazıları yeni doğan çocuklarıyla ilk kez böyle bir mutlulukla karşılaşıyordu. Annem, babam ve kız kardeşlerime döndüm.

"Eve gitmek istiyorum!"

"Bu fikri sevdim." Sırıttı ve çantamı almayı teklif etti. Ona izin verdim çünkü bir şey yapması gerekiyordu. Bunu anlıyordum.

"Bekle!" Tikaani arkamdan seslendi. "Al." Bana üzerinde kumtaşıdan oyulmuş küçük bir kurt bulunan bir anahtarlık uzattı. "Düşeni ve Alaska usulü bırakmayı hatırlamak için bir şey."

Onu kucakladım ve omzunu okşadım.

"Teşekkür ederim, Tikaani. İletişimde kalalım, duydun mu?" "Ben de sana, kardeşim."

Eve vardığımızda odama koştum ve uzun bir duş aldım. Aynayı silerek kendime baktım ve Irak'ın beni değiştirdiğini fark ettim, ama iyi yönde. Çok sayıda büyük adam kaybetmiş olsak da, ordunun benim için yaratıldığını biliyordum.

Başparmağım telefonumun ekranında geziniyordu.

Keith: Evdeyim, gelecek misin? Yoksa gelip seni almamı mı istersin?

Lexi: Bunu duyduğuma sevindim. Şu anda ailenle birlikte olman gerekiyor.

Ciddi misin?

Keith: Sen de benim ailemsin.

Hiçbir şey.

Giyindim ve annemi mutfakta buldum. "Barbeküden önce hemen çıkmamın bir sakıncası var mı? Bir saatten fazla kalmayacağıma söz veriyorum."

Yüzü yumuşadı; ne yaptığımı biliyordu. "Tabii ki hayır, tatlım."

Yanağından öptüm ve bana sırtıarak karşılık veren Nan'a el salladım. Benimle paylaşacak çok şeyi olduğunu biliyordum ama şu anda Lexi'yi bulmam gerekiyordu.

Hey, dostum, Lexi'nin nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?

Clark: Eğer evinde saklanmıyorsa, Almas Perdidas kulüp binasında olmalı.

Ne oluyor lan?

Komik. Nerede o?

Yapman gereken çok şey var dostum. AP kulüp binası.

Tabii ki evde değildi, ben de arabayı kulüp binasının otoparkına çektim. Bu çeteyle hiç sorunum olmamıştı ama onlarla hiçbir şey yapmak istemediğimden emindim.

Lexi beni ailesiyle ilgili aradığında telefondaki sesin kime ait olduğunu anladım. Juan Garcia, Clark'ın bir polis olarak gördüğünden daha fazla hapislane hücresi görmüş bir serseriydi.

Bir itmeyle ağır kapıyı açtım ve solda bir bilardo masası ve arka tarafta uzun bir barın bulunduğu karanlık, pis kulüp binasına adım attım.

Lexi yırtık kot pantolon ve atlet giymiş, elinde bira tutuyordu. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Çok güzeldi. Juan kolunu onun bar taburesinin arkasına dolamıştı. Sakin kalma ihtiyacı içime hücum ederken yumruklarım iki yanımda kenetlendi.

"Hey." Sesim kısık ve hırıltılıydı.

Döndü ve uzun, parlak saçlarını omzunun üzerinden gönderdi. Beni gördüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Merhaba." Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi ve tabureden kayarak kollarını göbeğime dolamadan önce bir anlığına acı kendini gösterdi.

Onu biraz fazla sıktığımda irkildi. Bana bakmak için arkasına yaslandı.

"Çok büyümüşsün."

"Ve sabahın onunda bir barda içiyorsun. Bugün eve geleceğimi hatırladın, değil mi?"

"Önce ailenle biraz vakit geçirmek istersin diye düşündüm." Juan'a bir göz attı. O da bizi dikkatle izliyordu.

Bundan nefret ettim. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

Elim onun elinin içine kaydı. "Gidip bir yerde konuşabilir miyiz?" Çantasını aldı ve beni kamyonetime kadar takip etti. Göle doğru yolculuğumuz sessiz geçti. Bir süre elini tuttum,

Ama o geri çekildi ve pencereden dışarı baktı, omuzları gergin ve ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Eve dönüşümü bu şekilde hayal etmemiştim.

Kamyoneti yerimize park ettikten sonra ona bakmak için döndüm. Vücut diliyle ilgili her şey tamamen kapalı olduğunu gösteriyordu.

"Seni ne kadar özlediğime inanamıyorum."

Bakışları burnunu çekerek kucağına düştü.

"Evet," dedi nefes verirken.

Gerçekten, bu kadar mıydı? Acım yüzeye çıktı.

"Şimdi de Juan Garcia ile mi takılıyorsun? Almas Perdidas delirmiş Lex."

Bana baktığında kaşları kalktı. "O benim arkadaşım."

Gülmekten kendimi alamadım. "O senin arkadaşın değil Lexi. O adamların arkadaşı olmaz. İşler sarpa sardığında kullandıkları insanlar vardır."

"En azından ailem beni terk ettiğinde yanımdaydı."

Ouch.

Yüzü irkildi. Bunu kastetmediğinden emindim ama yine de canımı yaktı.

"Lexi." Elini sıktım. "O olaydan sonra buraya dönmek için her şeyi yapardım, biliyorsun."

"Ama sen yapmadın."

"Yapamazdım!" Ben de karşılık verdim.

"Burada verdiğin zararı anladığını sanmıyorum Keith. Benim için hayatımı değiştiren iki karar verdin. Orduya katılmak ve beni terk edeceğini söylememek. Bir yıldan fazla bir süre, bilgin olsun." Elini benimkinden çekti ve başının üzerinde gezdirdi. "Gitmeyi sen seçtin, ben değil. O zamandan beri çok şey oldu ve artık bunu yapabilir miyim, hatta yapmak istiyor muyum bilmiyorum."

"Ne?" Hayır! "Lexi, lütfen bizim için bir şey yaptım diye beni dışlama!"

Başını bana çevirdi, gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu. "Biz mi? Sadece iki gün önceden haber vererek beni terk etmeyi seçtiğinde asla biz diye bir şey yoktu!"

Başımı salladım, ne yapacağımdan emin değildim. O haklıydı. Bu kadar çabuk ayrılmam berbattı ama hayatlarımızı daha iyi hale getireceğini düşündüğüm bir şeydi. "Ne yani, şimdi de Juan'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Bana cevap vermedi ve midem acı dolu bir yumak haline geldi.

"Onunla yattın mı?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Emniyet kemerini çözdü ve zıplayarak yere indi.

"Lexi!" Ben de aynısını yaptım, kamyonun arkasına dolandım. "Siktir git, Keith!"

"Hey!" Peşinden koştum, kolundan çekiştirdim ve onu yerinde tuttum. "Bana karşı artık hiçbir şey hissetmediğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

Kendini kontrol etmek istercesine gözlerini kapattı. Umudum uçup giderken sesim alçaldı.

"Aşık olduğum kadına ne oldu böyle?"

"Keşke bilseydim." Hıçkırıklara boğuldu. "Sen gittiğinden beri hiçbir şey doğru gitmiyor. Kayboldum ve geri dönmek isteyip istemediğime dair hiçbir fikrim yok!"

Gerçekte ne söylediğini anladığımda mideme bir tekme yemiş gibi oldum.

"Sen-" Kelimeleri zar zor söyleyebildim. 425 gün boyunca beni ayakta tutan, güvende tutan ve zihnimi keskin tutan şey oydu. Lexi olmadan, ne vardı? "Benden ayrılıyor musun?"

Kırmızı, parlak gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseldi. Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan geri çekildim, sanki oradayken ittiğim tüm yalnızlık bir anda geri gelip beni sarmıştı. Artık yalnızdım.

"Lütfen Lexi, bunu yapma."

"Artık iki farklı insanız. Seninle birlikteyken kim olduğumu zar zor hatırlıyorum." Bana kızgın bir şekilde "her neyse" der gibi baktı ve arkasını döndü.

Bana bakması için yüzünü tuttum, içimde yanan acı midemi tırmalıyordu. "Sana hatırlatmam için bana zaman ver."

"Hayır, ben artık o kız değilim. Bunu sana söylemiştim!" Cep telefonunu çıkarıp bir taksi servisini ararken kelimeleri tükürdü.

Birbirimizden bir metre uzaktaydık ama sanki kilometrelerce uzaktaymışız gibi geliyordu. İkimiz de tek kelime etmedik, benim kalbim kırılıyordu... ve onunki başka biriyle birlikteydi.

Taksi geldiğinde, bir şey söylemek ister gibi bir an bana baktı ama kendini durdurdu. Sonra da gitti. Savaştan eve döndüğüm gün taksiye binip beni terk ettiğinde tüm dünyam başıma yıkıldı.

Eve dönmeden önce kamyonetimin yan tarafını yumrukladım. Buraya nasıl geldik?

"Al." Clark verandada yanıma otururken bana bir bira uzattı. Lexi benden ayrıldığından beri, eve geleli iki ay olmuştu. Onu geri kazanmayı defalarca denedim, ama hiçbirini kabul etmedi.

"İyi misin dostum?"

"Hayır," diye birama doğru i geçirdim. Clark dürüst ve açık olabileceğim tek arkadaşımdı.

"Lexi seni hâlâ dışarıda mı tutuyor?" "Evet."

"Ona zaman ver."

"Yaptım ama benden nefret ediyor. Artık benim istediklerimi istemiyor."

Clark bir sandalyeye çöktü. "O sadece mutlu olmak istemiyor. Gittiğin için sana kızgın ve ailesinin ölümü için kendini suçluyor. Şu anda nefret etmek daha kolay çünkü bu suçluluk duygusunu biraz daha katlanılabilir kılıyor."

"Bu çok saçma. Ailesinin ölümünün onunla hiçbir ilgisi yok."

"Tıpkı adamlarınızdan bazılarının ölümüne neden olan bombalamanın sizin suçunuz olmadığı gibi," diye karşı çıktı. Haklıydı. Birliğimdeki adamların kaybindan dolayı kendi suçluluk duygumla mücadele ettim, ama bunun benim hatam olmadığını biliyordum. Sadece neden benim kurtulduğumu ve onların kurtulamadığını anlamıyordum. Ama bunun beni tüketmesine ya da hayatımı mahvetmesine izin vermedim.

"Juan'la birlikte mi?" Gerçeği bilmem gerekiyordu.

Bana çok iyi tanıdığım bir bakış attı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, ama tahmin etmem gerekirse evet derim."

"Tatlım?" Annem e l i n d e telsizle kapının önünde duruyordu. "Telefon görüşmesi."

Kim olduğunu biliyordum. Ona ulaşmak için emir komuta zincirindeki pek çok kişiyi aramak zorunda kaldım.

Önce I Sola, I döndü etrafta. "Clark, söz veriyorum Bana bir şey mi?

"Elbette."

"Ben yokken lütfen ona göz kulak ol."

Gözleri kısıldı ama bana küçük bir baş selamı verdi.

"Yapacağımı biliyorsun."

Biramı yere bırakıp telefonu açtım.

"Merhaba."

"Er Keith, ben General Logan, telefonunuza cevap veriyorum." "Sesini duyduğuma sevindim, efendim."

Babama baktım, o da

karşımdaki odada kitap okuyordu. "Teklif hâlâ geçerliyse, kabul ederim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Günümüz Keith

Onu inceledim, tavırlarını izledim, bir sonraki hamlesinin ne olacağını öğrenmeye çalıştım, böylece onu kendi oyununda yenebilirdim. O sağa dalmadan önce ben sola daldım. Gözlerini kıstı ve onu çözdüğümü sandım ama ne olduğunu anlamadan yeşil parmakları burnumu dürttü.

"Oh, beni yakaladın!" Sandalyemden düştüm ve dramatik bir şekilde yerde yuvarlandım. Kıkırdadı ve tekrar yapmam için çığlık attı. "Çok sevimli bir şey tarafından zehirlendim. Ne zaman öğreneceğim?" Arkamdan gelen dil gıdıklaması donup kalmama neden oldu. Başımı yana eğdim ve bekledim.

"Gerçekten mi Keith?" Savannah başımda dikiliyordu, belli ki etkilenmemişti. "Yine mi parmak boyası? Biliyorsun, her şeyi berbat ediyor, sonra da yemeye çalışıyor."

Oliva uzanıp annesinin koluna vurdu ve kazağını yeşil yapışkanla kapladı.

Yüzündeki ifadeye gülümsememi engelleyemedim. Savannah kızmadı. Kızır gibi yaptı ama kızmadı. Bunu ona asla söyleyemezdik. Gerçekte sadece sevimli olduğu halde, bir üstünlüğü olduğunu düşünmeyi severdi. Bana o kadar çok şey hatırlatıyordu ki

Kız kardeşim İki'den çok daha fazla. Savannah beni cezalandırırdı, özellikle de evimi özlediğimde. Uzun zamandır yakındık. Buraya geldiğinden beri ona karşı hep koruyucu hissettim. Cole'la olan ilişkisinin büyümesini ve şimdi sahip oldukları derin bağa dönüşmesini izledim. O benim olmam gereken ağabey olmama izin verdi, ben de onun benim küçük kız kardeşim olmasına. Hepsi işe yaradı ve boyayla kaplı bu küçük şeytan tüm bunların keyifli bir ürünüydü.

"Sence bu komik mi Keith?" Bir şişe mavi boyayı açıp başımın üzerinde tuttu.

"Yapamazsın."

Gözleri mevcut iki kaçış yoluna kaydı. Kahretsin, gerçekten de bunu düşünüyordu.

"Rüzgar gibi kaçsan iyi edersin-"

Soğuk yapışkan boynuma çarptı ve bir saniye içinde kabı bırakıp mutfaktan koridora uçtu. Tabii ki yardım için Cole'a doğru koştu. Olivia'yı yakaladım ve Savannah'yı kovalarken onu futbol topu gibi kolumun altına sıkıştırdım, onun sevinç çığlıkları da kargaşaya katkıda bulundu.

"Cole!" Koşarken güldü, araya girmeye çalışan Mark'ın etrafından dolandı. Yanından hızla geçerken Olivia'yı kollarına ittim. Savannah, Cole'un ofisine daldığında onu telefonla konuşurken buldu. Bize tuhaf bir bakış attığında ikimiz de aniden durduk.

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı ve geri çekilmeye başladı.

Eğildim ve kod-45'le onu ofisten çıkardım, bu sırada omzumun üzerindeki ters pozisyonundan sırtıma işe yaramaz bir şekilde vuruyordu. Cole görüşmesine geri dönmeden önce bana sırtıttı. Eğlenmemizi seviyordu. İşimiz çoğu zaman ciddi olabiliyordu ve Savannah burada, Shadows'ta hepimiz için çok ihtiyaç duyulan bir çıkış noktasıydı.

"Şimdi anlayacaksın, Savi."

"Mark!" diye bağırdı ama Mark bir kurabiyeyi ağzına tikiştirip Olivia'ninkine de biraz bastırırken el sallamakla yetindi.

"Fıstık ezmeli kurabiyelerimiz bitmek üzere, Savi." Orta parmağına gülerken kırıntılar püskürdü. "Her zaman bir hanımefendi. Annenden kötü şeyler öğrenme, tatlım." Liv'in gözlerini kapatıyormuş gibi yaptı ama o kıpırdanarak kurtuldu ve koşarak uzaklaştı.

"Bilmiyor musun," dedi omzumun üzerinden sarkarken, onu yere bırakmam için hâlâ sırtıma vuruyordu. Cebimdeki telefonum titredi. Telefonu çıkarırken elimi ona doğru uzattım.

Kahretsin.

Başka bir dokunun için benim Omuz getirdi
Ben bir süreliğine.

"Geri ödeme hakkında ne düşünüyorsun?"

Savannah'yı yere indirdiğimde telefonum yere düştü. Ben yakalayamadan Savannah kaptı ve ekrana baktı.

Cesur bir kadın gibi kaşlarını birbirine çattı ve mesajlarımı taramaya başladı.

"Ah, telefonum, lütfen."

Beklemem için parmağını kaldırdı. Gözlerimi devirdim ve sandalyeye oturdum.

"Yani." Ağzı buruştu. "Bunca zaman, aldığın tüm o mesajlar ve o kişi bu muydu?"

"Bazen, evet." "Bazen
mi?"

"Sizi ilgilendirmez, çok teşekkür ederim."

"Umm." Tekrar ekrana baktı. "Peki ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın. Uçak öğlen 1'de kalkıyor."

Geldi ve yanıma oturdu. "Clark kim?"

Öne doğru eğildim ve telefonumu almaya çalıştım ama elimden çekip aldı.

"Memleketten bir arkadaşım. Birlikte büyüdük." "Oh."

Gözleri parladı. "Onunla düğünde tanışacak mıyım?" "Belki, eğer telefonumu geri verirsen."

"Bana senin hakkında hikayeler anlatacak mı?"

"Eminim Clark duyman için türlü yalanlar uyduracaktır." Yüzü düştü ve şimdi ne bulduğunu merak ediyordum.

"Kimsiniz?"

O fotoğrafla birlikte gelen tüm kalp ağrısı geri geldi.

"Ondan çok var sende. Kahretsin, Keith, o muhteşem."

Biliyorum.

"Bir zamanlar tanıdığım biri."

"Eski sevgilin gibi biri mi?" Gözleri büyüdü. "Vay anasını, ne kadar da gençmişsiniz. İkiniz çok tatlı görünüyorsunuz. Ondan hoşlanıyor olmalısın, çünkü bunları telefonuna göndermen gerekirdi. Onlar daha yaşlı."

Gözlerimi devirdim ve telefonu kaptım. Lexi hakkında konuşmak istemiyordum. Eski bir yaraya tuz basmaya gerek yoktu.

"Fotoğraflarını hâlâ sakladığınıza göre önemli biri olmalı."

"Savi," diye seslendi Mark, Olivia'yı ısıracakmış gibi tutarak

onu. "Çocuğunuz eski fasulye gibi kokuyor ve açıkçası bununla başa çıkamıyorum. Cole ve ben oy verdik ve sen kazandın. Al bakalım." Küçük hanımı annesine götürdü, o da onu kucağına alıp tombul yanaklarından öptü. "Ne zaman tuvalet eğitimi alacak?" "Daha yeni yürüyor, Mark. Acele etmesek nasıl olur?

kızının çocukluğu boyunca?"

Güldü. "Bana bir tarih verin, ben de takvimi işaretleyeyim."

"Babamın anneme büyük borcu var." Savannah'nın yüzü bu koku karşısında buruştu. "Biliyorum; neden bezini onun ofisine bırakmıyoruz ki seni tabağından besledikten sonra yaptıklarının tadına bakabilsin?"

"Oh, lütfen, bırak da kaydedeyim." Mark sırtıttı.

"Bu olduğunda aptalı oynarsan, dünyaya göstermene izin veririm."

Mark ona beşlik çaktı ve sonra karşımdaki kanepeye yayıldı. Mark'ı kıskanan küçük bir yanımdı. Nasıl hissettiğini tüm dünyaya göstermekten çekinmiyordu,

ve hayallerinin kızına kavuştu. Çocukluğu zor geçmiş, en azından ailesiyle, ama Loganlarla tanıştıktan sonra şansı yaver gitmiş.

"Mia nasıl hissediyor, Mark?"

Yüzünü ovuşturdu ama son derece heyecanlı olduğu gerçeğini gizleyemedi. "Sanki ikizleri olacakmış gibi."

"Cinsiyetini öğrenmen ne kadar sürer? Birkaç hafta daha, değil mi?"

"Gelecek ay." Esnedi. "Eve gitmek için sabırsızlanıyor musun?"

Sıcaklık bir battaniye gibi üzerimi örttü. "Evet, öyleyim." "Ne kadar oldu?"

"Dört yıl." Eve dönmeyeli dört yıl olmuştu ama annemle babamı ve kız kardeşim İki'yi görmeyeli sadece bir yıl olmuştu. On üç ay önce Florida'ya gelip beni ziyaret etmişlerdi. Kısa bir tatildi ama çok ihtiyacım olan bir tatildi. Neyse ki Shadows'taki arkadaşlarım benim ailem olmuştu. Burayı çok seviyordum.

Başını sallayarak ıslık çaldı. "Savi bana büyük bir ailen olduğunu söyledi."

"Benim var. Dört kız kardeş, iki ebeveyn ve hepsini kandıran bir büyükanne."

"Ondan şimdiden hoşlandım."

"Evet, siz ikiniz çok iyi anlaşırsınız."

Mark doğruldu ve ifadesi değişti. "Nasıl oldu da bu kadar uzun süre birlikte çalıştık ve senin hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum?"

Umursamaz bir omuz silkmeye arkama yaslandım. O haklıydı. Özel hayatımı gizli tuttum.

"Ben senin gibi değilim, Mark. Kendimi pek iyi ifade edemiyorum." "Savi'ye öyle yapıyorsun."

"Evet, öyle. Sanırım bana İki'yi hatırlattığı için." "İki mi?" Kıkırdadı.

"Dört kız kardeşle yaşayınca isimler olmadı, bu yüzden hepimiz sayıları kullandık. Hayır, ciddi, bir şaka olarak başladı ama öyle kaldı."

"Peki İki ikinci en büyük kardeş mi?"

"Evet. Dört kızımız da doğduktan sonra onları numaralarıyla çağırmaya başladık. İlk doğan bir taneydi, sonra geldikçe saydık. Nedenini sormayın ama ailem lakap takmayı çok sever."

Mark güldü. Onunla paylaştığım için mutlu olduğunu söyleyebilirdim. Bunu gerçekten daha fazla yapmam gerekiyordu.

"Peki, Savi'de sana İki'yi hatırlatan şey nedir?"

Bunu düşünmek için bir an durdum. "Sanırım ikisi de erkeklerden biri gibi ve söylenmesi gerektiğinde sana saçmalıklarını söyleyecekler. Sakin ama aynı zamanda küstahlar. İki de dolu dolu."

"Şimdi İki ile buluşmam gerekiyor." Mark arkamda duran Cole'a başıyla işaret etti. "İyi yolculuklar dostum." Elini uzattı. "Düğünde görüşürüz."

"Keith." Cole beni takip etmem için başıyla işaret etti. "Sanırım mükemmel yeri buldum."

"Oh, harika." Onu merdivenlere kadar takip ettim ama gözüme bir şey takıldı. Mutfakta öpüşen Abigail ve Doc Roberts'a kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Hey, Mark?" Kendime engel olamadım. Telefonundan başını kaldırdı. "Savannah kurabiye yapmış."

"Ne?" Ayağa fırladı ve ben işaret edip beklerken oraya yöneldi. "Kadın bana hiç söylemedi. Ben de -" Köşeyi döndü ve irkilerek başını dramatik bir şekilde çevirdi. "Gerçekten mi Abby? Burası yemek için bir yer!"

"Büyü artık, tatlım." Abigail kaşlarını çatarak Mark'a baktı, sonra da kravatını düzeltmekte olan Doktor Roberts'a gülümsedi. "Mia bir leylekten mi hamile kaldı?"

"Daha gitmedin mi?" Mark merdivenlere doğru tepinirken bana tısladı.

"Naber, Markie Mark?" Mike merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Mark'ın omzuna bir tokat attı. Masadan küçük kahverengi bir kutu almak için durdu ve kolunun altına sıkıştırdı. Ne sipariş edip duruyordu? "Flo Teyze'den ziyarete gelen var mı?"

"Ve hayatımıza devam etme zamanı geldi." Cole başını salladı ve alt katta gözden kayboldu.

Tam takip edecekken Savannah'yı elinde ağır görünümlü bir bebek beziyle Cole'un ofisine doğru giderken yakaladım. "Isıyı yükselteceğim." Göz kırptı ve hızla uzaklaştı.

Oh, Tanrım!

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatağıma uzandım ve Lexi'nin neyin peşinde olduğunu merak ettim. Juan'la birlikte olmadığını biliyordum çünkü Clark beni zaman zaman haberdar ediyordu. Onunla kıyaslamadan hiç kimseyle çıkamamıştım. Gözlerimi kapattım ve sabahın bir an önce gelmesini diledim.

"Tak, tak." Savannah, beni görünce esneyen uykulu Olivia'yla birlikte kapımdaydı. "Seni uğurlamak istedik."

Küçük yardımcıma uzandım ama yüzü kızarınca durdum. Kollarımı indirdim ve bir adım geri attım. "Güle güle."

"Gerçekten mi Keith Amca?" Onu uzatırken Savannah'nın gözleri yaşardı. "Ona bir öpücük ver."

Çocuktan yayılan kokuya rağmen, bunu yapmaya karar verdim ve eğilip burnumu onunkine değdirdim.

"Kötü ol ve ben yokken annenin başına her türlü belayı aç." Savannah'ya göz kırptım ve o da gözlerini devirdi.

Mark kafasını kapıdan içeri uzattı. "İyi günler." Yüzü buruştu, sonra da öğürdü. "Oh, pew! Sanırım yumurtalarım geri geliyor."

"Çok dramatik." Savannah Olivia'yı kollarından iterek, onu değiştirme sırasının Cole'da olduğunu mırıldandı.

"Bu arada, gösteri on dakika içinde başlayacak. Gizemli koku başlasın."

"Kamerayı hazırlayın."

"Hallediyorum."

Küçük kokuşmuş gittiğinde, Savi meraklı bir ifadeyle bana döndü.

"Bunun dört yıl önce neden eve döndüğünüzle bir ilgisi var mı?"

Beni ürkerken gördüğünü biliyordum. Bunu bildiğinin farkında değildim.

"Bana Keith gibi davranmadan önce, Sue ve Cole'un konuşmalarına kulak misafiri oldum. Orada Olivia'yı beslediğimi bilmiyorlardı. Ne olduğunu bilmiyorum, sadece bir şey olduğunu biliyorum."

Yatağa doğru yürürken bu konu hakkında konuşmak istemediğim için spor çantamı omzuma attım. Savannah'nın benim için endişelenmese bu konuyu açmayacağını biliyordum. Geçen yıl kendimi kaybettiğimi biliyordum. Sadece hayatımla yüzleşmeye çalışıyordum.

Yoluma çıktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Bak, karıştığımı biliyorum ama senin için endişeleniyorum."

Alt dudağını ısırıldı. Bana karşı aşırı adım atmaktan çekiniyordu.

Kolumu omuzlarına doladım, onu kendime çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurup fısıldadım: "Seni arayacağım ve düğünde görüşeceğiz."

Boston

Atlıkarınca döndükçe dönüyor, metal yüzeyi havaalanı kapılarından içeri dolan güneşin ışığını gözlerime yansıtıyordu. Uçağım on beş dakika erken gelmişti, bu yüzden bagaj teslimine babamdan önce yetiştim.

Eğilerek spor çantamı omzuma aldım. Evde olduğum için mutluydum. Sanırım düşündüğümünden daha fazla ev hasreti çekiyordum.

"Keith!" Babam caddenin karşısındaki arabasından bana el salladı. Elimi kaldırarak bir taksicinin beni yol ortasında öldürmesine engel oldum ve işlek caddeyi koşarak geçtim.

Çantamı atabilmem için bagajını açtı, sonra bana kocaman sarıldı.

"Yemin ederim seni her gördüğümde daha da büyüyorsun oğlum."

"Yeni birime katıldığımdan beri daha çok çalışıyorum." Babam yaptığım iş hakkında çok şey biliyordu ama yine de korumam gereken bir sözleşmem vardı. Bunu anlıyordu ve asla gereğinden fazla zorlamadı.

Yolcu koltuğuna uzandım, camımı indirdim ve ciğerlerime dolmasına izin vererek temiz havayı içime çektim.

"Uçuşunuz nasıldı?"

"Pürüzsüz." Eskiden sevdiğim tanıdık yerlerin önünden geçerken sııttım.

"Bir süre kalmayı mı planlıyorsun?" Geçen seferki gibi olmamasını umduğunu biliyordum. O ziyaretimde burada sadece dört gün kalmıştım.

"Düğünden sonraya kadar buradayım."

Babam yüzünde bir gülümseme belirmeden önce küçük bir baş işareti yaptı. "Bunu duymak gerçekten harika."

Eve dönmenin en güzel yanlarından biri de tanıdık kokulardı. Bazı şeyler değişmiş olabilir ama çoğunlukla ev her zaman olduğu gibiydi.

Annemin arabasının arkasına yanaştık. Tamponunda hala **'Oğlum Özgürlüğümüz İçin Savaşıyor'** çıkartması vardı.

Buna kıkırdadım; yaptığımız her şeyin çok büyük bir destekçisiydi.

Ön kapıya yöneldiğimizde babam spor çantamı kaptı. Kapı açıldı ve İki neredeyse beni yakalıyordu.

"Aman Tanrım, seni çok özledim!" diye mırıldandı omzuma doğru.

"Hey, sen!" Nefes alışını duyana kadar onu sıkıca kavradım.

"Çekilin!" Üç, Dört ile birlikte annemin yanından geçip bana iki yandan sarılırken bağırdı.

"Vay canına, ne karşılama ama." Sırtlarını sıvazladım ve beni selamlarken duygularını göstermeyecek kadar soğukkanlı olan Bir'i bekledim.

Ben onu sarıp yanağından öpene kadar sarılışı küçüktü. "Beni özlediğini biliyorum Bir, bunu inkâr etme."

Güldü ve sırtımı okşadı. "Yaptım."

Annemle uzun uzun kucaklaştıktan sonra nihayet içeri girmeme izin verildi. Hazırladıkları barbekünün harika kokusu burun deliklerime çarptı ve ağzımı sulandırdı. Bu gece en sevdiklerimin olacağını biliyordum.

"İşte orada." Nan rampadan aşağı yuvarlandı ve bana doğru geldi. "Bana şu asker şekerinden biraz ver." Eğilip yanağından öptüm ve ona sarıldım. Doğrulduğumda elimi tuttu ve sıktı. "Havaalanında olmadığım için üzgünüm. Araba kalçamı rahatsız ediyor."

"Açıklamaya gerek yok." Bazen yine yirmi yaşında olmadığını unutuyordu.

"Neden bir Nan takmıyorsun, hey?"

"Kapıdan ilk ben girebilir miyim?" Şaka yaptım ve bana uzattığı bira için İki'ye teşekkür ettim.

Nan tam bir ayyaştı. Oh, evde olmak çok güzeldi!

Etrafa göz gezdirerek kahve fincanına hızlıca biraz bira doldurdum. Nan'ın o şeyde hiç gerçek kahve içtiğini sanmıyordum.

"Bunu gördüm." Babam kıkırdadı ama gözlerini annemden ayırmadı. "Tatlı oğlunun en sevdiğine yardım etmesinden başka bir şey görmedin."

Kayınvalidemin ihtiyacı olduğu anda." Kupayı elimden kaptı ve uzun bir yudum aldı. "Geri dönmen çok güzel."

"Evet, bunu görebiliyorum." Başımı salladım ve babam güldü. "Seninle konuşmamız gereken şeyler var." Bana bir bakış attı.

Yiyecek bir şeyler almaya gitmeden önce göz kırptı. Ben de onu ailemin mangal yaptığı yere kadar takip ettim.

Yüksek ahşap çitin etrafına turuncu ve yeşil ışıklar dizilmişti ve yeşeren bitkiler bana kendimi

bir banliyö yerine kırsaldaydı. Annemin dekorasyon konusunda harika bir gözü vardı.

Clark veranda kapısından çıkarken, "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diye seslendi. "Bakın şehre kim dönmüş!"

"Hey." Elini sıktım ve omzuna bir tokat attım. "İyi görünüyorsun."

"Evet, üniforma giymek zorunda olmadığım da güzelce temizleniyorum."

İki kişi yanıma geldi, bira içiyorlardı. "Üniformalar çok seksi." Ona ters ters baktım. "Hiçbir şeyi seksi bulmuyorsun." "Seks yaptım. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Oh, Tanrım." Clark öksürdü ve biraz daha bira içti. Clark kızların diğer kardeşi gibiydi ve ikimizin de gözü hep onların üzerindeydi. İki asla seks yapmayacaktı... bu benim kuralımdı ve onun da buna uyması gerekiyordu.

Onu ittim, ama o buna hazırdı ve kuvvetle karşılık verdi.

"Kiminle olduğunu bilmek ister misin?"

"Kulağıma biftek bıçağı sokarken beni izlemek ister misin? Hayır, yani bu konuşma hiç olmadı."

"Kızdığında çok tatlı oluyorsun, ağabey." Yüzü ciddileşti.

"Şaka bir yana, seninle konuşmam gerek."

Gözlerinin arasındaki kırılganlıklardan onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden onu oturma odasına kadar takip ettim. Clark da bizimle geldi.

"Tamam, dikkatimi çektin."

Clark'a baktı ve o da hafifçe başını salladı. Neler oluyordu?

"Geçen gün Lexi'ye rastladım."

Kalbim yerinden fırladı ama sakinliğimi korudum. Ordu bana çok şey öğretmişti; bir şey söylemeden önce tüm gerçekleri duymak bunlardan biriydi.

"Durumu pek iyi değil."

"Nasıl yani?"

İki kişi tekrar boğazını temizleyen Clark'a baktı. "Geçen hafta birisinin sokakta sarhoş olduğuna dair bir ihbar aldım."

McCullan's Bar. Kontrol etmek için oraya gittiğimde Lexi'yi çöp tenekelerinin arasına kıvrılmış halde buldum ve her tarafı yara bere içindeydi. Benim olduğumu görünce kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Ben, ah..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ailesinin öldürülmesinde Antonio'nun çetesinin parmağı olduğuna inanmak için sebeplerimiz olduğunu ağzımdan kaçırdım."

"Neye dayanarak?"

"Tetikçinin kolundaki dövmeyle tarif eden bir tanık ortaya çıktı."

"Sarmal yılan mı?"

"Evet." Bir an için göz teması kurdu ve sessizce onların olduğundan yüzde doksan emin olduklarını ifade etti. "Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Gerçek bir kanıt bulana kadar kulüp evlerinde kalacak."

Midem bulandı.

"Bakın, hepimiz onun inatçı bir kadın olduğunu biliyoruz, ama Keith, oldukça kötü durumdaydı, her tarafı titriyordu ve üzgündü, ama bana ne olduğunu anlatmadı. Onu hastaneye götürecektim ama sonra Antonio birkaç adamıyla çıkageldi." Birasına baktı. "Bir şeyler oluyor ve bu kötü, Keith." Bana baktı, yüz ifadesi endişeliydi. "Sen eve son geldiğinden beri her şey değişti. Kasaba...şey, Almas Perdidas cinayetlerinde daha cesur olmaya başladı ve dürüst olmak gerekirse, biz buna ayak uyduramıyoruz."

Kahretsin.

Lexi'nin bu şekilde incindiğini düşünmeye dayanamıyordum ve içimde öfke birikiyordu. Kendimi tutmam gerekiyordu.

"Bakın çocuklar, Lexi'nin benimle hiçbir şey yapmak istemediğini hepimiz biliyoruz. Ne yapabileceğimden emin değilim ama bir şeyler yapmalıyım!" "Seni kendinden uzaklaştırdı çünkü kendini değersiz hissediyor." ağzından kaçırdı. Az önce ne söylediğini fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Kanepeye oturup, birinin Lexi'ye zarar vermesine duyduğum öfkeyi yenmeye çalıştım, böylece doğru düşünebildim.

"Ne?" Yorumu beni şaşırttı. "Bu tam olarak neye dayanıyor?"

"Geçen ay onu markette ailesinin mezarı için çiçek alırken gördüğüm gerçeğine dayanarak. Daha da zayıflamış ve yıpranmış görünüyordu. Benimle kahve içmeye gelmesini istedim." İki, üzgün ya da gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi bileziğini çekiştirirdi. "Nasıl olduğunu sordu. Geçen sefer yeni dönmüşken neden bu kadar çabuk gittiğini öğrenmek istedi." Yüzü değişti. "Bu arada, orada gerçekten neler olduğunu paylaşmaktan çekinme."

"Ee... Lexi?" Bu konuyu kapatmasını umuyordum.

"Seni özlüyor, Keith. Ona mutlu olduğunu söylediğimde duygularını gizleyemedi. Ağlamaya başladı. Sonra korkunç görünümlü bir adam-"

"Will Shonner," diye ekledi Clark.

"Lisedeki Will gibi mi?" "Evet, o artık çetenin bir parçası."

Başımı sallayarak İki'nin devam etmesini bekledim. O adamdan nefret ediyordum.

"Her neyse, adam kadını sandalyeden çekip çıkarmış ve ailesi çiçekleri alamamış çünkü adam kadını arabaya itmeden önce çiçekleri elinden alıp yere atmış."

Will'in boğazını ellerimle parçalamak istiyordum ama soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Bu çete hakkında çok hızlı hareket etmenin işleri daha da kötüleştireceğini bilecek kadar çok şey biliyordum. Düşünmeye çalışarak yumruklarımı iki yanıma indirdim.

İki kişi karşıma oturdu. "Bence çıkmak istiyor ama çok derine batmış olabilir. Şimdi, ne yaptığını bildiğim için, bahse girerim ailesi için dayanacaktır. Ama ne pahasına?"

Yavaşça başımı salladım, hâlâ etrafıma bakınıyor, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. Bir kez çeteye girdikten sonra çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

"Brandon." İlk adımı kullanarak dikkatimi çekti. Daha önce kimse kullanmamıştı. "Onu sevdiğini biliyorum, o yüzden git onu kurtar. Yaptığın şey bu, değil mi?"

Clark başını salladı. "Elimden geldiğince yardım edeceğim. Ben, ahh..." Barbeküye doğru bakmadan önce durakladı. "İçeride bir adamımız var, adı Gordon. Geçen yıl onlara katıldı. Bize bilgi sızdırıyor."

"Bırakın da kafamı toparlayayım, tamam mı çocuklar?" İki'nin bakmadığı bir anda Clark'la göz göze geldim ve konuşmamız gerektiğini söyledim. "Tamam, teşekkürler İki. Lexi'yi önemseydiğin için seni seviyorum. Şimdi, hadi, bir içkiye ihtiyacım var ve eminim senin de vardır." Ayağa kalktım ve güverteye yöneldim.

Günün geri kalanında evde ailemle olmanın tadını çıkarmaya çalıştım ama kalbim buna uygun değildi ve beynim fazla mesai yapıyordu. En son evde olduğum zamandan kalma anılar peşimi bırakmıyordu.

O gece ben de hiç uyuyamadım. Lexi'nin o sokakta ağladığını ve acı çektiğini hayal edip durdum. Sonra İki'yle yaptığı konuşmaya geçiyordum. Beni gerçekten özlemiş miydi? Ve ailesinin ölümünün arkasında gerçekten Almas Perdidas mı vardı?

Nihayet saat 5:00'te şortumu ve tişörtümü giydim ve koşmak için aşağı indim.

Kaldırım, spor ayakkabılarımın tabanlarının altında dövülüyordu. Sabah serindi ve çimlerin üzerindeki parlaklıktan erken yağan yağmurun izleri vardı. Sabah koşularını severdim. Zihnimin dağılmasına izin vermek ve önümüzdeki gün için kendimi kontrol etmek için mükemmel bir zamandı.

"Keith?" Birinin bağırdığını duydum. Döndüm ve evleri taradım. "Vay canına, gerçekten sensin!"

Sonra sesi buldum. "Mimi?"

"Bunca yıldan sonra yüzümü unuttuğunu söyleme sakın?"

Gülerek koşarak yanına gittim ve ona sarıldım. "Kusura bakma, havamdaydım."

"Üzülme. Anlıyorum. Oğlumu yeni besledim. Sanırım elma sosuyla doluyum." Bir ağacın altındaki banka oturmamı işaret ederken üstündeki kıyafete baktı. "Bir saniyen var mı? Koşuya çıktığında durmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama nasıl olduğunu ve neler yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Lexi'nin lisedeki arkadaşı olarak söyleyecek daha çok şeyi olabileceğini düşünerek ona katıldım.

"Hâlâ ordudayım. Three'nin düğünü için evdeyim. Hepsi bu kadar, gerçekten. Ya sen?"

"Hâlâ Robert'la birlikteyim. İki çocuğumuz var ve bu kasabayı terk etmedik." Küçük bir iç geçirdi. "Bazen orada neler kaçırdığımı merak ediyorum." Bana küçük bir gülümseme verdi ve bunun onun için hassas bir konu olduğunu söyleyebilirdim.

"Oldukça şaşırtıcı ama hiçbir şey evin yerini tutamaz."

"Yani..." Başını kaldırıp bana baktı, belli ki konuyu değiştirmek istiyordu. "Henüz biriyle karşılaşmadın mı?"

Ve işte oradaydı. Hemen anlamamış gibi davrandım.

"Sadece Clark, ama daha dün geldim."

"Ah, evet, Memur Clark." Kıkırdadı. "Boston Polis Departmanı'nın en iyisi. Almas Perdidas konusunda daha fazlasını yapamamaları çok kötü. Bu çete her zamankinden daha kötü ve giderek de büyüyor. Herkes onlardan korkuyor."

"Evet, sorun çıkardıklarını duydum."

"Çılgınca olan şey, bu adamların çoğuyla aynı okula gitmiş olmamız. Kocam tek gördüklerinin kan ve para olduğunu söylüyor."

Başımı salladım ve toprağı ısıtan, çimlerdeki çiğı kurutan güneşe baktım. Büyüdüğüm kasabada işler eskisi kadar mutlu ve huzurlu değildi. Bu çetenin birden fazla yönden ele alınması gereken bir yara olduğu açıktı.

Mimi düşüncelerimi böldü. "Açıkça söyleyeceğim Keith."

İşte başlıyoruz.

"Nicole seni gördüğü için çok heyecanlanacak!"

Bekle, ne? Onun adını duymayalı yıllar olmuştu.

"Yemin ederim o kadın yıllardır senin dönmeni bekliyor. Birkaç yıl önce eve döneceğini duyunca göğüslerini yaptırdı, gözlerini dikleştirdi ve boynunu gerdirdi. Bekle, bekar mısın?"

Oh, kahretsin.

Zorla gülümsedim. Nicole ile hâlâ arkadaş olduklarını bilmek bunu biraz daha zorlaştırıyordu.

"Bekârim ama hayatım bir kadın için yaratılmadı."

"İri yarı Keith'in artık kendi takımı için salladığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım; Mimi'nin filtresi yoktu.

"Hayır!" Başımı salladım. Bu soru hep oraya giderdi. "Yani işim beni konuşamayacağım yerlere götürüyor ve bir kız arkadaşımın buna uyması neredeyse imkânsız."

"Oh, şey, seninle ayaküstü sevişmekten bile mutlu olur." Ağzını kapattı. "Bunu sana söylediğimi ona söyleme."

"Sır benimle güvende." Nicole'u uzak tutacaksa, lanet bir kasa gibi olurdum.

"Anne!" Mimi'nin kocası kapı aralığından seslendi. "Sana ihtiyacımız var."

Mimi sıçradı ve bir parmağını kaldırdı. "Nereye saklandıysan oraya dönmeden önce en azından bir kez daha uğramayı unutma. Seni tekrar görmek gerçekten harikaydı."

"Sen de."

Kapı aralığından Robert'a el salladım ve koşuma devam ettim. Lexi ile arkadaşlığı buraya kadarmış.

Sıcak bir duş ve üzerimi değiştirdikten sonra, babamın bakımlı olmasından memnun olduğu eski kamyonetimi çalıştırdım. Annemin bahçesi için bitki ve toprak torbaları taşımak için ara sıra kullanıyordu. Kasabaya gitmeye karar verdim. Annemin serasının son kasırgadan sonra çok yıprandığını biliyordum ve önümüzdeki kışa dayanacağından emin olmak istiyordum.

Kamyon eski yolda ilerlerken Nan'in bana verdiği anahtarlık dizime çarptı. Radyoyu yerel istasyona ayarlayarak arkama yaslandım ve Glass Animals'ın "Gooney" şarkısını dinledim. Aynadaki yansımamı yakaladım ve

Gülümsedim. Yine evimdeymişim gibi görünüyordum. Beyaz tişört, kot pantolon, solmuş Bruins şapkası ve iş botları.

Home Hardware'e girip park ettim ve içeri girdim.

Yarım saat sonra listemdeki her şeyi almıştım.

"Yani iki kontrplak, altı tane ikiye dört, bir galon yeşil boya ve bir karton çivi mi?" Satış görevlisi sarı fişi uzattı ve ben de kamyonumu yükleyen adamlara doğru yürüdüm.

"Bu kadar yeter, teşekkürler." Karşıdan karşıya geçerken tanıdık biri gözüme çarptı. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım.

Vay anasını.

Evrakları adamlardan birine fırlatıp teşekkür ettim. Kamyonetimi kilitledim ve caddenin karşısındaki yerel markete koştum.

Bir sepet kaptım ve onu görene kadar koridorda dolandım.

Yırtık kotu ve topuklu ayakkabıları midemi bulandırdı. Siyah bluzu ve koyu renk saçları gözlerini koyu kahverengi havuzlar gibi gösteriyordu. Bir bileğine bir dizi bilezik ve hareket ettiğinde parlayan uzun küpeler takmıştı.

Vay canına, hatırladığım kadar mükemmeldi.

Beni fark etmeden hemen önce, onu görmemiş gibi davranarak bir şişe şaraba uzandım.

"Keith?" Sesi alçak ve hırıltılıydı ve tüm doğru yerlere çarpıyordu.

Yan tarafıma bir bakış atarak ona kocaman orantısız bir gülümseme verdim, vücudumun her parçasını canlandırdığını düşünürsek bu hiç de zor değildi.

"Lexi?" Daha şaşırmış görünmek için durakladım. "Selam."

Aramızdaki boşluğu kapatmak için hareket etmeden önce etrafına bakındı. "Vay canına, çok iyi görünüyorsun..." diye küçük bir tebessüm etti, "... gerçekten çok iyi."

"Sen de öyle."

Birkaç dakika bana baktı. Onun ne hissettiğini bilmek için neler yapmazdım.

Şarap şişesine baktı. "Büyük planlar mı?"

"Annem bakmıyorken Nan ile içki içmek büyük planlar olarak kabul ediliyorsa, evet, ediyorum."

Hafifçe güldü ve ellerim uzanıp ona dokunmak için seğirdi.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Üç kişi birkaç hafta içinde evleniyor-"

"Öyle duydum. Lise aşıkları."

Bu sözlerle birlikte gelen düğümü yuttum. "Evet, yani ne kadar süre sonra emin değilim."

"Hala orduda mısın?"

...Ve düğüm büyüdü. "Evet, şimdi özel operasyonlar."

Gözleri bundan rahatsız olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. "Vay canına, kulağa korkutucu geliyor."

"O kadar da kötü değil."

Birini arıyormuş gibi omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı ve gömleği hareket ederken omzundaki koyu renkleri bir anlığına yakaladım.

"Omzuna ne oldu?"

İşaret ettiğimi görünce irkilmiş görünüyordu. Hemen izi kapattı. "Üzerine kutu düştü. Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Doğru." Kızgınlığımı belli ettim ama o bunu fark edemeyecek kadar meşgul görünüyordu.

Elini koluma koydu ve onun serin dokunuşuyla hemen rahatlardım. "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi."

"Sen de Lex."

Geri adım atmadan önce dudağını ısırmaya başladı. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi.

"Lexi!" diye bağırdı biri ve kafasını o yöne çevirdi.

"Umm." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Gitmeliyim."

Almas Perdidas çetesinin lideri Antonio Garcia onu arkadan yakaladı ve kendine doğru çekti. Benim

Ellerim iki yanımda yumruk haline geldi ve dişlerim yanağıma saplanırken ağzımın tadı teneke gibi oldu. Tepki vermemek için eğitimimin her zerresini kullanmak zorundaydım.

Antonio'yu 23 yaşımdan beri tanıyorum. Bir süre aynı adamlarla takıldık, ta ki ben onların bela olduğunu anlayana kadar. Juan'ın onun küçük üvey kardeşi olduğunu o zaman öğrendim. Lexi ve ben ayrıldıktan hemen sonra tanıştık, ilk turumdan sonra.

"Keith?" Konuştuğu kişinin kim olduğunu anlayınca rahatladı. "Vay be, birkaç yıl olmuş."

"Öyle." Ses tonumu kontrol etmek zordu. Bu adama duyduğum nefretten parmaklarım seğiriyordu.

Lexi'den bana baktı ve tekrar geri döndü. "Evet, siz ikiniz lisedeyken çıkıyordunuz, değil mi?"

"Zar zor," dedi çabucak. Ne kadar yakın olduğumuzu hemen küçümsediği için ona baktım. Bunun sadece onun bilmesini istemediği için olduğunu ve geçmişimizi bu kadar kolay bir şekilde göz ardı etmek istemediğini umdum. Onun istediği gibi oynamaya karar verdim.

"Evet, kısa bir süreliğine." Ona baktım. "Artık başka biriyle birlikteyim."

Yüzünde beliren duygu bana umut verdi, belki bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyordur diye. Ancak bu umut gelir gelmez yüzü sertleşti ve Antonio'ya doğru döndü.

"Güzel." Onu daha yakına çekti. "Kimsenin onun kafasını bokla doldurmasına gerek yok. Ağzının olması yeterince kötü zaten."

O ağzı severdim.

Antonio, Lexi'nin biftekle dolu sepetine baktı. "Neden bu akşam kulübe gelmiyorsun? Barbekü yaparız, birkaç bira içeriz. Kutlama yapıyoruz." Gülümsedi ve kapaklı dişleri ışıkların altında parladı. Tek ihtiyacı olan iğrenç bir saatti ve Flavor Flav olabilirdi.

"Tam olarak neyi kutluyoruz?"

Ağzı kıvrıldı. "Gel ve kendin gör. Ayrıca, madem şehirdesin, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

İlgilenmeden edemedim. Ayrıca Lexi'yi tekrar görebilecektim ve sadece bu bile kulüp evlerinde takılmayı kabul etmem için yeterliydi.

"Evet, tamam. Saat kaçta?"

"Yedi. Sürtüğünü de getirmelisin."

Yorumunu görmezden gelerek omuz silktim. "Ara vermek işime yarayabilir."

"Pfft, anladım." Lexi'yi salladı ve Lexi yüzünü buruşturdu. "Bunun başının belaya gireceğini düşünmeseydim, ben de aynısını yapardım."

Telefonumu çıkarıp el salladım ve dışarı çıktım.

AP kulüp binasına davet edildim. Clark:

Benimle gölde buluş. Konuşmamız lazım.

Kulüp binasının pencereleri siyaha boyanmıştı, ancak dışarıyı görebilmeleri için birkaç yerde kasıtlı olarak leke bırakılmıştı. Bu farklıydı. Birkaç yıl önce hepsi temizdi. Pek de ince bir değişiklik sayılmaz.

Clark'la yaptığım konuşmaya göre, Antonio'nun çatıda her zaman bir gözcüsü vardı ve her pencerenin yanında bir, her kapının dışında da iki olmak üzere en az dört adam gözcülük yapıyordu.

Boston Polis Departmanı'nın muhbirinin adı Gordon'du ve Clark'a göre onu kaçırmam mümkün değildi.

Açık bir yere park ettim ve kapılarımı kilitledim. Ellerim ceplerimde, çirkin kıçlı adamlarla karşılaştım.

girişteki adam. Yüzümü inceledi ve tabancasının kabzası gergin kaldı.

"İsim?"

"Keith."

"Seni tanıyor muyum?"

Biraz zamanımı aldı ama onu buldum. Rayların aşağısında sprey kutularını koklayan eziklerden biriydi. "Liseye beraber gitmiştik."

"Ah, sen ordudasın, değil mi?"

Küçük kasabaları sevmek lazım.

"Evet."

"Toplanıyor musun?"

Yüzüm buruştu. "Hayır, M-16'ları eve götürmene izin vermiyorlar." Bana baktı, belli ki alaycılığımдан hoşlanmamıştı.

"Akıllı çocuksun, değil mi?" Bana baktı. "İçeri gir." Delikli, çivili boynuyla başını kapıya doğru salladı.

Ahşap kapıyı iterek açtım ve karanlık, dumanlı kulüp binasına adım attım. Pek değişmemişti. Antonio'yu köşede, bacaklarının arasında bir şişe viskiyle görmeden önce gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Bira için çok fazla.

Tıpkı kapıdaki salak gibi Antonio da boktan biriydi, lisede ona acıdığınız için arkadaş olmaya çalıştığınız ama daha sonra muhtemelen dolabınızdan bir şeyler çalarken bulacağınız o yalnız çocuklardan biriydi. Gazetelerde okuduğunuz, herkesin ölmesi gerektiğine dair yorumlarına kulak misafiri olduğunuz tiplerdendi. Aklı başında değildi ve bu yüzden son on yılda hapse çok girip çıkmıştı. Amcası eskiden bu çeteyi yönetiyordu ve Antonio'ya başa geçmesi için bilmesi gereken her şeyi öğretmekten mutluluk duyuyordu. Clark bana Antonio'nun iyi olduğu tek şeyin yeni üyeler toplamak olduğunu söyledi. Görünüşe göre, ruhsuz pisliklerin ne istediğini biliyordu ve ona katıldılar. Bir kere girdin mi, bir daha kolay kolay çıkamazdın, en azından canlı çıkamazdın.

"Vay anasını, gelmişsin. Bakın kim geldi çocuklar!" Antonio başını geriye attı ve at gibi bir kahkaha attı. "Bu Er Keith değil mi? "

"Başçavuş," diye düzelttim. O anlamayabilirdi ama ben başarımdan gurur duyuyordum.

"Başçavuş." Kirli ayakkabısını masanın kenarına dayarken sırtıttı. "Hey, Tükürük nerede?" diye bağırdı barın arkasında duran Will Shonna'ya. Nefret ettiğim diğer kazanan.

Birden, uzun boylu ve sıska görünen Elliot belirdi. Kollarında siyah çizgi roman karakterleri ve tabii ki ön kolunu saran sarmal yılan vardı. Almas Perdidas'ın imzası niteliğindeki dövme. Pullar boynundan yukarı uzanıyor, kulaklarının etrafında ve çene kemiği boyunca kıvrılıyordu. Benim tercih edeceğim bir görünüm değil. Kendi dövmelerim son derece kişiseldi.

"Aman Tanrım! Keith?" Öne çıktı ve bana sarıldı. "Hey, dostum, nasılsın? Bileğine ne oldu?" I yılanın bir kısmını kaplayan kirli alçıya işaret etti.

Yüzü irkildi ve bir adım geri çekilip Antonio'ya baktı ama cevap vermedi.

"Spit, git Başçavuş'a bir bira getir."

Elliot başıyla onayladı ve bara doğru koştu.

Antonio oturması için ayağıyla bir sandalyeyi itti.

"Tükürmek mi?" Teklifini kabul ederken sordum.

Antonio, Elliot birayla dönene kadar bekledi.

"Teşekkürler, El-"

Antonio tükürük üzerinde Elliot'ın

Ayakkabı ve güldü."I Tütün çiğnerim, Elliot da benim fincanım. Yerden daha iyidir."

Ya da bir fincan?

Elliot derin bir nefes alırken utanç içinde başını öne eğdi.

"Başka bir şey var mı?"

"Git bana yiyecek bir şeyler hazırla."

"Tamam." Aceleyle mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru gitti.

Antonio viski şişesini tezgâhın arkasına fırlattı ve biraları kaptı, birini kendisi için patlattı ve diğerini bana attı. "Çok çabuk öğrendim ki bazı insanlar benimle yolculuk etmek için yaratılmış, bazıları ise benim sürtüğüm olmak için."

O konuşurken elim biranın boynuna kenetlendi.

"Tükürük buraya arka kapıdan girdi. Kendisine söyleneni yapıyor ama kız kardeşini savunuyor, onu korumaya çalışıyor falan." Elini masaya vurdu ve yüzü değişti. "Bir kaltağa vurmak istersem, vururum. Kadınların tek yararı dar bir delik zaten."

Şişeyi kavrayışım güçlendikçe elime kan pompalanıyordu. Adam gözünü kırpsa ölürdü. Boynuna bir bıçak darbesiyle yere yığılırdı. Cezbedici.

"Öyle değil mi Lexi?" diye omzumun üzerinden seslendi. "Buraya gel."

Tepsisini bırakıp yanına geldi ve Antonio'nun karşısında oturanın ben olduğumu görünce gözleri büyüdü. Küçük siyah elbisesinin içinde inanılmaz seksi görünüyordu. Elleri Antonio'nun omuzlarına kaydı ve yanağından öptü.

Onu kendi tarafına çekerek bir kolunu beline doladı. "Buradaki şimdiye kadar hissettiğim en dar deliğe sahip. İçine sokmak için tereyağına batırmam gerekiyor."

Lexi küçük bir gülümseme verdi ama yanaklarının pembeleşmesinden utandığını anlayabiliyordum.

Antonio elini kızın eteğinden yukarı kaydırduğında ve kız kenara çekilmeye çalıştığında fark etmemiş gibi davrandım. Bütün zaman boyunca bizi dikkatle izledi. Bunun bir test olduğunu biliyordum.

Ben de ilgisizmiş gibi yaptım ve Will'den bir bira daha istemek için döndüm. Geri döndüğümde parmaklarını yalayarak gösteri yapıyordu. Lexi'nin duruşu utandığını gösteriyordu ama eğilip onu öptü ve kendi fikrini kanıtlamak için işi uzattı.

Yüzü asıldı ve onu itti ama kızın duyma mesafesinde kaldığını fark ettim.

Antonio'nun parmakları masayı tıngırdatıyordu ve ben onu izlerken o da beni izliyordu, her ikisi de diğerrinin burada bulunma nedenini merak ediyordu.

"Kız kardeşim için ne yaptığını biliyorum." Antonio parmak eklemleriyle çenesini ovuşturdu. Arkasına yaslandı, bir cigara çıkardı ve kemikli parmaklarının arasında ileri geri gezdirerek oynadı. "Sormak zorundayım, neden?"

"Selena'dan mı bahsediyorsun?" Yavaşça başını salladı. Hatırlayarak göz kırptım.

Lexi ile Boston Üniversitesi'ndeki yıl sonu partisine geri dönmüştük.

"Birayla aramda bir aşk-nefret ilişkisi var." Clark Heineken'ini kaldırdı ve yeşil bardağa baktı. "Birayı seviyorum ama öte yandan her yedi dakikada bir işemek zorunda kalıyorum. Üstelik kısa da değil. Bir bira için bir dakika garantin var. Yani çarpı üç mü?" Tek gözünü kapattı ve hesap yapamayacak kadar kafası güzel olduğu için güldü. "Demek istediğim, keşke boş birayı şortumun içine sokabilsem ve canım ne zaman isterse o zaman gidebilsem."

"Oh, tabii." Lexi güldü ve kucağıma tırmanmadan önce bana bir bira uzattı. Bir kolumu beline dolayarak şişemi dizinin üzerinde dengeledim. "Bir ağacın yanında durup işemek zorunda kalmadan şikâyet et. Öte yandan biz..."

"Evet!" Mimi bir adamın boynuna sarılmıştı ve yanlış bir anda seslenerek Lexi'nin kıkırdamasına neden oldu.

"Çok seksi bir çömelme hareketi yapmalı ve ayaklarımıza işememeyi ummalıyız." Elindeki şişeyi ona doğru eğdi. "En azından biraz mesafeyle çalışıyorsun dostum. Biz bir inçten daha az bir mesafeyle çalışırken sallantılı bir duruşumuz var ve o da gerçekten gitmemiz gerekiyorsa. Sıçrama faktörünü düşün!"

Clark ayak uydurmaya çalışarak başını salladı. "Her neyse, şimdi işemem lazım."

"Şanslı!" Mimi tekrar araya girerek hepimizin gülmesine neden oldu.

Ayağa kalkmadan önce Lexi'yi yanağından öptüm ve onu ayağa kaldırdım.

"Benim de gitmem gerek."

"Elbette, yüzüme vur." Kızmış gibi yaparak sırtıttı.

"Sana bir huni getirebilirim."

Omuz silkti. "Fena fikir değil. Belki patentini alabiliriz. 'Bir kadının ormandaki en iyi arkadaşı.' Ya da, 'Biz de yapabiliriz.'" Ya da, 'Yapıştır ve bırak.'"

"Bitirmek üzere misin?" Dikişlerim patlamaya hazırdı. "Hayır, daha var."

Topuklarımın üzerinde dönerek, iyi bir yer aramak için sık çalılıklara doğru koştum. İşerken sohbet eden iki adamın yanından geçerken titredim. Hayır, teşekkür ederim. Paylaşmak için uygun bir zaman değildi. Kendimi kapatıp zihnimi yalnız başıma dolaşmaya bırakabileceğim tek zamandı, çok teşekkür ederim.

Ormanın birkaç metre daha ilerisinde bir açıklık gördüm, hızla rayları geçtim ve kendime bir yer buldum. Fermuarımı açarak rahat bir iç çektim ve son dört biranın mesanemin sıkı pençesinden kurtulmasının keyfini çıkardım.

Uzaktan gelen bir üfleme sesi duyduğumda başımı çevirdim. Hızla geri çekildim, fermuarımı çektim ve gömleğimi geri indirdim. Hâlâ çalıların arasında saklanırken, karşı yönden bir çığlık duydum.

Aman Tanrım!

Küçük bir kız, belki on dört yaşında, karanlıkta göremedim, rayların üzerinde yürüyor, ellerine sarılmış hiçkırıyordu. Lanet olsun!

Trenin ışığı kısa sürede onu aydınlattı. Raylardan ayrılmadı; yoluna devam etti. Ona doğru koştum.

"Hey!" Ağzımı kapattım ve ayaklarımı daha sert vurmaya zorladım. "Raylardan çekil!" Bunu söylemenin aptalca olduğunu biliyordum ama ağzımdan çıkan tek şey buydu. "Hey!"

Belki de beni duyamadı. Tren uzun uzun korna çaldı ama o ışığa doğru yürümeye devam etti.

Neredeyse orada, içimde bir sarsıntı hissettim ve ileri atılıp onu yakaladım, benimle birlikte aşağıya indirdim.

Aşağıda hendek var.

Ağırlığımı havaya kaldırarak bir şekilde onu öldürmemeyi başardım ve sadece omzunun üzerine düştüm. Bir an sonra tren hızla yanımdan geçti, yine çılgınca kornasını çalıyordu, sanki arkamdan lanet olsun der gibiydi. Birinin kalbi muhtemelen trende çarpıyordu!

Metal metale çarparak yanımdan geçerken raylar çığlık atıyordu. Nefesimi tuttuğumda aşağıya baktım ve altımda kimin olduğunu görünce şok oldum.

"Selena?" Dizlerimin üzerine çöktüm ve oturmasına yardım ettim.

Yabani saçları, kan çanağına dönmüş gözleri ve nefes nefese kalışı beni şaşkına çevirmişti.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı ağlayarak. Selena henüz on dört yaşındaydı ve kısa süre önce anne babası ve küçük kuzeni öldürüldüğü için kötü bir darbe aldığını biliyordum. Kardeşinden nefret eden rakip bir çete tarafından öldürüldüğü söyleniyordu. Aynı sınıfta olduğu için bize her şeyi anlatan Four'a göre Selena depresyonu çoktan geçmişti ve ciddi bir yardıma ihtiyacı vardı. "Az kalsın seni öldürtüyordum!"

"Evet, yaptın." Ayağa kalkmasına yardım ettim, o anda söyleyeceğim hiçbir şeyin onu etkilemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden yaklaşımımı değiştirdim ve sert sevgi kartını oynadım. "Ve karşılığında, biraz yardım alacaksın. Tamam mı?" Beni zorlamaması için ona bir bakış attım.

"Evet." Kollarını vücudunun etrafında kavuşturdu ve titredi. Bütün bu olayın onu çok korkuttuğunu biliyordum. Belki de yaşama isteğini geri kazanması için gereken şeyin bu olduğunu umuyordum. "Tamam."

Antonio'nun yüz ifademi incelediğini görünce aklım başıma geldi. "Neden? Bence herkes benim yaptığımı yapardı." Omuz silkdim.

Antonio başını salladı ve telefonundan saati kontrol etti. "Artık bir ailesi var, üç çocuğu ve bir kocası. Çeteyle hiçbir ilgisi yok, hiç olmadı. Benim

Kız kardeşim hiçbir zaman bizim gibi olmadı." Yüzü bir parça yumuşar gibi oldu, sonra hızla sertleşti. "Her neyse, göz kulak olmam gereken bir kişi eksildi."

Elinde birasıyla oturduğu yerde gazetesini açan bir adam gözüme çarptı. Tam başımı çevirmek üzereyken bana hızlı bir bakış attı. İşte o zaman alnında boydan boya uzanan yara izini fark ettim. Bu Gordon'du, gizli muhbir.

"Bana bir şey söyle Keith." Antonio birasından biraz daha içti. "Lexi'yle neden ayrıldınız?"

Elini masanın üzerinde gezdirirken durduğunu gördüm. Omuzları sertleşti ve tepsisindeki fincanı fırlatırken yüksek bir ses çıkardı.

"Sadece bir lise kaçamağıydı. Büyüdük. Ben orduya katıldım ve hayatıma devam ettim." Bu pislikle mahrem anlarımı paylaşacak değildim. Belli ki beni tahrik edip edemeyeceğini görmeye çalışıyordu.

Esrarını yakarken sırttı ve dumanı geri çekerken boynunun yan tarafındaki dövme silahlara kasıldı.

Almas Perdidas'ın her üyesinin sol kolunda yılan sarıydı ama sağ bileğin etrafına da sıkıca sarılmış, ince, kırmızı bir bandana takarlardı. Oturduğu yerde eklemiş işini yapmasına izin verirken parmakları boş boş onu karıştırıyordu.

"Hey! Antonio!" Et kafalının biri omzunda bir adamla içeri girdi. Onu bir odun yığını gibi yere attı.

"Sana bir hediye getirdim."

Adamın kafasını gördüğümde omuzlarımdan ter boşandı. Boynunda derin bir yara izi vardı. Oldukça kötü dövülmüş görünüyordu ve kesinlikle ölmüştü. Antonio'nun adamla konuşmadan önce beni dikkatle izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Kim yaptı bunu?"

Et kafalı sırttı. "Kapıdan kaçıyordu ve ben de boynuna bir boru indirdim. Geldiğini hiç görmedim."

Bu renkleri ve bu yamayı daha önce görmüştüm. Bir süredir hafızama kazınmış durumda. "Bu...?" Kelimelerimin üzerinde gerçek bir korkuyla tökezledim.

"Evet." Antonio yüzüme duman üfledi.

Lexi onun yanında belirdi, yüzü solgundu ve karnını tutuyordu.

"Az önce Şeytan'ın Erişimi'nin bir üyesini mi öldürdü?"

Antonio ölü adamın fena halde dövülmüş yüzünü tekmeledi. "Almas Perdidas'a bulaşmamanın bir sembolü olarak kafasını ön tarafa yapıştırmam gerektiğini düşünüyorum."

Hâlâ dönen başımı kontrol etmeye çalışıyordum. "Neden böyle bir risk almak istiyorsun? Neden şeytani arkadan dürtüyorsun?"

"Trigger şeytan değil." Lexi'yi yakaladı ve kucağına oturttu. "Ben şeytanım!" Onun dudaklarını öptü ama bakışları bana sabitlenmişti.

"Aynı fikirde değilim." Rahatsız edici bakışlarını tutarak devam ettim. "Onun marifetlerini ilk elden gördüm Antonio. Umarım az önce ne yaptığını biliyordur. Dışarıdaki en acımasız motosiklet ekibi onlar."

Lexi'yi itti ve arkasına yaslandı. "Bir şekilde izimi bırakmalıyım."

"Bunu sen yaptın." Başımı sallayarak biramı bitirdim.

"Bunu aramızda tutacağın ve arkadaşlarına söylemeyeceğin konusunda sana güvenebilirim. Memur Clark?" Konuşurken dikkatle Lexi'ye baktı ve ben aptal değildim.

"Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Ben istemedim. Uğraşmam gereken kendi pisliklerim vardı.

"Harika, o zaman hiçbir şey görmedin."

Antonio adama cesedi başka bir yere taşımasını işaret ettikten sonra bir sigara yaktı.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Arkama yaslandım ve şişemin ağzıyla oynadım. "Birkaç hafta."

"Bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece kafamı boşaltmak için bir molaya ihtiyacım var."

Bir süre daha bana baktı, sonra gözleri bizi izleyen Lexi'ye kaydı. Göz teması kurduktan sonra yavaşça döndü ve işine geri döndü.

"Uğramaktan ve takılmaktan çekinmeyin," diye aniden ağzından kaçırdı ve Lexi'nin yüzü bize doğru döndü.

"Ben çetelerle iş yapmam, Antonio."

"Sana katılmanı söylemiyorum, sadece canın sıkılırsa takılabileceğin bir yer olduğunu söylüyorum. Kız kardeşime yardım ettin."

"Lanet olsun ki hayır" demek istedim çünkü hala hem askeri hem de sivil yasalar altındaydım. Ayrıca, böyle bir çeteyle iyi geçinecek kadar aptal değildim. Ancak bir an durdum ve bunu kendi avantajıma kullanabileceğimi düşündüm. Lexi'ye göz kulak olmam gerekiyordu.

Lexi kendini kaskatı tutuyor, tepsiyi sıkıca kavırıyordu. Kızgın olduğu belliydi, bu da Antonio'nun deyimiyle "takılmak" için buraya geri gelme kararımı daha da cazip hale getirdi.

"Evet, belki yaparım."

Gülümseyerek masaya vurdu ve sivil polis ona baktı.

"Mükemmel." Ayağa kalktı. "Hadi gidip biraz et yiyelim!" "Harika, ama önce tuvalet nerede?"

Eşyalarını toplarken eliyle işaret etti. "Koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı."

Kapalı kapılar ardında telefonumu çıkardım.

Antonio'nun pisliklerinden biri az önce bir DR üyesini öldürdü. Dikkat edin, misilleme yolda olabilir.

Mesajı çabucak sildim ve biri dinliyor olabilir diye ellerimi yıkadım. Kapıyı açtığımda garip bir ses duydum ve başımı çevirdiğimde Lexi'nin beni bir dolaba doğru salladığını gördüm.

Kapıyı arkamdan kapattı. Çalınmış gibi görünen kutularla dolu geniş bir odadaydık.

Best Buy kamyonundan.

Kollarını kavuştururken, bu kadında bir zamanlar sevdiğim ateşin geri döndüğünü gördüm ve hala sahip olduğunu öğrenmekten memnun oldum.

"Neden buradasın ki?"

Gülümsemek için
savaştım.

"Komik, ben de sana aynı şeyi sorabilirdim."

Çenesi titriyordu ve onun eski şarkı ve dansımıza kaydığını görebiliyordum. Tanrım, bunu özlemiştim, onu özlemiştim.

"Ölmek mi istiyorsun? Çünkü burada takılırken onu elde edeceğin kesin."

Elimi uzatıp kolundan aşağı indirdim ama geri çekti. "Üç kez Irak'ta, bir kez de Afganistan'da görev yaptım. Her ay kartellerle savaşıyorum." Yüzü solgunlaştı. "Antonio Garcia'ya karşı kendimi koruyabilirim."

Gözleri kapandı ve mırıldandı, "Antonio görmek için seni test ediyor-"

Yanağını avuçladım ve sözleri kesilirken teni elime karşı sıcak bir şekilde kızardı.

"Öyle olduğunu biliyorum." Bakışları benimkilere kaydı. Göğsüm ona değecek kadar yaklaştım ve o uzaklaşmadı.

Ona sarıldığım anda her şey yerine oturdu. Ona dokunduğum an kendimi tamamlanmış hissettim, tıpkı son parçayı yerleştirdiğiniz bir yapboz gibi.

"Tanrım, Lexi, burada seninle birlikte durmanın ne kadar güzel bir his olduğuna inanamıyorum."

Çenesini kaldırdı. "Benimle bir şansın vardı Keith, ama o gemi çoktan kalktı. Artık Antonio'yla birlikteyim ve mutluyum."

"Öyle misin?" Başparmağım alt dudağını aşağı doğru çekti ve yıllardır sakladığım tüm tutkunun geri geldiğini hissettim.

"Öyleyim." Bana karşı kendini korudu.

"Seni özledim," diye fısıldadım ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Büyümden kurtuldu ve yüzü sertleşerek geri adım attı.

"Bunu göstermenin ilginç bir yolu." Döndü ve kapıyı suratıma çarptı.

Çok ileri gittim, çok hızlı, ama... bana durmamı söylemedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lexi

Masayı toplarken ellerim titriyordu. Bara geri dönerken bardaklar şingırdadı ve tıkırdadı. Parti hızlandıkça ve barbekü sona erdikçe kulüp üyeleri de gelmeye başladı. Elliot bütün gün ortalıkta yoktu ve ben onun için endişeleniyordum. Antonio'yla başına gelenlerden sonra, aptalca bir şey yapabileceğinden gerçekten endişeliydim. Zavallı Elliot, asıldığı kızın Antonio'nun kuzeni olduğunu bilmiyordu ve dayığa karşı kendini savunamamıştı. Belli ki bir süreliğine başını öne eğmek istiyordu.

Keith'in burada olması beni tamamen şaşırtmıştı. Onu son gördüğümünden bu yana sadece iki gün geçmiş olmasına rağmen, her şey kafamı kurcalıyordu. Geçmişten gelen ve şimdiye kadar sevdiğim tek kişi olan bir patlama. Ona karşı hissettiğim istenmeyen duyguları bir kenara itmek için içimde yeterince nefret olduğunu düşünebilirdim ama özellikle de bana dokunduğunda bunun zor olduğunu kanıtlıyordu.

"Hey, oradaki." Will kalçalarımı tuttu ve yanımdan geçerken ereksiyonunu kışımaya sürttü. Elbette Antonio başka bir yöne bakıyordu. Bu nedenle barda çalışmaktan nefret ederdim. Normalde sadece muhasebe işlerini yapardım ama

Elliot biraz sorun çıkarıyordu, Antonio ikimizi de daha yakından izliyordu.

"Lexi! Biralara, hemen!" Antonio odanın diğere ucundan emretti.

Bazen tam bir pislik olabiliyor.

Altı birayı küçük bir tepside dengeledim ve oraya yöneldim. Antonio'nun birlikte oturduğu adamlardan nefret ediyordum. Taşradan geliyorlardı ve beni gerçekten rahatsız ediyorlardı. Antonio ne zaman başka tarafa baksa ellerini üzerime koymaya bayılıyorlardı. Böyle bir ekiple takıldığınızda bunun olağan bir şey olduğunu biliyordum ama Antonio o ana kadar beni kendine saklamıştı. Genellikle erkekler istedikleri zaman istediklerini alırlardı. Bazı kızlar paylaşılır ve elden ele dolaşırdı. Şimdiye kadar oldukça şanslıydım. Bu durumdan nefret ediyordum ama asıl nedeni Antonio'yla birlikte olmayı hiç istememiş olmamdı. Juan'la birlikteyken neredeyse eğleniyordum. Bana oldukça iyi davranıyordu ve eğleniyorduk. Ama Antonio her şeyi değiştirdi. Olaylar oldu ve suçu kimin üstlendiğini umursamadı.

Eğildim ve ilk şişeye uzandım. Tepsim kırıldadı ve biri onu yakaladığında devrilmek üzereydi.

"Tha-" Elliot bana bakarken kalbim boğazıma doğru fırladı. Konuşmak istediğini biliyordum.

"Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadım ve içkileri dağıtmayı bitirdim. Bara döndüğümde, şişe açacağını düşürmüş gibi yaptım ve Elliot'ın odasında ona katılmam için başını salladığını gördüm, ama Antonio'nun beni izlediğini hissettim, bu yüzden aşağı baktım ve başımı salladım, böylece şu anın iyi bir zaman olmadığını anladı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çocuklar daha da sarhoş olunca temizlik yapmaya karar verdim. Birkaç boş kutu olarak çöp bidonlarının yanına gittim. Hava sıcaklığı düşmüştü ve kollarım çıplak olduğu için soğuğu hızla hissediyordum. Ayak sesleri duydum ve iç geçirdim.

"Bu gerçekten akıllıca bir fikir değil-"

Bir kol orta bölgeme uzandı ve aşağıya inerek kasıklarımı kavradı.

"Kesin şunu!" Her kimse ona dirsek atmaya çalıştım ama sadece çöp kutusuna çarpmakla kaldım. Ahh!

"Hey, seksi şey." Antonio'nun nefesi içki ve eski sigara kokuyordu. İçtiği zaman ondan nefret ederdim; her zaman çok kaba olurdu. "Bana hayır mı diyorsun?"

Başımı hızlıca sallayarak ona normal gülümsememi verdim. "Tabii ki hayır." Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Sadece beni korkuttun, hepsi bu."

Bileklerimi kavradı ve boynumu öpmek için yaklaşırken onları aşağıda tuttu. Derim ürperdi ve kemiklerimden ayrılmak için yalvardı. Öpüş şekli midemi bulandırıyor. Tenimin üzerinde şehvetli bir sıyrıktan çok bir ısırık gibiydi. Gözlerimi gökyüzünden ayırmadım ve bitmesini bekledim.

"Antonio!" diye bağırdı biri, pantolonumu karıştırmasını durdurmak için. "Dostum! Bar kavgası var!"

Beni titrek bacaklarımın üzerinde bırakmadan önce küfretti. "Hemen döneceğim" falan demedi. Oh, doğru; ben sadece bacakları olan bir deliktim zaten. Neden bir açıklamayı hak edeyim ki?

Garip bir ses duydum ve ara sokağa doğru döndüm. Karanlık bir şey gözüme çarptı.

"Alo?" Bazen Elliot beni gölgelerde beklerdi, böylece yalnız konuşabilirdik. Asla yalnız kalmamamız gerekiyordu.

"Elliot?" Karanlığa adım attım ve beni tamamen yutmasına izin verdim.

Kocaman bir el bileğimi sardı ve beni yana doğru çekti. Tökezleyerek kendimi dengelemek için tel örgülere uzandım.

Bir bükülmeye arkamı döndüm ve sırtım soğuk çeliğe yaslandı. Üstümde bir dizi karanlık göz yükseliyordu ve devasa bir vücut çıkışı görmemi engelliyordu.

O kadar yakınımdaydı ki vücut yıkamasının kokusunu alabiliyordum. Sıcaklığı çok rahatlatıcıydı ve bana bakışı her şeyi

Vücudumdaki tek bir sinir bile dikkat kesildi. Dur.

"Bana onu sevdiğini söyle, ben de hemen gideyim ve beni bir daha asla görmeyesin." Sesi alçak ve hırıltılıydı, bu da kalbimin daha yüksek atmasına neden oldu.

"Onu seviyorum."

"Saçmalık." Biraz daha yaklaştı, böylece birbirimize dokunuyorduk. Üzerimdeki çekim gücünü inkâr edemezdim. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir duyguya benzemiyordu. Bu yüzden geri çekilmesini işaret etmek için elimi kaldırdım. İçime hücum eden ve duvarlarımı hızla yükselten öfkeyi kontrol altına almaya çalıştım.

"Sadece altı aydır birlikteyiz Keith." Omuz silktim, yalanımı hemen anlamasına sinirlenmiştim. Bu yüzden farklı bir açı denedim. "Bu kadar çabuk aşık olamazsın."

"Saçmalık," diye karşılık verdi göğsü benimkine daha sert bastırırken. "İnatçı kıçını gördüğüm an sana aşık oldum."

"Bunun bize ne faydası oldu?"

Yüzü düştü ama umurumda değildi.

Lanet olsun!

"Bak." Sakin kalmaya çalıştım. "Sen benim ilk aşkımdın, ilk her şeyimdin. Hayaller ölür, Keith. Sen gittiğinde benimkinin de öldüğünü biliyorum. O zamandan beri çok şey oldu, geri dönülemez kadar çok şey."

"Bu bir kaçış."

Tamam, bu biraz sinir bozucuydu. Beni kızdırmaya mı çalışıyor?

"Hayır, bana bir yıl boyunca gideceğini söylemediğin için sen bir kaçaksın!"

Bir adım daha yaklaştı. Geri adım atacak yerim yoktu, bu yüzden tüm ağırlığımı çitlere verdim.

Ellerinden biri kalçam boyunca uzanıp orada dinlenirken, diğeri başımın yanından uzanıp çitlerin arasına girdi. Gözlerimde bir şey ararken başını eğdi.

"Bunca yıldan sonra seni hâlâ kızdırabildiğimi bilmek güzel."

"Canın cehenneme."

Ağız bir tarafa doğru eğildi. "Senin alıngan tarafını özlemişim."

Gözlerimi devirdim. İçimde ateşler yakmaya başladı ama bunun için zamanım yoktu. Şu anda eski sevgilimin şehre geri dönmesi konusunda endişelenmekten çok daha büyük sorunlarım vardı.

"Antonio beni arıyor olacak." Çok ezikçeydi. Antonio sadece oral seks yapmak isteyecekti ve ben orada olmazsam başka biri devreye girecekti.

"Boynunu öperken nasıl görüldüğünü gördüm." Eğildi ve dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Sıcak nefesi gözlerimi yaşarttı. Her şey çok fazlaydı. "Bileklerini bıraksaydı ona dokunur muydun?"

Başımı hafifçe sallarken kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Zihnim bulanıktı ve doğru düşünemiyordum. Bana bunu yapmasından nefret ediyordum. Bu sadece eski duygularımdan sızan bir şeydi. Hepsi sahteydi ve bunların hiçbirisi gerçek bir şeye dayanmıyordu.

"O zaman neden bana dokunuyorsun?"

Arkasına yaslandı ve kollarını kavrayışıma baktı. Yanmış gibi hemen bıraktım ve onu kenara ittim.

"Bir geçmişimiz var Keith, ama bunu başka bir şeyle karıştırma. Artık bu benim hayatım ve gitmeni öneriyorum. Bir zamanlar tanıdığın kız olmadığımı anlamalısın."

"Aileni öldürdüklerine dair kanıt bulmak için mi kalıyorsun?"

Kanım dondu. O nasıl...? Bunu paylaşabileceğim biri olduğu için rahatlayarak gülmek mi yoksa içimi dolduran acıyla ağlamak mı istediğimi bilemedim. Ben eski sadık olanı seçtim. Öfke.

"Ben kalıyorum çünkü burası benim evim ve sana gitmeni öneriyorum, ikimiz de bu konuda iyi olduğunı biliyoruz ve her nereden geldiyse oraya geri dön."

Kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma çok yakındı. Koyu renk gözleri benimkilerden ağızma doğru kayarken parladı.

"Bana bir santim ver Lex."

"Bana verdiğin gibi mi? Bunu bütün gece yapabiliriz ama sonuçta beni kırdın."

Çok fena teslim olmak istedim. Beni güvenli bir cennete geri çeken bir bağımlılık gibiydi. Bir zamanlar benden bir parça koparan güvenli bir cennete. Ben artık o kişi değildim!

"İhtiyacın olan şey ben değilim Keith. Yağ ve su birbirine karışmaz." "Lexi!" Antonio kapı aralığından havladı ve beni

Atla. Keith beni bıraktı ve geri çekildi. "Nereye gittin lan sen?" Hâlâ gözlerden uzak olduğum için rahatlamıştım. Bir kızın kollarını onunkilere doladığını ve onu kulüp binasına geri çektiğini fark ettim.

Omzumun üzerinden baktım ve Keith gitmişti. Güzel, git.

İçeri girip Antonio'yu aramaya başladım ama odamızın dışında kilitli olduğumu fark ettim. Kızın çığlıkları sahte olmalıydı. Ereksiyon olamıyordu ve oral becerileri de pek iyi sayılmazdı. Çoğu kadın orgazm taklidi yapardı, ben de dahil, çünkü mesele seks değil, kiminle çıplak olduğundu. Eğer onun oral becerileriyle oynar ve çığlık atarsanız, bir süre burada kalırdınız. Onun yerine Elliot'ın odasına yöneldim ama o da kilitliydi. Kahretsin, şu anda kardeşimi gerçekten kullanabilirdim.

Sonunda depo dolabında karar kıldım. En azından kilidi vardı.

Temiz bar bezlerini çıkarıp üst üste koydum ve kendime bir yastık yapıp gözlerimi kapattım. Zaten pek uyuyamıyordum ama Keith'in burada olması beni gerçekten oyundan düşürüyordu. Eğer dikkatli olmazsam, her şeyi berbat edecekti.

Ertesi sabah ortalık ölü gibiydi. Bu tür partilerden sonra kimse öğleden sonra birden önce kalkmazdı. Ortalığı temizledim, bankın üzerinden bir sürü kirli giysi ve masanın altından bir sütyen çıkardım. Bu yüzeylerde muhtemelen ne kadar meni olduğunu düşününce ürperdim. Bu adamlar kelimenin tam anlamıyla iğrençti.

Saat onda bütün işlerim bittiği için sıkılmışım. Hmm, belki de bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Anahtarlarımı aldım, arabama yöneldim ve köşedeki markete gittim.

"Bugün kırmızı mı sarı mı?" Connie televizyondan gelen müzik sesi üzerine sordu. Lie to Me'nin eski tekrarlarını izlemeyi çok severdi. Bazen kendimi yeniden normal hissetmek için onunla birlikte bu diziyi izlerken buluyordum.

"Kırmızı, lütfen."

Bana on iki tane uzun saplı gül uzattı.

"Teşekkürler. Haftaya görüşürüz."

"Biliyor musun, eğer tek bir renkle yetinirsen her zaman stokta bulunmasını sağlayabilirim."

Omuz silkerek gülümsedim ve parayı ona uzattım. "İsterdim ama sarı güllere ne zaman ihtiyacım olacağını asla bilemem."

Kaşları birbirine çarptı, yorumum karşısında kafası karışmıştı.

Gerçeklerden çok uzak değildi ama kimseyle bir şey paylaşmamayı zor yoldan öğrendim.

"Teşekkürler, Connie." Kapıdan çıkarken çiçekleri elimde tuttum.

Birkaç metre öteye park edip mezar taşlarının arasından geçtim ve annemle babamın mezarının önünde durdum. Geçen haftaki çiçeklerim Elliot tarafından alınmıştı. Altısını babaminkine, altısını da anneminkine dikkatlice yerleştirdim.

"Hey, çocuklar," diye fısıldadım, etrafıma bakındım. Onlarla konuşmak bu ziyaretleri atlatmama yardımcı oluyordu. "Bunu size kimin yaptığını tam olarak tespit etmeye yaklaştığımı söyleyemem ama size söylemem gereken bir şey var. Üyelerden biri olan Gordon beni Antonio'nun ofisinin dışında dinlerken yakaladı ve asla rapor etmedi. Çok korkmuştum ama hiç söylemedi, yoksa ben alacaktım. Bu gerçekten beklenmedik bir şeydi ve nedenini bilmiyorum ama diğerlerinden biraz daha iyi birine benziyor."

Taşmaya başlayan gözyaşlarımı sildim. "Antonio'nun Şeytan Menzili'nde öldürdükleri bir adamın cesedini nerede sakladığını duydum ama bunu bir süre gizli tutacağım."

Gerçekten faydalı bir bilgi olabilir." Sanki onların ne dediğini duyuyormuşum gibi başımı salladım.

onaylamıyorum. "Boyumuzdan büyük işlere kalkıştığımızı biliyorum. Yolumu kaybetmeyeceğim." Annemin taşına dokundum. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Titreyen ellerimle bir esrar çıkardım ve ucunu yaktım.

"Oh, Keith geldi." Dumanı üfleyerek bizden uzaklaştırdım. "Çılgınca, değil mi?" Babamın kafamın içindeki sesine sııttım.

"Onu içeri alın."

"Yapamam baba. Bu çok zor. Beni onaramayacağım şekilde incitti." Gözyaşları görüşümü bozarken canımı yakıyor ve beni onun yüzünü görmeye zorluyordu. "Keşke olduğu yere geri dönse."

Yere çöküp serin taş a yaslanarak gözlerimi kapattım ve hayatın tüm kurallarına karşı ailemin bir şekilde eve dönmesini diledim.

Keith

Boston Common'da dolaşırken Three'nin kolu benimkiyle birleşmişti. Bana açık hava düğün töreninin yapılacağı yeri gösteriyordu.

Yani..." Kollarını açtı ve bana arka planı gösterdi. "Donny ve ben burada olacağız, babalar ve misafirler de burada olacak." Heyecanlı gözleri bana bakıyor, her zamanki gibi onayımı bekliyordu. Three beni ikinci babası olarak görüyordu. Belki de on bir yaş büyük olduğum içindi bu. Donny ile onuncu sınıftan beri birlikteydiler ve kimse bana bir insanı bu kadar uzun süre bu kadar çok sevmenin ne kadar önemli olduğunu söylemek zorunda değildi.

"Mükemmel görünüyor." Onu yanıma çektim ve başını öptüm.

Bir filminden çıkmış gibi görünen köprüye doğru ilerledik.
Mary Poppins film seti. Ortaya geldiğinde durdu.

ve parmaklığın üzerinden eğilerek törenin yapılacağı yere baktı.

"Ana resimlerimiz burada olacak." Sırıttı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Şu renklere bak. Yaşadığınız yerde böyle renkler görüyor musunuz?"

Ona gülümsedim. Konu güvenli evin yeri olduğunda ailem bana pek bir şey sormazdı. Anladıklarını biliyordum ama bunun onlar için zor olduğunu da biliyordum. Three benim yaşam tarzımı biraz olsun anlamaya çalışıyordu. Ailemin artık pek ortalıkta olmamamı özlediğini biliyordum.

"İstiyorum."

Başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Keşke eve daha çok gelsen."

"Bunun üzerinde çalışacağım."

Pembe ellerini ceplerine soktu ve bana doğru döndü.

"Bak." Başı öne eğildi. "İki gibi olmadığımı biliyorum. Böyle şeyler hakkında konuşmayız ama..."

"Söyle." Bana karşı açık olması için onu cesaretlendirdim.

"Herkesin Lexi için endişelendiğini biliyorum ve size bir şey söylemek istiyorum."

Bir banka oturmamı işaret etti.

"Birkaç ay önce Poppy'nin mezarını ziyaret ediyordum. Araba artık belini ağrıttığı için ninem ona lalelerini götürmemden hoşlanıyor." Elleri ceketinin içinde kıpırdadı. "Her neyse, ayrılırken Lexi'nin elinde çiçeklerle ailesinin mezarı başında durduğunu gördüm. Onun için çok üzüldüm. Bunu görmek çok zor." Endişeli gözlerle bana baktı. "Bu kadar kişisel bir şeyi bölmek istemediğim için onu izledim. Her mezara çiçek bıraktı ve onlarla bir an geçiriyor gibiydi. Sonra yola doğru baktı ve orada bir araba vardı. Yanına gidip nasıl olduğuna bakacaktım ama arabanın geldiği yöne doğru hızla yürümeye başladı."

"Tamam," dedim onu takip ettiğimi bildirmek için.

"Arabadan inen bir adam görene kadar onu takip ettim. Kadın adama doğru gidiyordu. Konuşmaya başladıklarında, adam

kolunu tuttu." "Kimdi o?"

Omuz silkti ama endişeli görünüyordu. "Uzun yün paltolu bir adam. Onu daha önce hiç görmemiştim, normalde bu beni endişelendirmezdi, ama bana baktığında, beni yolumda durduran gerçekten kötü bir bakış attı. Lexi kolunu adamın elinden çekip aldı ve beni korkutan da bu oldu. Onun yanında rahat değildi ama arabasına bindi ve bir süre orada kaldılar. Ben fazla kalmadım. Geri çekildim ve camlar renkli olduğu için zaten bir şey göremiyordum." Bana bakarken başının yan tarafını ovuşturdu. "Beni hiç görmedi ama o adam içimde kötü bir his uyandırdı ve bu his her neyse beni terk etmedi. Onun için gerçekten endişeleniyorum Keith."

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Ben de öyle."

"Ordunun bazı çılgın iplerini çekip kim olduğunu bulmaya çalışacak mısın?"

"Arabanın marka ve modelini aldınız mı? Ya da plakasını?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Tek bildiğim dört kapılı siyah bir araba kullandığı, adi bir ikinci el araba satıcısı gibi giyindiği ve bir küpesi olduğu." Yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi. "Erkekler ve mücevherler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Kıkırdadım. "Seviyorum."

"Sanırım ben casus olmak için yaratılmamışım."

"Bu aslında oldukça iyi, Üç. Neler bulabileceğime bakacağım."

Başını sallayarak uzun bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Onu sıktım. "Gerçekten istiyorum."

"Sence onda hiç duygu kalmış mıdır?"

Ona dokunmama nasıl hayır demediğini hatırlayarak bakışlarımı ileriye doğru çevirdim ve içimden geldiği gibi davrandım. "İstiyorum." Ona hislerimin hâlâ orada olduğunu kanıtlamak için çok şey yapmam gerekecekti.

Üç komik bir ses çıkardı ve mutlu olduğunu anladım. "Bu en iyi düşün hediyesi olurdu, biliyorsun."

Kolumu omuzlarına doladım ve Ordu bizi ayırırken Lexi'yle nasıl birlikte olabileceğimizi anlamanın zorluklarını bir kenara ittim. Düşünmem gereken çok şey ve dikkate almam gereken çok şey vardı.

Günün geri kalanında Three ve ben onun düğünü, eski arkadaşları ve ailesi hakkında fikir yürüttük. Kız kardeşlerime hayatımda ne kadar ihtiyacım olduğunu unutmışum. Kendimi yeniden bütün hissetmemi sağladılar.

O akşam daha sonra kız kardeşlerime beni ne kadar özlediklerini kanıtlamak niyetindeydim.

"Saçmalık!" Biri ellerini havaya kaldırarak masanın karşısından bana bağırdı. "Üç tane ikiliniz olmasına imkan yok!"

Kız kardeşime kaşlarımı oynattım. Harika bir poker suratım olmasından nefret ederdi. Büyürken her pazar oyun gecesi yapardık. Sekans oyunuyla başlar, sonra Bullshit'e geçerdik. Sıra oyununda babam şampiyondu, sonra ben, sonra da annem. Kızlar bundan nefret ederdi çünkü kazanmak için bir stratejiniz olması gerekirdi. Bullshit, elinizdeki kartlar hakkında yalan söylemekle ilgiliydi.

"Göster bana," diye emretti.

Her zaman olduğu gibi, üç ikilimi ters çevirerek haklı olduğumu kanıtladım.

"Onu neden sorguladığını anlamıyorum, tatlım. O yalan söylemez." Babam bana göz kırptı.

"Sadece mecbur kaldığımda." Bunu ekleme ihtiyacı hissettim.

Oflayıp puflayarak koltuğuna geri yerleşti. "Bir haleyle orada oturmak zor olmalı-"

Nan her zamanki gibi iyi görünerek oturma odasına girdiğinde bir gıcırta bizi durdurdu.

"Anne!" diye bağırdı annem abartılı bir sesle Nan'e. "Bak bu gece bizimle kim oynuyor!" Her kelime yavaş ve yüksek sesle söyleniyordu. Nan'a sırtmamak için kendimi zor tuttum. Her an açısını kaybedecekmiş gibi görüldüğüne yemin edebilirim. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı.

"Bahse girerim bir içkiye ihtiyacın vardır." Kendime bir sırtma izni verdim. Onunla bir içki içmem için bana yalvarırken gözleri parlıyordu. "Eminim haklıyım."

"Haklı olduğuna dair bahse girdiğini söylüyor!" Annem arkamdan yüksek sesle tekrarladı, bu da dilimi daha sert ısırmama neden oldu.

"Evet, yapabilirim canım. Teşekkür ederim." Barın üzerindeki viski şişesine baktı. Zıpladım ve ona sert bir tane doldurup uzattım.

"Geri dönmene çok sevindim." Her zamanki yorumunu tekrarladı, ki bu sadece içkiden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Ben Nan'in favorisiydim.

"Gidelim, ağabey. Oyalanmayı bırak-"

Telefonum çaldı ve One'ın yorumunu durdurdu. Arayanın kimliğini okuyana kadar sırttım. Parmağımı havaya kaldırarak ailemden uzaklaştım.

"Neler oluyor, Antonio?"

"Bu gece kulüp binasına gelmelisin. Biraz eğleneceğiz."

Bu iyi bir şey olamaz. Anahtarlarımı aldım ve o yöne doğru gittim.

Barda Will'in karşısında otururken başparmağım biranın kenarında geziniyordu, o kadar sık canını yakmak istiyordum ki bu his artık doğal geliyordu.

"Yani..." Antonio yanıma geldi, belli ki kafası iyiydi. "Biraz araştırdıktan sonra bu akşam neden bana katılamayacağını anladım. Askeri kanunlar falan, bu yüzden senin için farklı bir fikrim var."

Biramdan uzun, derin bir yudum aldım ve onun dahice bir plan.

"Asıl adamlarım var ama tam olarak güvenmediğim birkaç kişi var ve onlara benim için göz kulak olmanı istiyorum." Elliot'ın alçısıyla birlikte kutuları beceriksizce istiflediği yere başıyla işaret etti.

Benden ne yapmamı istedi? Bebek bakıcılığı mı? Şaka yapıyor olmalısın!

"Elliot ne yaptı ki?" Onları izleyeceksem bilmeye hakkım olduğunu düşündüm.

Antonio beni inceledi, sonra Will'e ona bir bira vermesini işaret etti.

"O sadık değil."

Bu benim ilgimi çekti. "Nasıl yani?"

Şişenin etrafında sıırttı. "Bunu ona sormalısın. Konuşmaya kız kardeşinin adını da katmayı unutma." Tabureden atladı ve gitmeye hazırlandı ama sanki bana bir şey söylemeyi unutmuş gibi yavaşça döndü. "Eğer kaçarsa, öldürün onu. Gerçekten, zaten zamanı dolmak üzere." Barın üstüne bir tabanca koydu. "Ne olur ne olmaz."

Kahretsin.

Elimi onların silahlarından birine sürmek istemediğim için silahın aramızda durmasına izin verdim.

"Buna ihtiyacım yok Antonio, senin için adam öldürmeyeceğim ama istersen buraya göz kulak olabilirim."

Antonio bana baktı, sonra omuz silkti ve birkaç adamıyla birlikte silahı orada bırakarak gitti.

Lexi'yi hâlâ görmemiştim ama meraklıymışım gibi görünmek istemedim, bu yüzden kulüp binasının köşesinde arkama yaslandım ve Tanrı'dan Şeytan Menzili'nin bu gece saldırmaya karar vermemesini diledim.

Gordon birkaç kez odaya girdi. Üçüncü geçişinde yanıma geldi ve bana biraz yemek uzattı. Aç değildim ve yemek bok gibi görünüyordu ama kısa süre sonra yememi beklemediğini fark ettim. Sadece gelmek için bir nedene ihtiyacı vardı.

"Seni izlemek için buradayım." Bana bir çatal uzatırken sesi derindi. İlk kez onu gerçekten inceliyordum. Yapılıydı ve kırmızı bandanasının altından görünen bronzluk çizgilerinden bir süre güneşte kaldığı anlaşılıyordu. Mavi gözlerinde kısmaktan kaynaklanan küçük kırışıklıklar vardı ve saçları gümüş rengiydi. Tahminimce ellili yaşların ortasındaydı. Bir Almas Perdidas rolünü oynuyordu ama alaycı gülümsemesinden nazik bir ruha sahip olduğunu görebiliyordum. "Antonio, onun için mi yoksa kız için mi burada olduğunu bilmek istiyor."

"Tamam, bunun için teşekkürler." Başımı salladım ve yemeği tabağın etrafına ittim. Gordon'ı tanıımıyordum, bu yüzden duygularımı ona açmayacaktım. "Bu gece ne oluyor?"

"Toplama gecesi. Yaklaşık 300 bin değerinde uyuşturucuyla geri dönecek. İşte o zaman parti başlayacak." Yüzünde Lexi'nin de işin içinde olduğuna inanmamı sağlayacak bir ifade vardı.

"Siktir."

"Evet." Omzunun üzerinden baktı. "Dikkat; yakında Devil's Reach kulüp binasına saldırımayı planlıyorlar."

Hay sikeyim. Bu düşünce tenimi ısıttı. İntihar. Gordon arkada kaybolmadan önce burnuna dokundu. Uyarısını takdir ettim.

Ayaklarımı uzatarak Gordon'la yaptığım konuşmayı normalmiş gibi göstermeye çalıştım. Will'in barla ilgilenmesini, kapıcının içeri girip çıkanlarda silah olup olmadığını kontrol etmesini ve Elliot'ın işini bitirirken başını öne eğmesini izledim.

Saat on bir civarında müzik açıldı ve Tragically Hip'in "So Hard Done By" şarkısı çalınırken ışıklar karartıldı ve insanlar içeri akın etti.

Bira kesmiyordu, ben de rom ve kolaya geçtim. Tam son yudumumu bitirmek üzereyken Elliot'ın odanın diğer ucundan göz teması kurma çabasını yakaladım. Koridora doğru başını salladı, sonra da gözden kayboldu.

Merakla ayağa kalktım ve cesetlerden ve yoğun dumandan oluşan bir duvarı ittim. Kafamı duvarın etrafından

ve iki gölge gördüm.

"Dur." Sert fısıltı beni depo odasının kapısını açmaya itti.

Will, elleri Lexi'nin üzerindeydi. Lexi ona durmasını söylüyordu ama onu uzaklaştırmak için gerçek bir girişimde bulunmuyordu. Garip.

"Will, lütfen yapma."

Hiç düşünmeden onu yakasından yakaladım ve geriye doğru çektim. Ayağa kalkmak için tökezledi ama tökezleyerek yere düştü.

Lexi'nin yüzünde duruma uymayan endişeli bir ifade vardı.

"İyi misin?"

Titrek bir elini omzunda gezdirdi. "Ben iyiyim."

"Senin derdin ne be adam?" Will ayağa kalktı ve başını eğerek bana baktı. Adam 1.80 boyundaydı ama tıknazdı. "Bu evi paylaşıyoruz. Kimsenin ayrıcalığı yok. Öyle değil mi bebeğim?"

"Antonio'nun beni paylaşmadığını biliyorsun," diye tısladı, yanakları sıcak bir pembeye dönüşürken gözlerini kapattı.

Bunu duymak beni rahatlattı ama hemen ardından önümdeki pisliğe karşı saf ve çiğ bir öfke duymaya başladım.

"Sert seviyor, Keith-"

"İkiye bölünmekten hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil," diye kestirip attım. "Eğer ona bir daha dokunduğunu duyarsam, seni öldürürüm."

"Keith," diye fısıldadı Lexi. "Bana zarar vermedi." "Haklısın, incitmedim, sürtük!"

Bir kol hareketiyle onu kafasından kavradım ve geriye doğru eğdim. Etrafımdaki her şey kayboldu; ses, renk, hepsi yok oldu.

Will beni bırakmaya çalışırken tırnaklarını geçirdi. Gözleri şişti.

"Ona bir daha dokunursan ya da onunla bu şekilde konuşursan, taşaklarını koparıp o küçük ağzına sokarım." Sözlerimi yavaşlattım. "Beni duyuyor musun?"

Dili dişlerinin arasında dolaştı ama başını salladı. Geri çekildim ve çevremdekilerin tekrar içime dolmasına izin verdim. Lexi bir eliyle ağzını kapatmış, Will de öksürerek gömleğini düzeltiyordu.

"Görünüşe göre patronun kızının bir koruması var."

Aptal adam.

"Burada kalamayacak olması çok kötü." Geri çekilirken farkında olmadan kasıklarına dokundu. "Sonra görüşürüz Lexi."

Yavaşça yüzümü ona döndüm ve o da biraz daha hızlı yürüdü.

Lexi bir kutunun üzerine uzandı ve saçlarının etrafına dökülmesine izin verdi.

Omuzlarını çökertti, bitkin görünüyordu.

Dikkatlice eğildim ve ağırlığımı topuklarıma verdim. Uzun zaman önce kalbimi çalan kadına uzanıp dokunabildiğime hâlâ inanamıyordum.

Elim dizinin üzerinde geziniyordu. İtmek istemiyordum ama onu gerçekten hissetmek istiyordum. Birlikte olduğumuzda çok doğru bir şey vardı.

Ona dokunduğumu hissettiğinde kafasını kaldırdı. Güzel gözleri yaşlarla çevriliydi.

"Git buradan, Keith. Burada olmamalısın."

"Eğer olmasaydım, şu anda Will'in altında olurdun."

Boynu büküldü ve duvarlarının yükseldiğini gördüm. Klasik Lexi. Duygularını her zaman öfkeye dönüştürürdü. Neyse ki bu kadında sevdiğim pek çok şeyden biri de buydu.

"Hey." Elim kalçasında gezindi. Aslında seksüel olmaya çalışmıyordum; sadece dokunuşumun onu hala bana yaptığı gibi topraklayıp topraklamadığını görmek istedim. "Burada neler oluyor bilmiyorum ama burası senin için doğru yer değil. Bunu hak etmiyorsun Lexi. Sen birinin şişme bebeği ya da tek gecelik ilişkisi değilsin. Sen doğru şekilde seilmeyi hak eden güzel bir kadınsın."

Ayağa fırladı ve dönmeye başladı, ben de doğruldum.

"Kaç yıl sonra buraya gelip bana hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini söylemeye çalışamazsın. Dört yıl önce beni ikinci kez terk ettiğinden beri çok şey oldu."

"Dövüşmek istiyorsun, değil mi?"

Öyle.

"Benim istediğim senin gitmen!" Kelimeler ağzından çıkarken bakışlarımı tuttu.

Yalancı.

Kollarımı kavuşturdum. "İyi, hadi bunu halledelim."

Başını salladı ve uzun, titrek bir nefes verdi. "Burada olmaz. Antonio geçmişimizin ne kadar derin olduğunu bilmiyor."

"Boş ver onu. Ayrıca, o burada bile değil." Yaklaştım ve elini elime aldım. "Kimse geçmişimize dokunamaz. O bizimdir. Geleceğimizi nasıl etkileyeceğimizi biz seçeriz."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi... Damarına basmıştım. "Gelecek mi?" Çenesi yukarı doğru eğildi.

"Ne geleceği?" "Burada olmak zorunda değilsin."

Gülüşünün sert bir yanı vardı. "Çok tatlısın Keith."

Gitmeye çalıştı ama kolundan tuttum ve doğrudan gözlerimin içine bakabilmesi için eğildim.

"Bana ne bok atarsan at, daha fazlası için geri gelmeye devam edeceğim çünkü insanlar birine aşık olduklarında böyle yaparlar."

Kolunu kavradığımda gevşediğini hissetmeden önce birkaç kez göz kırptı.

"Beni sevmiyorsun Keith. Sen on yıl önceki Lexi'yi seviyorsun. Arada büyük bir fark var."

Umursamadan onu daha da yakınımaya çektim, böylece vücudum neredeyse tamamen onunkinin etrafına dolandı. Bakışları ağızma düştü. O kadar yakındık ki...

"Bana sahipmişsin gibi hayatıma geri giremezsin," diye tısladı. "Artık her şey farklı. Antonio'yla birlikteyim."

Derin bir kahkaha atarken hayal kırıklığıma engel olamadım. "Doğru, çünkü hayatında ihtiyacın olan şey bu. Seni ve kardeşini dövecek birine."

"Sen anlamazsın." Hareket etmeye çalıştı ama ben onu kalçalarından tuttum.

"Dene beni." Onu duvara yasladım. Kıpırdandı ve debelendi ama elimden kurtulamadı.

"Her şeyi berbat edeceksin." "Ne demek bu?"

"Burada olmaman gerektiği anlamına geliyor. Bu boktan hikâyede senin bildiğinden daha fazlası var!" Başı öne düştü. Gerçekten yorgun görünüyordu.

Ben gevşedikçe içimdeki her şey zayıfladı, bedenim onunkine uyum sağladı. Alnımı başının üstüne koydum ama ben daha rahat edemedim beni itti.

"İlk gidişinden bu yana çok şey oldu." Burnunu çekti ve bana sırtını döndü. "Sen benim ruhumun diğer yarısıydın Keith ve beni terk ettin, sonra da sana en çok ihtiyacım olduğu anda..." Bir damla gözyaşını sildi. "Juan hayatıma girene ve bana hala sevmeye layık olduğumu, belki farklı bir şekilde ama yine de sevildiğimi gösterene kadar boşa koşuyordum."

Bu yorumdan nefret ettim.

"Seni asla incitmek istemedim Lex."

Dönüp bana baktı, gözleri acıyla parlıyordu. "Kaldığımız yerden devam etmek için çok fazla şey oluyor Keith. Bu artık sadece benimle ilgili değil. Her neredeyse oraya geri dön ve beni yalnız bırak."

Ağzının hareket edişi dikkatimi çekti. Onu duvara doğru ittim ve çenesini eğdim. O itiraz edemedim dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve kendimi yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissettim.

Başparmağım çenesi boyunca ilerledi ve dilimin içeri girebilmesi için ağzını açtı. Bana izin verdi ve ne kadar tahrik olduğumu hissedebilsin diye daha da yaklaştım.

Birden elleri saçlarıma gitti ve köklerinden kabaca çekiştirdi. Kendimi zor zapt ediyordum. Öpücüğünde bir tuhaflık olduğu içime işlemeye başladı. Bana bir şey hatırlatıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Bir elim gömleğinin altından dolgun göğüslerine doğru gitti. Tam onun sevdiği şekilde kavradım ve büktüm.

Ciyakladı ve öpücüğü derinleştirdi. Birbirimiz için çılgına dönmüştük, elimize geçen her şeyi tırmalıyor ve çekiştiriyorduk.

Elimi gömleğinden çekip kalçasından aşağıya, sonra da deri eteğinden yukarıya doğru gezdirdim.

"Keith," diye mırıldandı dudaklarıma, bir tür sürtünme bulmak için kıpırdanıyordu.

Siktir et. Parmaklarım yumuşak duvarlarının derinliklerine daldı. Başı rahatlamayla duvara çarparken gözleri geriye doğru yuvarlandı ve kapandı.

Nefes alıp veriş hızlandı, göğsü inip kalktı, bu da dikkatimi yeniden seksi göğüslerine odakladı. Aşağıya daldım ve dilimi aralarında gezdirdim, deriyi içe doğru çekmek için emdim.

"Lex!" Will koridordan havladı. "Neredesin lan sen?"

Gerildi ve gerçekliğe geri döndüğünü görebiliyordum. Arzusuyla savaştı ve onu içeri çektiğini görebiliyordum.

"Dur!" Kırmızı dudaklarını çılgınca ovuşturdu. "Kafanı karıştırma. Bunu bir ömür boyu yeterince yaptın!"

"Kafanı karıştırmaya çalışmıyorum. Sana ne olabileceğimizi hatırlatmaya çalışıyorum."

"Yapmanı istemiyorum!" diye neredeyse fısıldayarak bağırdı ve kıyafetlerini düzeltmek için beni itti.

"Lexi!" Will kapının diğer tarafındaydı... Keşke hâlâ içeride olduğumuzu bilseydi. "Nerede o küçük amcık?"

Kapı tokmağı sallanmaya başladı ve Lexi beni bazı kutuların arkasına itti.

"Keith, sakın tek kelime etme."

Kapıyı açmadan önce eteğini bükerek yerine oturttu.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Will ona bağırdı.

"Odanın içinde kilitli. İlgilendiğin için sağ ol, pislik." "Kaldır kışını da ön tarafa git. Benim için çok fazla müşteri var. tut."

"Ne yani, birkaç siparişle başa çıkamıyor musun?" diye karşılık verince başım döndü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gittiklerini anlayınca aceleyle koridora çıktım ve odaları kontrol ediyormuş gibi davrandım.

Elliot kirli buzlu suyu arka kapıdan dışarı atarken bana baktı.

"O iyi mi?"

Başımı salladım ama bara doğru ilerlemeye devam ettim ve orada kafası güzel bir Antonio ve adamlarıyla yüz yüze geldim.

"Nasıldı?" Lexi boş bir bardağı eline alırken sordu. Yanaklarında hâlâ biraz pembelik vardı. Benimle göz teması kurmaktan kaçındı ve sanki orada değilmişim gibi davrandı.

Antonio onun kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Ona yaslandı, kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde hareket ettirdi.

"Git soyun ve beni yerinde bekle."

Arkasına yaslandı ve ona bir öpücük verdi. Yalan söyleyemezdim; bu beni rahatsız etti.

"Aslında Will'e yardım etmeyi bitirmedim. Kilitlendim-"

"Sordum mu?" Eli kabaca çenesini kavradı, böylece ona bakardı. "Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum Lexi."

Boynunu ikiye ayırmamak için kendimi zor tuttum. Öldürme isteğiyle ellerim neredeyse titriyordu.

Bir adam parmaklarını şıklatarak öne çıktı ve masanın üzerine üç adet oval hap koyup yere attı

silahının kabzasıyla toza dönüştürdü. Bunları yedek bir içeceğin içine serpiştirerek ona uzattı ve geri çekildi.

Gordon önce bana, sonra Lexi'ye baktı.

Antonio, "İç," diye emretti ve Lexi'nin gitmesine izin vermeden önce ona rom ve kola verdi. "Şimdi."

Bardağı geri devirdi ve hepsini mideye indirdi. "Eğlenceli zamanlar, değil mi çocuklar?" diye tezahürat yaptı boş bardağı yere çarparken.

Beyaz bir ışık gözüme çarptı ve Elliot'ın odanın diğer ucundan dehşete düşmüş bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. İlk defa kardeşinden gerçekten nefret ediyordum. Ne de olsa onu bu berbat duruma sokan oydu. Eğer bir erkek olsaydı ve kız kardeşi acı çektiğinde, ebeveynlerini kaybeden çoğu kardeşin yapacağı gibi ona yardım etseydi, şu anda burada olmazlardı. Bunun yerine, sadece kendini düşündü ve bir aptal gibi davrandı. Sonra da Lexi'yi de yanına alarak Almas Perdidas'ın lağım çukuruna doğru bir amcığı kovaladı.

"Çekil." Antonio dirseğini kullanarak onu ileri doğru itti. "Git, o bok devreye girmeden önce."

"Ben gidiyorum." Tekrar gitmeden önce onu öptü ve benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

Elimden geldiğince çabuk Clark'a bir mesaj gönderdim.

On acı dolu dakika sonra, umduğum dikkat dağıtıcı şeyi buldum. İki ağır makyajlı fahişe içeri girdi, birkaç dolar kazanmak istiyorlardı. Bu Antonio'nun dikkatini çekti. Hamlemi yapmadan önce onun rastgele bir yatak odasına girmesini bekledim. Yardım edemedim ama onlar için mutlu hissettim. Bu gece seks yapmayacakları kesindi.

Lexi'yi odasında buldum, üzerinde sadece tangası ve bir tişört vardı. Eteğini geri çekerek bir battaniye aldım ve etrafına sardım, sonra onu kollarımın arasına aldım. Tam ayrılmak üzereyken, ilk turumda ona gönderdiğim küçük tahta kutu gözüme ilişti. Başkaları için pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama onun bunu bunca yıldır sakladığını bilmek bana bir umut ışığı verdi. Aceleyle kapıdan çıktım ve çıkış kapısının yanındaki son yatak odasına indim.

Elliot'ı yatakta kulaklıklarını dinlerken buldum. "Çık dışarı." Kısık ses tonumla ayağa fırladı ve kız kardeşine yer açtı. "Antonio'nun bu gece onu aramaya gelmeyeceğinden emin olmanı istiyorum."

"Antonio'nun beni dinlemeyeceği kesin. Onun radarındayım." "Neden?" Ben sordum. Lanet olası cevaplar istiyordum. I

Yorganı dikkatlice gevşek bedeninin üzerine örttü. "Neden, Elliot?"

"Bir kuralı çiğnedim."

Kurallar. Bunu anlayabilirim. Shadows'ta yaşamamanın en sevdiğim yanlarından biri de kurallardı. Kurallar bir sebepten dolayı konulmuştu ve uyulması gerekiyordu. Bizim güvenliğimiz, herkesin ve her şeyin korunması içindi. Güvenli evin yerini gizli tutmak herkesin bu kurallara uymasına bağlıydı. Cole kurallara uymamız konusunda son derece katıydı, aksi takdirde derhal sonuçlarına katlanırdık. En kötü ceza zirveydi. Zirvede görev yapmak size zarar vermezdi ama cehennem gibi soğuk ve berbattı.

"Hangisiydi?"

Gözlerini sıkarak kapatırken elleri başının üstüne gitti. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum.

"I..." Devam etmeye çalıştı ve verdiği savaşı görebiliyordum. Elleri baskı altında titrerken ağzının kenarlarında tükürük birikmişti. "Çok kötüydü." Perili gözleri benimkileri buldu. "Bu adamlar Devil's Reach çetesini korkak gibi gösteriyor."

Onu düzeltmek istedim - DR'den daha kötü bir şey olamazdı, ama sözünü kesmek istemedim.

Ayağa kalktı, bir çekmeceyi açtı ve bir şişe votka çıkardı.

"Biraz ister misin?"

"Hayır."

Bekledim.

Bir üçlü doldurdu, dövmeli parmaklarının arasında tuttu ve sanki ilk kez görüyormuş gibi her birinin üzerindeki renkli rakamlara baktı.

Kontrolünü yeniden kazanmış gibi görüldüğünde, kalçasını ovuşturdu ve korkularını telafi etmek istercesine kendi kendine başını salladı. Buna saygı duydum. Bu, içinde hâlâ mantıklı düşünebildiği anlamına geliyordu. Onu henüz tamamen kırmamışlardı.

"Antonio'nun kuzeniyle yattım. Bilmiyordum ve o da bana kim olduğunu kesinlikle söylemedi. Daha sonra benden daha fazlasını istedi ve ben hayır dedim. O da ona söyledi. Ona tamamen farklı bir versiyonunu anlattı."

"Evet, bu onu kızdırır."

"O ve Lexi benim tarafımı tutmaya çalıştı." Gözleri irkildi. "Ne düşünürsen düşün..." Boğazını temizledi ve sesi güçlendi. "Onu burada hiç istemedim, biliyorsun. Kaybolmuştum ve kontrolden çıkmıştım. Eve dönmem için bana yalvardı ama ben artık evimi evim gibi hissetmiyordum. Hiçbir yere uyum sağlayamıyordum. Onun da ne kadar ileri gittiğini fark etmemiştim. Yani, onun da acı çektiğini biliyordum ama ne yapabilirdim ki? Berbat bir haldeydim."

Yüzüne yumruk atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Konuşmasına izin vermeliydim.

"Sonra Juan'la ilişkiye girdiğinde işler değişti." Kız kardeşinin solgun yüzüne bakmak için durakladı. Ağır dozda Vicodin yüzünden göğsü zar zor hareket ediyordu.

"Başta ona iyi davranıyordu ama sonra onu dövmeye başladı. Sadece biraz, ama... aileden gelen bir özellik olmalı. İlk seferinde araya girmeye çalıştım ama beni daha kötü dövdüler. Kulüp binasında bu kadar çok takılmaması için onunla konuşmaya çalıştım. O zamanlar hala ailemizin evindeydik. İki yıl önce satmak zorunda kaldık. Evi bıraktığımızda çok üzülmüştü. Birkaç daireye baktı ve ben bir tanesinde karar kıldığını sanıyordum ama Juan'la kalmaya başladı. Şimdi Antonio'yla birlikte tam zamanlı olarak burada ve işler daha da kötü." Terli dudağını ovuşturdu. "Juan, Antonio'ya onunla bu kadar uzun süre çıktığınızı hiç söylemedi. O ikisi her zaman birbirlerine ters düşüyorlar ve Antonio'nun bu konuda ona laf atmasını istemedi." Bir içki aldı ve yarısına yakını içti. "Gerçi Antonio zaten biliyordu, her şeyi biliyor gibi görünüyor. Bu

bir

küçük bir kasaba." Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Böyle bir yer herkes için boktan bir yerdir ama o kaldı. Onun kararı, değil mi?"

Yani Lexi ona ailelerinin öldürülmesinin arkasında çetenin olma ihtimalinden bahsetmemiştir. Bu ilginçti.

"Adamım, bu kız eski Lexi'den tamamen farklı birine dönüşebiliyor. Artık onu tanımıyorum bile." Öne doğru eğilerek, "Eğer söyleneni yapmazsa beni öldürmekle tehdit ettiler. İkimizin de boynunda bir ilmik var ve o tam zamanlı olarak buraya taşındığından beri ilmik daha da sıkılaştı. Onlar da ciddi, Keith. Bir kere girdin mi, bir daha çıkamazsın."

Tanrım, ne korkak herif!

"Juan'a ne oldu?" Neyle karşı karşıya olduğumu anlayabilmek için mümkün olduğunca çok bilgi istiyordum.

Elliot arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya vurarak bir an durdu. "Antonio Lexi'yi istiyordu ve ona hamle yapabilmesinin tek yolu kardeşinin gitmiş olmasıydı. Bu yüzden, yaklaşık dokuz ay önce, bazı kanıtlar yerleştirdi ve hatta bir cinayet suçlamasıyla ona karşı tanıklık etti. Juan 15 yıl hapis cezası aldı. Ertesi gün Lexi, Antonio'nun odasına taşındı ve artık ona ait. Eksi paylaşım. Antonio, her ne sebeple olursa olsun, onu paylaşmayacak. Bu da onu bazı erkekler için daha büyük bir hedef haline getiriyor."

"Will?"

"Evet, o pislik!" Elini salladı ve pantolonuna biraz votka döktü.

Will ve Lexi hakkında düşünmek istemediğim için boğazımı temizledim.

"Devam et."

"O, umm..." Durakladı ve aniden rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Bir keresinde böyle bir planı vardı. Antonio uzaktaydı ve onu arayıp çok hasta olduğunu ve karnının ağrıdığını söyledi, Antonio da onu doktora götürebileceğimi söyledi. Aslında birlikte gitmememiz gerekiyordu ama dediğim gibi, artık işler farklı,

ama uzakta olduğu için ona izin verdi. İşte o zaman RîA taktırdı."

Bunun ne anlama geldiğini bilerek başımı salladım. Three onunkini aldığında, her şeyi duymak zorundaydım. Beş kadınla yaşamının zevkleri. Doğum kontrolü benim evimde tabu bir konu değildi.

"Antonio bilmiyor. Onun umurunda değil ama Lexi'nin umurunda. Aslında sırf böyle bir şey olmasın diye tüplerini bağlatmayı düşündü. Doktor, ileride çocuk isterse bunun riskli olacağını söyleyerek onu vazgeçirdi." Bana kırmızı gözlerle baktı. "Onu ikna etmesine yardım ettim. Eğer fikrini değiştirirse kız kardeşimin bu şansı kaybetmesini istemedim. Belli ki Antonio için endişelenmiyordu, ama o normalde paylaşır, bu yüzden..." Ona yardım etmek için gerçekten bir şey yaptığına beni ikna etmeye çalışarak bakışlarımı tuttu. Gözleri benimkilerin birinden diğerine kayıyor, ona vermeyeceğim bir şey arıyordu.

"Ona ulaşmada iyi şanslar Keith. Yıllar önce sen gittikten sonra onun bir parçası öldü. Şaka değil, o günden sonra hiçbirimizin evde senin adını anmasına izin vermedi. Yaptığın şeyden o kadar zarar gördü ki, o parçasını kapattı. Eski Lexi çoğunlukla gitti ve ikimizi de dinlemeyecek."

Lexi'ye yardım etme konusundaki çabasızlığını benim üzerime yıkmaya çalıştığını biliyordum ve bunu duymak ne kadar acı verse de şu anda o konuya girmek istemiyordum.

"Elliot, sana bir şey sormam gerek." Onu konuşturmam gerekiyordu. Burada hâlâ anlamadığım bir şey vardı.

Başını salladı ve kız kardeşini battaniyeyle biraz daha iyi örtmek için bir girişimde bulundu.

"Antonio, senin güvenilir olmadığına inanmasına yol açacak bir şey yaptığın bahsetti. Neymiş o?"

Çenesi titredi. Tereddüt etti, sonra döndü ve omuz silkti. "Kuzeniyle olan karışıklığın yanı sıra, kız kardeşimi savunmamdan hoşlanmıyor. Sanırım ilişkimizi kıskanıyor. Bunun dışında, bilmiyorum."

Elliot'la ilgili olan şey, onu okumanın oldukça kolay olmasıydı. Bana yalan söylediğinden ve kesinlikle bir şeyler sakladığından emindim.

Birlikte sessizce oturduk, ben duyduklarımı özömsüyordum ve Elliot omzuna yaslanmanın keyfini çıkarıyordu. Bir zamanlar Elliot ve ben yakındık. Yine de onda hiç hoşlanmadığım bir şeyler vardı. Ama Lexi'nin kardeşıydı ve Lexi ona hayrandı, bu yüzden çaba gösterdim. Her zaman biraz pervasız bir tarafı vardı. Bu kez, zaman ilerledikçe daha da tehlikeli hale gelecek türden bir belaya bulaşmıştı ve Lexi'yi de yanında götürüyordu.

Elliot tekrar konuşmaya başladı.

"Antonio, Lexi'nin sayılarla arasının iyi olduğunu fark edince defterler üzerinde çalışmasına izin vermeye başladı. Güvenilir olduğunu ve ona faydalı olabileceğini kanıtladı. Benden hoşlanmıyor, çünkü kuzeniyle yatarak çizgiyi aştım. Lexi beni savunmaya çalıştı ve bu hiç hoşuna gitmedi. Şimdi onun sadakatini sorguluyor. Ona kızgın ve bu yüzden onu Will'le birlikte barda çalıştırıyor." Bir an için gözlerini kapattı. "Artık tek başına dışarı çıkmasına izin verilen tek zaman her Perşembe günü anne babamızın mezarını ziyarete gittiği ya da ayak işlerine gönderildiği zamanlar. İlk başta nereye gittiği konusunda yalan söylemediğinden emin olmak için onu takip ediyorlardı ama yalan söylemiyordu. Lexi kaçamayacak kadar korkuyor."

"Çeteye nasıl girdin, Elliot?"

Yüzü yine yalan söylemek üzere olduğunu gösterecek şekilde irkildi. "Buraya Antonio'nun kuzeni sayesinde düştüm. Gerçekten çok güzel bir kız. Daha sonra bir marihuana suçundan dört ay hapse girdiğimde amcasıyla yakınlaştım. Arabasında bulmuşlar. Bu bir değiş tokuştu ve her şey onların kabul törenine katılmaktan daha iyiydi." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Birini sebepsiz yere öldüremezdim." Bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı ama kendini durdurdu. Tıpkı kız kardeşinin yaptığı gibi.

Burada gerçekten neler oluyordu?

"Nerelerdeydin Keith? Neler yapıyordun?"

Buna cevap vermeyi planlamamıştım. Bunu sormaya hakkı yoktu ve cevaplanamayacak pek çok soruyla birlikte gelmişti. Neyse ki cevap vermek zorunda değildim. Kapı yavaşça açıldı ve yeşil saçlı bir kız kafasını odadan içeri uzattı.

"Dışarıda mı?"

Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissederek Elliot'a baktım. Başını ona doğru salladı.

"Bu gece olmaz, Renny."

Onun yorumunu duymazdan gelerek odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Üstünü çıkarmaya başladığında buna inanamadım.

"Bu da ne böyle?" Yüz ifadem öldürücüydü.

Elliot ayağa fırladı, sonra garip bir şekilde tereddüt etti.

Bu yeşil kafalı hatun eteğini çıkarıp yatağa atlarken ve Lexi'nin gevşek dudaklarını öpmeye başlarken gördüklerime inanamıyordum.

Elliot bir heykel gibi durmuş, yüzünde garip bir ifadeyle sanki bundan zevk alıyormuş gibi izliyordu. "Ne oluyor lan?" Yatağa doğru yürümeye başladım, Elliot bağırınca onu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

"Renny, çık dışarı!" Elliot sarsılarak trans halinden çıktı. "Bırak onu!"

Lexi'nin üzerinden sıyrılırken kafası karışmış görünüyordu. "Ne oluyor, Elliot? Seni daha önce hiç rahatsız et-"

"Getir dışarı!" o kesintiye uğradı Onu,
ama değil önce mide bulandırıcı bir yorum duyuldu.

Karnım şiddetli bir şekilde dönerken bir şeyi yumruklamak istedim.

"Antonio öğrenirse-"

"O benim lanet olası ikizim, seni çatlak fahişe. Onu koruyorum."

Renny kıyafetlerini alıp kapıya yönelmeden önce ona pis ama şaşkın bir bakış attı. Aman Tanrım,

bu daha önce de olmuştu.

"Hey!" Çenesini bana doğrulttu. "BJ ya da başka bir şey ister misin?"

Ona bakakaldım, kafam bütün bu karmaşa yüzünden tamamen allak bullak olmuştu. Lexi'yi kucağıma almaya başladım, acınacak kadar küçük battaniyeyi etrafına sardım.

"Onu aileme götüreceğim." Elliot önüme çıkarken onu kollarımda tutarak ayağa kalktım. "Çekil yolumdan, Elliot."

"Eğer onu alırsan, geri döndüğünde onu öldürürler. Güven bana." Vites değiştirdi. "Onu buradan götürdüğün için sana en az onlar kadar kızacak." Yüzü solgunlaştı. "Burada her şeyin bir sonucu vardır. Onun hayatını bu şekilde riske atma. Bu yeni bir şey değil. Güven bana."

Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!

Haklı olabilir. Kahretsin, düşünmem gerekiyordu. Geri çekildim ve hayal kırıklığımlı üzerimden atmaya çalıştım. Onu yavaşça yatağa geri yatırdım ve solgun yüzündeki saçları taradım. Oh, Lexi, seninle ne yapacağım ben? Daha temiz görünen köşeyi tutarak kışımı yere bıraktım ve yorgun gözlerimi kapattım.

Uzun bir gece olacaktı ve ben hiçbir yere gitmiyordum.

Lexi

Bulutlar tembel bir hızla akıp gidiyor, uykulu gözlerim şekiller ve yüzler yaratıyordu. Okyanus kıyı şeridini pençelerken ılık bir esinti tenimde geziniyordu. Yumuşak krem rengi pamuklu bir elbise bacaklarımda etrafında dalgalanıyordu. Kalçalarımla flört ederken verdiği his hoşuma gitti.

Mükemmel bir gündü. Sıcak ışınlar altında güneşin öptüğü tenim bana artık Boston'da olmadığımı hatırlattı. Bir gülümseme süzüldü

Onu suda yüzerken gördüğümde dudaklarımın arasından süzüldü. Geniş omuzları ve zayıf karnı suyla parlıyordu. Top şapkası takıyordu ve içimden fışkıran mutluluğa neredeyse kahkahalarla gülecektim. Hamağıma uzandım ve onu izlemenin keyfini çıkardım.

"Biraz daha margarita, bayan?" En sevdiğim Bajanlı barmen Eddie eğildi ve bana bir tane daha ikram etti.

"Teşekkürler, Eddie." Ona her zaman iyi bahşiş veririm. O en iyisiydi. Bir parça ananası mutlulukla emdim, sularının tat tomurcuklarıma karışmasına izin verdim.

Keith ve ben bir süredir bir seyahate çıkmayı planlıyorduk, yirmi bir yaşımıza bastığımızda paramızı bir araya getirdik ve Barbados'ta Gap'ın aşağısındaki bir plajdaydık. Bu adayı kesinlikle çok sevdik. İnsanlar sıcak ve arkadaş canlısıydı ve yemekler harikaydı. İkimiz de buranın spesiyalitesi olan uçan balığa bayıldık.

Yeni arkadaşlarımız Clint ve Laura ile bir katamaran rezervasyonu yapmıştık. Dünya çapında tekne teslimatı yapan bir şirkete sahiptiler. Clint bizi denizdeki maceralarına dair pek çok hikâyeyle eğlendirdi. Uzman bir denizciydi, aynı zamanda tekne yarışı da yapıyordu ve en sevdiği yarışlardan biri Clipper Round the World yarışıydı. Yerli halktandılar ve en başından itibaren bizi kanatlarının altına aldılar ve bize harika vakit geçirmekten başka bir şey göstermediler. Onlarla tanıştığımız için son derece şanslıydık.

Keith'i tekrar izlemenin keyfini çıkarmak için döndüm ama o gözden kaybolmuştu. Lanet olsun. Arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım.

"Bence elbiseyi çıkarmalısın," dedi arkamdan bir yerden.

"Şortunu çıkarmalısın."

Hamağıma durdurdu ve dikkatlice yanıma süründü.

"Yikes!" Zıpladım ve neredeyse ikimiz de kuma düşüyorduk. Yüzüyordu, "Donuyorsun!"

Bana daha çok sokuldu. "Isıt beni o zaman." Göğsümü öpmeye başladı ve eli bacağımda gezindi. "Tanrım, tadın

inanılmaz."

"Keith," diye güldüm. "Bahşış vereceğiz!"

Bacağını benimkinin üzerinde salladı ve bizi ters çevirdi, böylece bir gümbürtüyle onun göğsüne indim. O beni tekrar çevirip üstüne çıkana kadar tek yapabildiğim daha çok gülmekti. Kollarımı tuttu ve ıslak saçlarını karnıma sürterken başımın üzerinde tuttu. Ciyakladım ve merhamet için yalvardım.

Geri çekilerek ağırlığını ön koluna verdi. Saçlarımı yüzümden çekerken, sıvı dolu koyu renk gözleri gözlerimin içine baktı. Orada geleceğimizi görebildiğime yemin edebilirdim, her şey küçük, düzgün bir fiyonkla planlanmıştı. Keith benim ilk ve son aşkımdı. Kimin ne dediği umurumda değildi; genç yaşta aşık olmak her zaman kötü bir şey olmak zorunda değildi. Bu sadece biricik ruh eşimize çarpacak kadar şanslı olduğumuz ve o andan itibaren bir bütün olarak yaşayacağımız anlamına gelebilirdi.

"Bu kadar güzel bir şey nasıl gerçek olabilir?" Bana hep onun için sadece ben varmışım gibi hissettirirdi. Sanki başka kimsenin önemi yokmuş gibi. Eğilip dudaklarımı yakaladı ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Şortunu yırtmamak için tek yapabildiğim buydu.

Keith yalnızken bana tecavüz edebilirdi, ama başkaları etrafımızdayken saygılıydı.

"Gel." Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. "Şimdi yalnız kalman gerek."

Beni neredeyse arkasından sürükleyerek, sık palmiye ağaçlarının arasından geçen bir patikaya doğru ilerledik. Yolun yarısına geldiğimizde durdu ve beni sadece sudan görülebilen küçük bir açıklığa çekti.

"Ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden baktım ama tamamen yalnız olduğumuzu gördüm.

"Burayı geçen gün kano yaparken buldum." Şortunu çıkardı ve kristal berraklığındaki suya dalmadan hemen önce bana sırtıttı. Başını kaldırdı ve gözlerindeki suyu silkeledi. "Gel Lexi, elbiseyi çıkar."

Buna nasıl hayır diyebilirdim? Kıyafetlerimi çıkarıp çıtırılacak ılık suya daldım. Yüzeye çıktığımda, Keith

Beni kollarına aldı ve sıkıca sardı.

"Mmm, vücudun benimkine karşı çok yumuşak hissediyor," diye mırıldandı dudaklarıma.

Bacaklarımı beline doladım ve biraz kıpırdattım. Ayağa kalkıp beni sudan çıkarmadan ve elbisemin üstüne yatırmadan önce bana seksi bir gülümseme verdi.

Sırılsıklam bir halde, o küçücük kumsalda seviştik. O anda, tüm dünyada önemli olan sadece ikimizdik.

Uyanık olduğumu biliyordum. Sadece gözlerimi açmam gerekiyordu. Bu sefer içkime kaç tane hap koyduğunu merak ettim. Pencерemiz olmadığına sevindiğim anlardan biriydi bu. Ağrıyan gözlerimi acıtacak ışık yoktu.

Elliot'ın odasında olduğumu fark etmem bir anımı aldı.

Siyah iş botları hâlâ ayağındayken sandalyesine yığılmıştı. Her zaman kaçmaya hazırды. Onu suçlayamazdım. Ne zaman kaçmak zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz.

Vücudumun kısa bir değerlendirmesini yaptım ve hiçbir şey acımıyor gibiydi. İçime yayılan rahatlama yerini hızla korkuya bıraktı.

Antonio neredeydi?

Birden ağır ayak sesleri duyuldu, koridorun duvarında gürültülü patlamalar oldu ve ardından beni ayağa fırlatan ürkütücü bir sessizlik oldu.

Dünyam altüst oldu; ellerim başıma gitti.

Tanrım, başım!

Odanın köşesinden bir hareket gördüm. Olamaz! Keith'ti. O da sesle birlikte ayağa fırlamıştı. Elini kaldırıp bir parmağını dudaklarına götürdüğünde hemen donakaldım.

Kahretsin!

"Yapma," diye fısıldayarak yalvardım. Aman Tanrım, hepimiz öldürülecektik! Hızlı düşün! "Eğer bana karşı bir şey hissediyorsan, lütfen dolaba gir ve dışarı çıkma!" Pis bir şeydi.

Onu durdurmak için kullanmam gereken bir şey olduğunu biliyordum ama benim ve berbat hayatım yüzünden ölmesini göze alamazdım.

Tartışmaya başladı ama yüzüm onu aksi yönde ikna etmiş olmalıydı. Kapıyı kapatmadan hemen önce Elliot yatak odasının kapısını açtı ve Antonio'nun öfkeli yüzüyle karşılaştı.

Onunki odanın içine uçu ve beni sertçe kendine çekti, tutuşu kolumu acıttı.

"Hangi cehennemdeydin?"

"O benimle birlikteydi." Elliot ona yatağını göstermek için hareket etti. "Banyoya gittim ve kapın açıldı." Ben nefes almak için mücadele ederken onun sesi titremeye başladı. "Buluşma gecemiz olduğunu biliyordum ve gerçekten hareketsiz görünüyordu. Endişelendim. Ben... Ben sadece ona ve sana göz kulak oluyordum. Bakmaya gittim ama seni bulamadım. Çizgiyi aştıysam özür dilerim ama o aileden biri."

Antonio'nun göğsü kabardı ama tutuşunun biraz gevşediğini hissettim. "Bütün gece yalnız mıydın?"

"Hayır." Başını salladı ve ben de ona ters ters baktım. O yapmazdı...

"Renny geldi, biraz oynamaya çalıştı. Son zamanlarda beni kızdırıyordu ve yüzünü görmek istemedim."

Antonio beni bıraktı, ben de sendeleyerek geri döndüm. Keith'in kapıyı açmaması için dua ettim, beni izlediğini ve fazla zaman almayacağını biliyordum.

Gitmeden önce, "Duş al ve benimle odamda buluş," diye emretti. Kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Rahatlamış bir şekilde ağlarken, beni tüketen uykunun tüm düşünceleri artık yok olmuştu, ellerimi kolumda gezdirirken titriyordum. Parmaklarının beni tuttuğu yerde küçük siyah noktalar belirmeye başlamıştı bile.

"Hey." Bir çift güçlü el belime sarıldı. "Bakmama izin ver." Keith önümde durdu, karanlık ve öfkeli bakışları yavaşça gözlerimden dudaklarıma, oradan da ağrıyan koluma kaydı.

"Ben iyiyim." Onu uzaklaştırdım ve devasa gövdesinin etrafında sendeledim. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim," dedim, minnettarlığın ötesinde.

"Bir daha olmayacak, o yüzden bir dahaki sefer olmasa iyi olur. Ben dolaplara sinecek bir adam değilim Lexi."

Elliot iyi olup olmadığımı kontrol etmek için sırtımı sıvazlamaya başladı. Antonio'nun odasında temiz ve çıplak olmam beklenmeden önce çok kısa bir zamanım olduğunu biliyordum.

Zayıf dizlerimin üzerinde tökezleyerek kafamı toparlamaya çalışırken destek için masaya tutundum. Zihnimin böyle olmasından nefret ediyordum ama bunun, yolundan çekilmemi istediğinde bana vermeyi sevdiği lanet uyuşturuculardan kaynaklandığını biliyordum. Beni geceleri suyun altında yüzen, sonsuz, bulanık bir denizde çıkış yolu bulamayan bir yüzücü gibi hissettiriyorlardı.

Kısa bir süre içinde tekrar önüme geçti ve yüzüme iyice bakabilmek için eğildi. Kontrol için savaştığını biliyordum. Endişelendiğinde bunu yapardı ve bu yüzden benimle bu şekilde konuşmasına izin verdim. Keith çok fazla sevgi taşıyordu.

"Onu öldüreceğim, biliyorsun. Sadece zaman meselesi."

"Yapma. Lütfen." Yanağımdan yeni bir damla yaş süzüldü. "Ben hallederim."

"Artık sana zarar vermesine izin veremem Lexi. Bu inandığım her şeye, olduğum her şeye aykırı."

"Biliyorum." Burnumu çektim ve gözlerimi kapattım. "Ne kadar önemseydiğini biliyorum ama buna ihtiyacım var Keith. Bunu yapmam gerek."

"Müdahale etmeyi çok istiyorum. Antonio'yu öldürmek istiyorum. Onu çıplak ellerimle boğarken hayatının sönüşünü izlemek istiyorum. Ama anlıyorum Lexi. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu görüyor musun? Ama anlıyorum."

Başımı salladım ve bakışlarım konuşmamızı takip etmeye çalışan Elliot'a kaydı. Keith de bana başıyla karşılık verdi. Kardeşimin henüz öğrenmesini istemediğimi biliyordu. Kendi başına bir şeyler yapmaya kalkışabilirdi ve benim de onun başını belaya sokmamasına ihtiyacım vardı. Zaten boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Tamam..." diye homurdandı bir süre daha morarmış kolumu incelerken. "Sanırım yapmalıyız..."

Eski duygular dans ederek geri gelirken midem bulandı. Bakışlarımın göğsüne düşmesine izin verdim ve duvarım yukarı fırladı.

"Pardon? Sence? Biz mi?" Buzlu katmanımın geri dönmesine izin verdim. Kendimi güvende hissettiğim yer burasıydı; bu benim maskemdi. "Hiç sanmıyorum. Geri çekil Keith!"

Elleri havaya kalktı ve geriye doğru adım attı, sonra bir dönüş yaptı ve sola döndü.

Dur! Duygularıma bağırdım. Yapma.

"Seni hâlâ önemsiyor Lexi." Elliot yatağa uzandı. "Duyguları olmasaydı geceyi burada, sana yaklaşan herkesi öldürmeye hazır bir şekilde geçirmezdi."

Kıyafetlerimi alıp banyoya yöneldim ama kapıda durdum. Gözlerimi onun yuvarlak aynasına kilitleyerek yansımamla konuştum.

"Bu sadece suçluluk duygusu, El. Aptalca bir şey yapman için seni kandırmasına izin verme."

Antonio'nun birkaç günlüğüne beklenmedik bir yolculuğa çıkmasında Keith'in parmağı olduğundan şüpheleniyordum ama her halükârda minnettardım. Tek şey Will'e taşınması için yeşil ışık yakmasıydı.

Telefon hattının bağlanmasını beklerken midem bulanıyordu. Avuçlarım terlemişti ve başım ağrıyordu.

"Ne?" Ses tonu hep aynıydı, sinirliydi.

"Hey, madem uzakladasın, ailemin mezarını ziyaret edebileceğimi ve belki biraz yiyecek falan alabileceğimi düşündüm. Uzun sürmez ve döndüğünde burada olacağımı biliyorsun."

"Hayır."

Gözlerim hayal kırıklığıyla doldu. Buradan çıkmaya çok ihtiyacım vardı. Bu yüzden farklı bir aç denedim.

"Will biraz agresif davranıyor da. Beni huzursuz ediyor, Antonio."

"Sadece ona istediğini ver, o da bir sonraki fahişeye geçsin."

Dilimi tutmak için bir bar taburesine uzanıp kendime bir duble viski doldurmak zorunda kaldım. Böyle yorumlar yaptığında penisini kesmek istiyordum. O iğrenç, işe yaramaz küçük şeyi bir blendere atıp sonra da ona içirdiğimi hayal ettim.

"Kız arkadaşına bakmak için güzel bir yol." Dudaklarım sert bir çizgiye dönüştü. "Beni paylaşmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum, ama her zaman kuralın istisnaları vardır."

"Hmm, öğrendiğim iyi oldu."

"Bunu bir şeye dönüştürme Lexi." "Ya da sadece ailemi ziyarete gidebilirim?"

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Ne olacağından gerçekten emin değildim.

"Az önce beni mi sorguladın?" Ağzım kurudu.

"Cevabım hayır. O lanet kışını barın arkasına götür ve sana söyleneni yap."

Senden nefret ediyorum.

"Anladım." Alaycı görünmek istememiştim ama şirret tarafım su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

"Sanırım burada kimin yetkili olduğunu size hatırlatmam gerekiyor."

"Sanırım uyuşturucu ve içki arasında aklımdan çıkmış olmalı." Ağzım devam ederken gözlerim kapandı. Bunun bana hayatımın dayacağını kazandıracağı kesindi. "Birine şişme bebek gibi davrandığında, elde edeceğin tek şey sıcak havadır."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, sürtük?"

"Bir zamanlar bana değer verdiğini, özel olduğumu ve daha iyi bir şeye layık olduğumu söyleyen biri. Bunu göstermenin ilginç bir yolu. Antonio, tek istediğim ailemi ziyaret etmektir ve Will'in siki tarafından kovalanmaktan gerçekten bıktım. Sen yokken çocuklarla yatmak istemediğim için özür dilerim. Ne kadar aşağılık biri olmalıyım."

Ne yaptığımı anlayamadan telefonu kapattım ve odamıza yöneldim.

Nefes al, nefes al, nefes al. Paniği bir kenara ittim ve odaklanmaya çalıştım.

Telefonum çaldı ve her çaldığında karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Hızla çantamı hazırladım ve kör edici güneşin altında aceleyle arabama doğru yola çıktım. Will'in kaputun üzerinde oturduğunu görünce olduğum yerde durdum.

"Evet, dostum, o burada, çantaları hazır, anahtarlar elinde." Kahretsin! Antonio! "Sen nasıl istersen patron." Telefonunu bir kenara koyarken sııttı.

"Çekil," diye tısladım, olabileceklerden dehşete düşmüştüm.

"Üzgünüm bebek, patron yerinde kalmanı istiyor." Keyifli bir gülümsemeye başımın üzerinden baktı. "Yetkiyi bana bıraktı." O bir adım öne çıktı, ben de geri çekildim. Will yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Dokunma bana."

"Yoksa ne olur?" Kayışı çekti, çantam yere düştü ve tökezledim. O anda beni belimden yakaladı. Bir an onun ellerindeyken, bir an sonra başka birinin ellerindeydim.

Tutuşundaki şefkat bana kim olduğunu söyledi ve içime bir rahatlama geldi.

Keith, Will'e bağırırken vücudunu bana siper etmek için çevirdi.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Eğer ona dokunduğunu görürsem, seni ve kardeşini öldürürüm."

Kardeşin mi? Oh, doğru ya. Will'den çok daha gençti ve hâlâ üniversitedeydi. Keith'in oraya gitmesi bile korkutucuydu.

"Ben senin ekibine ait değilim Will, bu da senin kurallarına göre oynamak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Seni bir kez uyardım ve kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok. Arabana bin Lexi ve git."

Will irkildi ama gözleri benimkileri bulunca sııttı. "Keyfini çıkarsan iyi olur Lexi. Sana garanti ederim ki pişmanım."

Bundan emindim.

Anahtarlarıma uzandım, çantamı aldım ve Keith kalkanım gibi davranırken arabama yöneldim.

Arabamın güvenliğine girdikten sonra motoru çalıştırdım ve ara sokaktan açık yola doğru kükreyerek ilerledim.

Elliot'a neler olduğunu açıklayan hızlı bir sesli mesaj gönderirken telefonumu karıştırdım. Telefonu bir kenara atarak zihnimin farklı bir zamana kaymasına izin verdim.

"İyi misin?" Ben yağan kara bakarken Elliot yatağımın kenarına oturdu. Toronto'da kışları severdim. Ertesi gün okul olmayacağını neredeyse garanti edebilirdiniz. Bu sefer gerçekten buna güveniyordum.

"Sana zarar verdi mi?"

Kolumu geri çektim ve ona çürüğü gösterdim. On beş yaşındayken beni fiziksel olarak inciten bir erkek arkadaşım olması inanılmazdı. Söylemeye gerek yok, onu çabucak hallettim.

"Onu öldüreceğim!"

"Endişelenme, Elliot. Burnuna yumruk attım."

Gülümsemekten kendini alamadı, ben de aynısını yaptım.

"Vay canına, çok sağlam bir ikizim oldu." Daha sert güldü. "Ben kimsenin kum torbası değilim."

"Kesinlikle değilsin. Sen mükemmelsin. Öyle olmalısın... Sen benim yarımsın." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken gözleri parladı ve beni kucakladı. "Seni seviyorum Lexi. Seni inciten beni de incitir ve ben incinmek istemiyorum. Sen bundan çok daha iyisin! Bunu unutma, tamam mı?"

Gözyaşlarımı sildim ve bu anıyı bir kenara sakladım. Bu sefer daha fazlası vardı, çok daha fazlası.

Duman parmaklarımın etrafında dönüyordu. Havalandırmadan gelen esintiyle birlikte parmak eklemlerimin arasına dalıp çıktı. Tırnağımla ucuna hafifçe vurdum ve külün direksiyon simidinin üzerine düşmesine izin verdim. Ot sinirlerimi yatıştırdı, ama hiçbir şey

göğsümdeki korkuyu kaldırabilirdi. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmekten daha iyisini biliyordum.

Kör noktayı kontrol ederek Lake Drive'dan çıktım ve dikkatsizce ara sokaklara daldım.

Telefonumun ışığı yandı ve bu sefer kim olduğunu görmek için baktım.

Arıyorum: Sarı

Ters çevirdiğimde midem bulandı. Şimdi olmaz.

Beynimi kapattım ve daha iyi zamanları hatırlamaya çalıştım.

Güneş batmaya başlamıştı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu da sorunumun bir parçasıydı. Arkadaşım, ailem ve evim yoktu. Evi satmak zorunda kaldık çünkü onu tutmaya gücümüz yetmiyordu. Bu neredeyse cenaze kadar acı vericiydi. Benden geriye kalanları bir arada tutan ince kumaşta bir yırtık daha.

Kendimi göldeki en sevdiğim yere çekerken buldum. Beni rahatlatan tek yer orasıydı. Arkama uzanarak battaniyemi ve bir şişe şarabımı aldım ve iskeleye doğru yöneldim.

Savaş botlarımın kırmızı sedir tahtaları üzerindeki sesiyle içime bir sıcaklık yayıldı. Seslerin hafızamda büyük bir yeri vardı ve bu da onlardan biriydi.

Rıhtım lambası alçaktı ve sadece küçük bir alanı aydınlatıyordu ama güvende hissetmek için yeterliydi. Ayakkabımı çıkararak şarap şişesinin dibine vurduğum ve birkaç sert vuruştan sonra mantar serbest kaldı. Ne yazık ki bu teknikte yıllar önce, hayat güzelken ustalaşmıştım.

Battaniyemi omuzlarıma sardım ve bacaklarımı göğsüme kadar gelen büyük, yuvarlak bir direğin etrafına dolayarak oturdum. Daha önceki zamanlarda öne doğru eğilip bacaklarımı ve kollarımı suyun üzerinde sarkıtıp uçuyormuş gibi yapmayı severdim. Durgun su, tembel bir hızla geçip giderken sütunları sıyrıyordu.

Dilim ağzımın tepesinde geriye doğru itildi. Soğuk kırmızı şarap pek sevdiğim bir şey değildi. Neden bir beyaz almadım?

Biraz daha içtiğimde, beklediğim etkiyi kısa sürede hissettim. Sıcaklık, fırtınalı bir gecede küçük bir ateş gibi karnımın etrafını sardı. Ayağa kalktım ve oyun parkındaki bir çocuk gibi bir direktan diğerine zıpladım. Evet, inanılmaz derecede güvensizdi ama eğlenceliydi ve neredeyse dengemi kaybettiğimde kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyordu.

Ayaklarım kıpırdadı, yuvarlak direğin şekline uyum sağlamaya çalıştım. Botlarımın içinde bu hiç kolay değildi. Her şey aniden eğildi ve yana doğru düştüm. Yere düştüğümde soğuk su mideme bir yumruk gibi indi. Ceketim bir şamandıranın dibine yapışmış ölü bir ağırlık gibi üzerime yapıştı. Sanki beynim zamanın birkaç saniye gerisinde kalmış gibiydi. Sonra anladım. Hareket! Soğuk su beni geri çekmek için elinden geleni yaparken yüzeye doğru olabildiğince sert bir tekme attım. Başım su yüzeyine çıkana kadar ciğerlerim yandı ve derin, harika bir nefes çektim. Uyuşmuş ellerimle merdiveni tirmalarken kaslarım acıyordu. Kendimi rıhtımın kenarına çekmek, sonra da üzerine tırmanmak için tüm gücümü harcadım. Nefesimi tutmadan önce soluk soluğa kaldım ve tiz bir çığlık attım. Ne düşünüyordum ki ben? Hemen kurumam gerektiğini biliyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve battaniyemi kaptım. arabama doğru küçük tepeyi tırmanmaya başladım. Ayaklarım donmuş buz kütleleri gibi ağırlaşmıştı. Çoraplarım rahatsız edici bir şekilde gıcırdıyordu. Parmaklarım o kadar soğuktu ki battaniyemin yumuşak kumaşına kilitlenmiş gibiydiler. Çok acı vericiydi.

Farlar beni kör etti, bir süre sonra bir kamyon durdu ve Keith dışarı fırladı.

Tanrım! Lanet arabamda takip cihazı falan mı var?

"Sana ne oldu böyle?" Sinirlenmiş görünüyordu, bu da sırtımı dikleştirdi.

"Yüzmeye gittim."

Yumruğu kaputa çarptı ve beni zıplattı. Normal toleransını aştığını görebiliyordum. Ben de gerçeği söyledim.

"Kaydım."

"Kaydı mı?" Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Bu bakış kanımı biraz eritti ama iyi anlamda değil.

"Evet, ayağın kayar ve vücudun düşer." Soğuk bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak onun öldürücü bakışlarından kaçındım. Titreyerek yere düşmemek için kendimi zor tuttum.

"Atla."

"Ben iyiyim. Arabamda kıyafetlerim var. Sadece gidiyordum-"

Başını arkaya yatırdı ve kollarını iki yana açarak gökyüzüne doğru baktı.

"Bana güç ver! Savannah'yla aranızda kalsın, kırkımda felç geçireceğim."

Savannah kimdi?

Yolcu tarafındaki kapıyı açmak için hareket etti. "Lütfen, binin."

Öfkemi yatıştırmak ve onun öfkesini körüklemek için birkaç vuruş bekledim.

Saklamaya çalışmadığım ağır bir iç çekişle kamyonetinin önüne doğru ilerledim ve bir elimi kapıya ve koltuğa koydum.

Birden kalçalarımı kavradı ve beni içeri çekti.

"Tanrım, bunu beklemeliydim."

Yorumumu duymazdan geldi ve botumu çekerek suyu boşalttı. Aynısını diğerine de yaptı.

"Anahtarlar?" Sinirli bir bakışla elini uzattı. Dilimi ısırarak onları ceketimden çıkardım, beklenmedik yüzüşüm sırasında düşmedikleri için şükrettim. Anahtarları ona uzattım ve o da kapıyı çarparak kapattı.

Bir süre sonra çantamla döndü ve ayaklarımın dibine fırlattı. İçeri girdiğinde, havalandırmayı doğrudan yüzüme bakacak şekilde çevirdi ve ısıyı patlattı.

Donuyordum ama donmuş gibi davranmak istemiyordum. Kendimi yeniden on yedi yaşında hissettim. Sadece şimdi inatçılığım çok daha kötüydü.

Sonunda ceketimi çıkardım. Her şey tenime yapışmaya başlamıştı. İğrenç, çoraplarımı çıkardığımda tenime yapışmış ıslak plastik torbalar gibi hissettim. Kot pantolonumu çekip çıkarmaya çalışırken ellerim titriyordu ama yerinden kımıldamıyordu. Tanrı aşkına! Hadi ama!

"İşte." Keith ona doğru dönmemi işaret etti. Neredeyse onu azarlayacaktım. Bu duruma çok sinirlenmiştim. Pantolonumla birlikte kendimi kaybetmek üzere olduğum gerçeği olmasaydı, çekip giderdim. Arabama atlayıp gitmeliydim.

Ama hayır, bedenimi büktüm ve parmakları kotumun üst kısmına dolandı ve yavaşça aşağı çekti. Gözleri abartılı bir yavaşlıkla güneye doğru soğuk tenimde gezindi ve ben bu süre boyunca sessiz kaldım. Son derece samimiydi ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Eğer biri bana bu noktada Keith'le kamyonetinde yarı çıplak yalnız kalmamın sorun olmayacağını söyleseydi, ona deli derdim. Yine de işte buradaydık ve şimdi ne yapacağımdan ya da bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Çıglık atıp tekmelemeli miydim yoksa medeni olmaya mı çalışmalıydim? Komik, karar veremiyordum.

Pantolonumdan kurtulduktan sonra kendimi oturur pozisyona çektim, o an ne yapacağımdan emin değildim.

"Bu çok tanıdık geliyor." Bacağımı taytımın içinden beceriksizce geçirdim.

Sırıttı, sonra ön camdan dışarı bakmaya devam etti. "Ahh, evet, her şeyin mantıklı olduğu ve seninle baş başa kaldığım o eski güzel günler."

"Bu kimin suçuydu?" Tersledim. Gerçekten mi? Bu lafı ettiğim için nefret ediyordum ama yaptığım buydu. Öfke diğer tüm duygulardan önce gelirdi. Bu benim kalkanımdı.

Çenesi kilitlendi ve sonra bir saatin ibresi gibi seğirdi. "Niyetim asla beni hayatından çıkarman değildi." Sonra gözlerini kapadı ve kapının köşesine yerleşti.

"Hayır," diye homurdandım sessizce. "Bu sadece kalbimi kırmak içindi."

"Sen de benimkini kırdın."

Acıma yorumumu kendime sakladım. Ne de olsa çocuk değildik. Bütün gece daireler çizebilecek kadar çok yükü olan iki yetişkindik. Açık ve basit, artık hiçbir şey değildik, sadece uzak bir hatıraydık.

"Bu gece burada mı kalacaksın?" Pişman olacağım bir şey söylemeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Eğer bunu yapacaksan Lexi, yap o zaman." Hırıltılı sesi göğsünün derinliklerinden geliyor gibiydi. "Bütün gün seninle savaştım ve biraz uykuya ihtiyacım var."

"Savaşlar mı?" Oh, işte benim sinirim. "Senden asla benim için savaşmanı istemedim!"

Bir sırtıma gördüğüme
yemin edebilirim.

"Tamam."

Biraz daha dik oturdum. "Tamam mı? Bu kadar mı?" "Evet."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

Başım geri döndü. Ne oluyor lan? Bankta iki büklüm oldum. "Neden?"

Gözlerimi kırdım ve bana doğru kaydı, elleri kucağındaydı ama bana dokunmak istediği belliydi. Bu hayatta olmaz!

"Çünkü sen sadece dövüşmeyi biliyorsun ve eğer seni konuşturmanın tek yolu buysa, hadi yapalım şu işi."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

"Bizim için daha iyi bir hayat istedim. En başta bu yüzden ayrıldım."

"Yapma." Bir elimi kaldırdım. Şu anda o kadar geriye gidemezdim. "Yapamam... oraya gitme."

Ayakkabılarımı giymek için mücadele ettim, kapıyı açtım ve sonra zıplayıp kendimi kapıya tuttum. Donuyordum ve üzerimde sadece tayt olması bana büyük bir gerçeklik kontrolü sağladı.

"Nereye gitmeyeyim?" Keith kapısını çarparak kapattı. "Sorunlarımızın kökenine mi?" Beni takip etti. Tanrım, hava soğuktu. "Peki, yön değiştirelim. O zaman erkek arkadaşının seni nasıl uyuşturduğunu ve sana nasıl bok gibi davrandığını konuşalım. Evet, oradan başlayalım."

"Canın cehenneme." Bu, mümkün olduğunca uzaklaşmak istememe neden olan alçakça, kirli bir yorumdu. "En azından Juan benim için oradaydı-" Kendimi durdurdum.

"Ne zaman için?" diye bağırdı, omuzları öfkesiyle birlikte yükseliyordu.

Yapma, dedim kendime.

"Ne zaman için Lexi?" Elleri havaya kalktı. "On sekiz yaşına girip bileğini kırdığında acil serviste on iki saat boyunca yanında kaldığım için mi? En iyi arkadaşın taşındığında ve siz ikiniz piliç filmi maratonunuzu kaçırdığınızda ve ben senin yerine çıktığımda? Ya da üniversitedeki ilk sınavını geçtiğinde dışarı çıkıp kutladığımız için mi?" Başını iki yana salladı. "Annenle baban öldüğünde eve gelmediğim için kendimi asla affetmedim. İstedim, gerçekten istedim, ama yapamadım, ama kahretsin Lexi, çok daha fazlası için senin yanında oldum."

Bir damla su saçlarımdan süzülüp göğsüme düştü. Kollarım göbeğimi sardı. Sesimi hafifletmeye çalıştım. Sözleri zırhımı parçalıyordu.

"Boş ver, Keith. Geçmişte kaldı."

"Hayır," sesi ürkütücüydü, "bunca yıl seni bekledim, sadece kızımın kendini bir-" Öne atıldım ve yüzüne bir tokat attım. Bunu yaptığım anda ellerim ağzımı kapattı. Daha önce hiç sevdiğim birine vurmamıştım ve gözlerim yaşlarla doldu. I

hıçkırmak istedim.

"Tekrar yap," diye fısıldadı.

Başımı salladım.

"Şimdi yap." Dişlerini sıktı ve boynundaki bir damar patladı.

Zayıfça kolunu ittim ve gözleri gözlerimi tuttu. Çok farklı görünüyordu.

"Seni terk ettim."

Hey, bu yorum acıttı. Onu daha sert ittim.

"Sadece iki gün önceden haber vererek."

Bu sefer koluna yumruk attım ama irkilmedi bile. Öfkem derimin içinde yanmaya başladı, her iğnede yaralar açıyordu. Benim incindiğim gibi onun da incinmesini istiyordum.

"Daha fazla aramalıyım ama aramadım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum."

Gözlerimin ağrıdığını hissettim ve onu daha da sert bir şekilde iterken onları nemlendirmek için gözlerimi kırptım.

"Ailen öldürüldüğünde eve gelmedim."

Yumruklarım göğsünü dövdü ve o da aldı. Şimdiye kadar hissettiğim her duygu kükreyerek ortaya çıktı. Gözyaşları birbiri ardına yüzümden aşağı aktı. Dikkatli olmazsam kolayca kırılabilirdim.

Sesi tuhaflaştı ama duygularını bastırdı. "Ve dört yıl önce döndüğümde, burada kalmadım."

"Hayır, yapmadın!" İçimden bir hıçkırık koptu ve soğukkanlılığımı sarstı. "Hayatıma girip çıkarak duygularımla oynamaya devam ediyorsun."

Çıglıklarım üzerine "Söyle!" diye emretti.

"Senden nefret ediyorum!" ağızımdan uçup gitti. Umurumda değildi çünkü sonunda kelimeleri söylemek - hayır, çıglık atmak- çok iyi hissettiriyordu. "Senden nefret ediyorum!" Kaç yıldır çektiğim acının acısını ondan çıkarırken saçım başım dağılmıştı. "Senden nefret ediyorum, senden çok nefret ediyorum!"

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Olamaz! Kendimi kaybetmemi, duygularımı açığa vurmamı sağlayıp sonra da bildiğini söyleyemez. Bir bok bildiğin yok! Kalbimi mahvettiğini biliyor musun? En ufak bir rahatlama için kaç gece sonu gelmeyecek şekilde ağladığımı biliyor musun? Bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok!

"Bir şeyler yap!" Öfkem taşı. Sadece cezamı almasından nefret ediyordum. Bu yeterli değildi! "Tanrım, Keith,

Bir şeyler yap!" Kafamın içinde zar zor anlam kazanıyordum. Uzun zamandır savaştığım o duyguların kendilerini tekrar aşağıya gömmelerini istiyordum.

Aniden, çırpınan bileklerimi yakaladı ve beni kamyonetin kapısına çarptı. Ben yetişemedim dudakları dudaklarımdaydı. Dili etrafımda dönüyor ve beni takip etmemi istiyordu.

İyi! Vücudumu istedi, al o zaman!

Ahlaki değerlerimi bir kenara ittim. Kapanış istiyorsun, işte buradayım.

Onu aynı güçle karşıladım. Şapkasının kenarını kavradım ve onu çevirdim. Kalçaları karnıma bastırdı ve ne kadar tahrik olduğunu hissettim.

Beni havaya kaldırıp kapıyı açıp oturttuğunda oflayıp pufladım. Yanıma uzandı ve koltuğun arkasını indirdi. Büyük bir yastığa dönüştü. Üstüme tırmandı ve kapıyı kapattı. Oh, sıcaklık iyi hissettirdi.

Elleri gömleğimin kumaşında dolaştı ve onu başımın üzerine çekti. Ben de aynısını onunkine yapınca ancak o kadar uzanabildim, gerisini o halletti ve tişörtü ön panele fırlattı.

Hızlı bir çalışmayla taytımı aşağı çekti ve sutyenim ve külotumla kalana kadar yavaşça çıkardı.

Dizlerimi birbirinden ayırdı ve üzerimde yükselmek için içe doğru kaydım. Parmak uçları karnımdan aşağı inip leğen kemiğim boyunca ilerlerken sıcaklık onları takip etti.

Tüm duyguları kapatarak, Antonio'dan başka biri tarafından dokunulmanın ne kadar iyi olduğunu hissetmeme izin verdim.

Eğildi ve müzik setinin ekranına vurdu. The Weekend'den "The Hills" çalmaya başladı ve bu sadece ağrıyı daha da kötüleştirdi.

Hafifçe bronzlaşmış teni kaslarının üzerinde gerilip geriliyordu ve bunu görmek beni onun yanlarına doğru sıkıştırdı. Koyu kahverengi gözleri benim hevesime göz kırparken parladı. Evet, azdım! Sen de değil misin?

Aşağı uzandım ve bacaklarımın arasındaki nabızı kendim hafiflettim. Parmağım o noktayı bulduğunda duramadım. Keith eğlenceyle karışık bir tutkuyla beni izliyor, dudaklarımdan dökülen her inlemeyle bakışları kararıyordu. Elimde olmadan onun vücudunu beni güçlendirmek için kullanıyordum, çünkü her parçam serbest kalmak için zorlanıyordu. Göğüslerim ağır ve sert hissediyordu. Meme ucumu kavradım ve çekiştirdim. Gözleri hareket etti ve gösterime bakarak dudaklarını yaladı. Tenimde ince bir ter tabakası vardı ve nefesim sığıdı. Onun üzerinde kurduğum hâkimiyetin tadını çıkarıyordum. Bunu birçok kez hayal ettiğimi itiraf etmeliydim.

Avuç içi karnıma doğru esneyerek doruk noktamın merkezine sert bir sarsıntı gönderdi.

Ağızı yukarı doğru çekiştirdi ve ben de sırtımı dikleştirip, orgazmımın beni çılgın zevk yoluna soktuğu renk denizine doğru fırladım.

Ben onun altında titrerken eli karnıma daha sert bastırdı. Kullandığım elini kaldırdı ve iki parmağımı sıcak ağızına sokup hafifçe emdi. Yavaşça gözleri kapandı ve dili parmaklarımın uçlarına bastırdı.

O kadar samimi bir andı ki, yüksekliğin tadını çıkarmak yerine, dünyanın tekrar içeri sızmasına izin verdim. Göğsüne bastırdım ve onu ittim.

"Bu olmamalıydı." Ayağa kalkmak için yüzüstü döndüm ama beni arkamdan yakaladı ve tekrar kucağına oturttu.

"Saçmalık," diye tısladı kulağıma. "Beni istemiyormuş gibi davranma Lexi. Bunu görebiliyorum. Tam zirveye ulaştığında gözlerinde bir dans oluyor. Bu senin anlatımın." Tırnaklarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve neredeyse inliyordum. "Seni senden daha iyi tanıyorum." Saçlarımı omzuma attı ve enseme öpmeye başladı. İyi hissettirdi, hayır, inanılmaz. Parmakları hassas bölgelerime masaj yapmaya başladığında başım arkaya düştü.

Dizlerimi açarak fısıldadı. "Sana nasıl sevdiğini hatırlatmama izin ver."

Evet, bunu yapıyorsun, kendi kendime kıs kıs güldüm.

Sıraya girdi ve yavaşça, sabit bir hızla içime itti. Öne doğru fırladım, ama beni yerinde tutmak için kalçalarımı tuttu. Tamamen içeri girdikten sonra hızını yavaşlattı ve kalçalarımı ovmaya başladı.

"Mmm," diye inledim, her şeyi unutarak. Sadece doruk trenini takip ettim.

Kalçalarımı onun sevdiğini bildiğim şekilde döndürdüğümde, onun da küçük bir iniltisiyle karşılaştım.

Daha iyi bir pozisyon alabilmek için beni öne doğru hareket ettirmeden önce dudakları omzumu sıyırdı. Beni arkadan iterken ellerim cama bastırdı. Dişleri omurgamdan aşağı sürüklendi, sonra yan tarafımı yumuşak ama daha derin ısırarak için hareket etti. Meme ucumu sıkıştırıp büktü ve ben de teslim oldum. Böyle bir orgazm yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Beni umursamadan çığlık attıran, ayak parmaklarımı kıvrandıran ve pamuk şekere dönüşmeden önce yanan tenimin her bir santimini hissettiren bir orgazm.

Da-mn!

Yana düştüm, saçlarım yüzümü kapladı, nefesim kesildi.

Vay canına.

Keith yanıma yığıldı, aynı anda nefes alıp veriyordu. Orgazmdan sonra aşağı inmen gerektiğini sanıyordum ama ben öylece süzölmeye devam ettim.

Beni yanına yatırdığında umursamadım ve yıllardır uyuduğum en iyi uykuya daldım. Umurumda değildi çünkü bastırılmış tüm saldırganlık o an için yok olmuştu ve ben bunun tadını çıkarmak istiyordum.

Mmm, mutluluk...

Buzz! Buzz! Buzz! Bu ses de neydi böyle? Gözlerimi açmak için irademi kullandım ve telefonumun bir Times gibi parladığını gördüm.

Koltukların arasındaki kare. Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Bu da neydi böyle? Dün geceyi hatırlamam bir anımı aldı.

Lanet olsun.

Ceketiyle üzerimizi örtmüştü ve birbirimize dolanmıştık.

Dikkatlice kolunu merkezimden kaydırdım, telefonumu ve kıyafetlerimi aldım ve dışarı fırladım. Neyse ki otopark boştu, bu yüzden taytımı giymek için tökezlerken kimse çıplak kıcımlı görmedi.

Tanrım, çok şıktım.

"Kahretsin." Antonio'dan on altı, Elliot'tan sekiz cevapsız arama. Gergin bir şekilde ilk sesli mesaja bastım.

Sözleri sert ve derinden gelirken gözlerim kapandı. Sonra kirli kartını çekti ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Biraz soluklandıktan sonra Keith'e koşup ona her şeyi anlatma, istediği gibi beni kurtarmasına izin verme dürtüsüyle savaştım ama... bu düzeltmem gereken benim pisliğimdi. Ayrıca, beni kendisine aşık edip tekrar terk etmeyeceğini nereden bilebilirdim ki? Yaralarım eski olabilirdi ama hâlâ hamlardı ve ilerlememe yardımcı olması için acıya tutunarak çok uzun zaman geçirmiştım. Şimdi geriye kaçmak zayıflık olurdu. Ben zayıf değildim. Buna sahiptim.

Kollarımı gömleğimin içine sokarak saçlarımı taradım ve penceredeki stresli yansımaı gördüm. Hâlâ genç görünmeme rağmen ruhum yaşlı ve yıpranmış hissediyordu. Fazla uzun sürmez Lexi.

Tanrı'ya şükür Keith, Antonio'yla nasıl ayrıldığımı bilmiyordu.

Sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtım ve anahtarlarımı aramaya başladım.

"Gizlice kaçmak mı?" Beklenmedik sesiyle yerimden sıçradım.

"Gizlice kaçmak buraya ait olduğum anlamına gelir." "Aitsin."

Görmezden gelmek Onu, I atılmış her şey dışarı . onun Orta konsol. "Anahtarlarım nerede? Gitmem gerek."

"Antonio'ya geri mi döndün?" Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve uykulu gözlerini ovuşturdu.

"Evet."

"Hayır."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Pardon?

"Yok artık! O bir deli!"

Düğmemin tıkladığını hissettim ve tekrar normal halime döndüm.

"Evet." Biraz güldüm. "Öyle." Elim koltuğun altında ve halının üzerinde gezindi. "Endişelenmiyorum."

"Öyleyim!" Sesi neredeyse camları sarsacaktı.

Gözlerimi kapattım ve alıngan tarafıma sakinleşmesi için yalvardım. "Endişelendiğini biliyorum-"

"Şu anda çok kızgıyım!"

Başımı salladım, onu görmezden geldim ve araştırmama geri döndüm.

"Bana bir şey söyle Lexi." Sesinde bir uyarı vardı. "Dün gece aramızda bir şey hissettin mi?"

"Hissettiğim şey ihtiyaçlarımın karşılanmasıydı."

"Bana yalan söyleme Lexi. Yalan söylediğinde anlarım."

Dudaklarımı yaladım, bu da bakışlarının dudaklarıma kaymasına neden oldu. Bana bakarken kamyonet sıcak ve küçük geldi, yalan söylemem için beni baştan çıkardı.

"İşler-"

Hızla yer değiştirdi ve beni koltuğa çekti. "Sıçtın mı?" diye homurdandıktan sonra yüzümü tuttu ve beni nefes nefese öptü. Tadı nane gibiydi ve kendimi kaybetmeme engel olamadım ama sadece birkaç dakikalığına. Bana evim gibi hissettirmesinden nefret ediyordum, sadece onun bana hatırlatabileceği türden bir rahatlık.

Zihnimin bir köşesinde Antonio'nun sesini duydum ve kendime geldim... ve hızla uzaklaştım.

"Dur." Zar zor bir düşünce oluşturabildim.

"Lexi, sana neler oluyor?" Ellerinden biri yüzümü kavradı.

"Bana bir şeyler hissettiğini söyle."

"Söyledim," diye fısıldadım ne söylediğimi fark etmeden önce. İyi yalan söyleyebiliyordum.

Acıyı gördüm ama görmezden geldim. Tıpkı ona kalması için yalvardığımda beni görmezden geldiği gibi.

"Neden ona geri dönüyorsun?" "Çünkü onu seviyorum."

"Hayır, korkuyorsun ve sana emir vermesine izin veriyorsun-" Geri çekilirken sırtım dikleşti.

"Yapmıyorum!" Kafam bulanıktı. Düşüncelerimi düzene sokmak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Aramıza biraz mesafe koydum. Bunu yapmak için mesafeye ihtiyacım vardı. Her şeyi berbat etmek üzereydi. "Keith, biz artık birlikte değiliz. O sadece aptal bir lise aşkıydı."

"Bir zamanlar bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin Lexi."

"Ve sen de bana gitmeyeceğine söz vermiştin. Sanırım ikimiz de yine yalan söylüyoruz!"

Çantamı aldım ve dışarı fırlamadan önce anahtarlarımı buldum.

"Evine git, Keith. Kurtarılmak istemiyorum." Kapıyı kapattım ve gözlerimi sıkıca kapattım. İhtiyacım olan son şey Antonio'nun buraya gelip beni araması ve yalnız olmadığımı öğrenmesiydi.

Kulüp binasına dönerken yol boyunca midem bulandı. Keith'in bunu mahvetmesine izin veremezdim. Onun bu işe karışmasını ve zarar görmesini istemiyordum. Bu işin peşini bırakacağını düşünecek kadar da aptal değildim. Tanrım, ne karmaşa ama. 106 otoyolunu geçerken tüylerim diken diken oldu. Ya öylece gitseydim? Yapacağını söylediği şeyi gerçekten yapar mıydı? Canımı yakar mıydı...

Kes şunu. Antonio incitmez, öldürür.

Kimse gittiğimi fark eder mi?

Yerime çekerken Will'le karşılaştım. Cep telefonunu kulağından çekerken bana sırtıttı.

"Seni bekliyor."

Bekle.

Ne?

Ouch.

Yavaşça doğruldum. Başım çarpıyor ve dişlerim sallanıyordu. Dikkatlice aynaya doğru ilerledim ve keskin bir nefes aldım. Yanağım mavinin koyu bir tonundaydı ve olması gerekenden üç kat daha büyüktü. Gözlerimi kapatarak acımı içime attım ve duygularımı dışarı ittim. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama bu sürpriz olmamalıydı.

Kapı yavaşça açıldı, gözlerim de öyle.

Antonio kolları iki yanında, ayakları omuz genişliğinde açık, boynu kasılmış bir şekilde duruyordu. Anlatmak istediğini anlatırken gözleri benimkileri tutuyordu.

Ona bir daha itaatsizlik etme. Arkasını döndü, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Yere kayarak yatağa yaslandım ve çöktüm.

ONUNCU BÖLÜM

Keith

"Lanet olsun, o yaşıyor!" Mark'ın sesi kamyonetimin hoparlörlerinden geliyordu. Babamın kamyonetimi yenilemesinin artıları ve eksileri vardı. "Sesini duymak harika kardeşim. Cole telefonu elimden almadan önce bir şey soracağım. Sürekli yediğin ama hiç paylaşmadığın ketçaplı cipsleri bana getirebilir misin? Annen dışarıdaydı ve Three mesajı iletmedi. Bu kızın nesi var böyle? Kibarca sordum ama-"

"Annemi mi aradın?" Neden şaşırdım ki? Mark sınır tanımıyor.

"Evet. Nerede kalmıştım? Oh, doğru, yani-"

"Bekle, bekle, bekle!" Ne? "Annemi nereden tanıyorsun?"

"Şey, sen gitmeden önceki gece cep telefonunu aradı. Sen Cole'la gittiğini söyledi, ben de cevap verdim. Bana Abby ve Doktor'un öpüşmesini izlettiğin için sorun olmadığına karar verdim." Kazdığı yere gülümsedim. "Eve döndüğünde ihtiyacın olan bir şey olup olmadığını sordu, ben de yeni iç çamaşırı önerdim - bu arada rica ederim. Her neyse, konuşmaya başladık ve anlaştık." Garip bir ses duydum. "Evet, Savi, bir saniye. Bak Keith, şu cipsler hakkında."

Kırmızı ışıktaki başımı ovuşturdum ve bunun olacağını neden göremediğimi merak ettim. Mark her zaman insanları kazanırdı. Tabii ki annem onu yiyip bitirirdi.

"Evet, tamam, bir dahaki görüşmemizde sana biraz getiririm." "İki torba lütfen. Büyük olsun."

Gözlerimi devirdim.

"Evet."

"Evet, tamam!" Mark ofladı pufladı. "İşte, Savannah seninle konuşmak istiyor. Cole sabırla bekliyor... değil!"

Beni ona teslim ederken başımı salladım. Ailemle konuşmadığım birkaç haftadan sonra evimi arıyormuş gibi hissediyordum. Herkes sırasını bekliyordu.

"Hey, Keith, nasılsın? Kimseye bulaşmadın mı?"

Onun sıcaklığına gülümsedim. Onu özlemiştim. "Hayır, henüz değil, ama aklımda biri var. Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Bilirsin, biraz uykusuzum ama her şey yolunda. Dağı özledin mi?"

Ayağım pedala bastı ve kavşaktan kulüp binasına doğru sürünerek ilerledim. Lexi'yi son gördüğümünden bu yana dört gün geçmişti ve biraz sakinleştiğini umuyordum.

"Evet, özlüyorum. Küçük yardımcım nasılmış bakalım? Sorun mu çıkarıyor?"

"Her zaman. Umm..." Boğazını temizledi. "Sana bir şey sormak istiyorum ama Abigail'i öldürmeyeceğine söz vermelisin."

"Duruma göre değişir."

Yapmaması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ama yine de soracağını biliyordum.

"Three'nin düğünü dışında, bir kadın yüzünden mi evdesiniz?"

"Geri çekilin!" Mark arka plandan bağırdı. "Keith'in bir kız arkadaşı mı var? Yolculuk! Av tüfeği!"

"Bitti mi?" Savannah boğazını tekrar temizlemeden önce kıs kıs güldü. "Özür dilerim. Bak Keith, eğer arkada biri varsa lütfen hazır olana kadar eve gelmeyeceğine söz ver."

Yanımdaki boş koltuğa baktım, birkaç gece önce hayatımın aşkı bana sarılmıştı. Evet, seks harikaydı ama Lexi'yle mesele bu değildi. O benim hayatımı doldurdu; beni tamamladı. Helikopterlerden atlamak, dağlara tırmanmak, kartelleri takip etmek, sadece onun yanında olmanın verdiği heyecanın yanında hiçbir şeydi.

"Öyle bir planım yoktu," dedim ama sonra kiminle konuştuğumu hatırladım. "Onunla tanışmanı gerçekten çok isterim, Savi. Oldukça şaşırtıcı biri."

"Uğruna savaştığın herkes, Keith, oldukça harika olmalı. Ben... şey, onunla tanışmaktan onur duyarım, tabii ki hazır olduğunda. Eğer konuşmak istersen, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

"Seni özledim, Savi."

"Ben de öyle. Şimdi seni Cole'a teslim ediyorum, tamam mı?"

"Elbette." Bir benzin istasyonuna girdim ve Cole'a tüm dikkatimi verebilmek için arkama yaslandım.

"Keith, nasılsın?" Cole'un sesi hafifti ama işle ilgili olduğunu söyleyebilirdim.

"Dayanıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tamam, sanırım tartıştığımız şey için mükemmel bir yer buldum. Bu konuda sizin de fikrinizi almak isterim. Ailenizin tatilini fazla abartmak pahasına, yarın bir gecelik bir geziye çıkabilir misiniz?"

"Evet, tabii, bunu yapabilirim." Dizüstü bilgisayarımı bilgisayarımdan çıkardım.

çantayı açtım.

"Yarın sabah Charlotte, Kuzey Carolina'ya uçuyorum. Sana bir bilet gönderirim, orada buluşuruz."

"Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz o zaman."

Kamyonu açık yola doğru geri sürerek kulüp binasına yöneldim.

Vardığım anda ortamın kötü olduğunu hissettim. Lexi'yi kontrol etmenin yanı sıra, Elliot ile konuşmak istedim. Eğer isterse onun için olası bir işle ilgili bir ipucum vardı. Bir noktada buna ihtiyacı olacağını biliyordum. Lexi'ye buraya aceleyle döndüğü için hâlâ biraz kızgındım. Bir şeyler hissettiğini biliyordum.

inkar etmeye devam etti. Ama onunla aramı düzeltmek için bir şansımın olabilmesi için bu meselenin halledilmesi gerekiyordu.

Elliot'ın kapısını çaldığımda, yumruğumun baskısı altında kapı yavaşça açıldı.

"Elliot?"

Yatağında oturmuş duvara bakıyordu, sırtı bana dönüktü. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

"Hey, dostum, ne yapıyorsun?" Cevap vermedi, ben de omzumun üzerinden hızlıca kontrol ettim ve odasına girdim.

Yatağın etrafında dönerken, midem neredeyse boğazıma geliyordu. Gözlerinden biri kanıyordu ve sanki biri tereyağı bıçağıyla çıkarmaya çalışmış gibi görünüyordu. Teni soluk griydi.

"Tanrım, lanet olsun, adamım." Önüne eğildim ama o donup kaldı. "Hey, Elliot, beni duyabiliyor musun?"

Kan yanağından aşağı damladı ve çenesinden göğsüne doğru süzüldü. Sağlam gözü yavaşça bana bakmak için hareket etti.

"O... telefonuna cevap vermedi," diye inledi, tüylerimi diken diken eden bir sesle. "Telefonuna cevap vermedi," diye tekrarladı ve şokta olduğunu görebiliyordum. Bir hastaneye ihtiyacı vardı. Hem de hemen. Telefonumu çıkardım ve Clark'ı aradım. Tanrım, dört gün önce dönmüştü. Bunu ona neden şimdi yapsınlar ki?

"Hey, dostum, her şey-"

"Benimle arka sokakta buluş!"

"Anlaşıldı." Clark soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Elliot'ın koluna girerek onu dışarı taşıdım, sesler duyduğumda birkaç kez durdum. Neyse ki barda bir toplantı yapıyorlardı. Dışarı çıktıktan sonra Elliot güneş ışığında tekrar sızlanmaya başladı.

"Bunu sana neden yaptılar, Elliot? Ne oldu böyle?"

Başını iki yana salladı. "Cezamı uzattılar. Bu... bu..." Kelimeyi buldu. "Finale."

Öfkemi üzerimden attım ve devam ettim.

"Hadi dostum, devam et. Neredeyse geldik."

Clark'ın ekip arabası ara sokaktan döndü ve önümüzde durdu.

"Ne oldu böyle?" Clark Elliot'ın yanından tuttu ve ağırlığını üzerimden aldı.

"Ceza. Şimdi bir doktora ihtiyacı var. Onu sen götürmelisin. Lexi'nin iyi olup olmadığını görmem gerek."

"Onu yakaladım. Git."

İçeri koşmadan önce hızlıca başımı salladım ve kendimi sakinleştirmek için birkaç nefes aldım. Normal davranmam gerekiyordu, Elliot'ın bu bok çukurundan kaçmasına yardım etmişim gibi değil.

Onu köşede fark etmem bir anımı aldı. Saçları yüzünü gölgeliyordu. Işık azdı, bu yüzden çok iyi göremiyordum. Onu gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki vücudum hafifçe gevşedi. Elim yapış yapış olmuştu. Kan olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu. Kot pantolonumu aşağı sıyırarak parmaklarımı Elliot'tan temizledim ve bara yakın bir yere oturdum. Bekledim ve onu yalnız yakalamak için fırsat kolladım.

Antonio adamlarıyla konuşuyordu ve öğleden sonra yapacakları saldırının özetini bitirdikten sonra hepsine işlerinin başına dönmelerini söyledi.

Lexi'ye parmaklarını şıklattı ve Lexi ayağa kalkıp bara yöneldi.

Antonio beni fark edene kadar olduğum yerde kalmaya karar verdim. Eğilmeden önce bir parmağını kaldırdı ve bir dizi darbe yaptı. Adımlarında bir sıçrayışla ellerini birbirine vurdu. Gözlerimin Lexi'yi takip etmesine engel olamadım.

"DR'nin kulüp binasını vuracağız. Buna ne dersiniz, bay asker?"

İşte bu dikkatimi çekti. "Trigger'ın ekibi gibi mi?"

"Trigger batı kıyısında. Bu onun doğu yakası ekibi."

"Üyelerinden birini öldürmek yeterli değil miydi? Tabii sen bir çarmıha gerilmeyi ve kuruma ya bırakılmayı isteseydi, bunun iyi bir fikir olduğuna katılmazdım."

Antonio'nun sırtışı bana heyecanlı olduğunu ve şu anda korku duymadığını söyledi. Bunu benimle paylaştığına göre çok kokain çekmiş olmalıydı.

Kahretsin.

"Bence sen delisin." Dürüsttüm çünkü tek görebildiğim bunun geri tepmesi ve Lexi'nin çapraz ateşte kalmasıydı. "Tetik misilleme yapacak ve sen de tüm bunlara elveda diyeceksin."

Antonio düşünürken keçi sakalını ovuşturdu.

"Misilleme intihar olur." Ağzı yukarı doğru döndü ve en korkulan mürettebat olarak iz bırakma takıntısını görebiliyordum. Tek önemsendiği şey bu gibi görünüyordu. "Şansımı deneyeceğim."

Lexi'yi oradan çıkarmam gerekiyordu.

Telefonumdaki saate baktım ve Elliot'ın nasıl olduğunu merak ettim.

Arkadan gelen bir ses Antonio'nun dikkatini çekti ve onunla ilgilenmek için ayrıldı. Bir süre bekledikten sonra Lexi'yi aramak için arka tarafa yöneldim. Çöp kutularına doğru zombi gibi yürürken bir anlığına onu gördüm. Elliot'a olanlar yüzünden gerçekten üzgün olduğunu biliyordum ve Clark'ın onu hastaneye götürdüğünü bilmesini istedim. Aceleyle dışarı çıktım ve onu çöp kutusuna bir torba atmaya çalışırken buldum.

Arkasından koşarak çantanın kenarından tuttum ve çöp kutusuna attım. Tek kelime etmedi ve hızla benden uzaklaşıp kulüp binasına doğru geri döndü.

"Hey!" Kolunu tuttum, ama başını eğdi, saçları yüzünü kapattı. "Ne yani, şimdi de bana bakmayacak mısın?"

Boğazını temizledi ve başını kaldırıp bakışlarımı tuttu, sonra morarmış ve şişmiş yanağını gördüm.

Elim yüzüne gitti ve hafifçe kavradı. Korkusunu gizleyemiyordu ama bunu çabucak öfkeyle maskeleydi. İlk ben konuştum. "Onu öldüreceğim."

"Yapma!" diye tükürdü, geri adım atarak. "Tanrım, Keith! 'Git' kelimesinin neresini anlamadın?"

"Sana vurdu! Yüzüne fiziksel olarak vurdu, Lexi.
Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Hayır!" Sesi takıldı ama devam etti. "Ben kimsenin kum torbası değilim. Kahretsin Keith, bazen işler görüldüğü gibi değildir."

Ona bu kadar saf olduğu için, kalması için beynini yıkadığı için, herhangi bir şey için bağırarak istedim ama her ne sebeple olursa olsun, bana bir şey anlatmaya çalıştığını biliyordum.

"Sana bana bok atmanı söylemiştim." Ona doğru yaklaştım ama ellerimi iki yanımda tuttum. "Sert tavrını bir kenara bırak ve beni içeri al!"

"Sahip olduğum tek şey bu! Tüm bunlar benim suçum! Tüm bunlarla daha önce başa çıkabilirdim. Sen gelene kadar yapabilirdim ama şimdi çok fazla yöne çekiliyorum. I-" Başını geriye attı ve söylememesi gereken bir şey söylediğini görebiliyordum.

"Hangi işlerle uğraşıyorsunuz?"

"I..." Başını ovuşturdu. "Gidip Elliot'ı kontrol etmem gerek. Bu sabah onu görmedim ve ona zarar verebileceklerinden korkuyorum."

Dönmeye başladı ama yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Ne?"

Zavallı yüzünün her yerinde korku vardı. "Ne?
ona ne yaptılar?"

"Gözünü çıkarmaya çalıştılar." Paniğini durdurmak için ellerimi kaldırdım. "O iyi. Onu Clark'a götürdüm, o da hastaneye götürdü. Konuşuyordu Lex. O iyiydi."

"Aman Tanrım." Eliyle ağzını kapattı ama hıçkırıkları parmaklarının arasından fışkırıyordu.

Bu noktada gerçekten umursamıyordum ama etrafa hızlıca baktığımda kapıdan gizlendiğimizi gördüm. Bir adım attım ve onu kollarımla sardım. Şaşırtıcı bir şekilde bana izin verdi, gerçi o da bana sarılmadı ama Lexi'yle her şey küçük adımlarla ilerliyordu. Gölgeler'deki hayatımdan çok şey öğrendim, ne zaman zorlayıp ne zaman zorlamayacağımı - en azından çoğu zaman-.

"Hey." Bana bakması için omuzlarını nazikçe oynattım. "Elliot hastanede güvende olacak. Clark'ın her hareketini izleyen birkaç adamı olacak. Benimle bir yolculuğa çıkmak ister misin?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve aklından neler geçtiğinden emin olamadım.

"Bu sana bir daha ayrılamayacağımı kanıtlamak için yeterli değil mi?" Başını salladı. Dönüp gideceğini düşündüm. "Kahretsin, Elliot'ı öldürecekler ve Devil's Reach üyesine yapmak istedikleri gibi benim de kafamı kesecekler."

Sesimi alçalttım. "Clark'a planlarını haber vereceğim."

Yüzü düştü ve gözleri büyüdü. "Eğer öğrenirlerse-"

"Yapmayacaklar. Bu gece kulüp binasını basacaklar, Antonio ve diğerleri tutuklanacak ve sen de birkaç gün özgür kalacaksın." Yüzünü daha dikkatli inceledim. "Benimle gelir misin?"

Onun da alınganlık yapmak istediğini görebiliyordum ama kendini durdurdu. "Fazla param yok Keith. Antonio sadece şehirde dolaşmama yetecek kadar benzin almamı sağlıyor. Onun defterlerinden kaymağını yiyorum, ama daha sonrası için buna ihtiyacım var."

"Lexi, dur. Senden benimle gelmeni istiyorum. Senin lanet paran umurumda değil."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve ilgilendiğini görebiliyordum. Ayrıca Elliot'ın kayıp olduğunu öğrendiklerinde ilk şüphelinin kendisi olacağını ve bunun kendisi için iyi olmayacağını da anlamış olmalıydı.

"Beni Elliot'ı görmeye götürecek misin?" "Elbette, elimden geldiğince çabuk."

Panikten kurtulmak istercesine ellerini salladı. "Evet, tamam, manzarayı değiştirebilirim." Gülümsemeye çalıştı. İşte benim cesur kızım.

Clark'ı ve yerel Boston Polis Departmanını aradıktan sonra her şey ayarlanmıştı. Grevin gerçekleşmesini bekleyecekler, sonra da harekete geçip

Çocuklar. Sanırım onlar da bu saldırı konusunda benim kadar heyecanlıydılar. Clark oraya gitmek için can atıyordu.

Lexi'ye Antonio'nun yolundan uzak durmasını ve iki gün yetecek kadar bir çanta hazırlamasını söyledim. Olabildiğince çabuk döneceğime ve birlikte gideceğimize karar verdik. Antonio'nun öğleden sonraki planlarının onu Elliot'ın kaybolduğunu fark edemeyecek kadar meşgul edeceğini umuyordum. Ne de olsa 'Tükürük' yaralıydı ve muhtemelen bir süre ortalıkta görünmemesini bekleyeceklerdir.

Çantamı ayaklarımın dibine, Nan'in en sevdiği sandalyesinde sallandığı verandaya bıraktım. Yanındaki koltuğu okşadı ve gülümsedi.

Yavaşça içeri girdim ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek için elini nazikçe sıktım. Sahip olduğumuz ilişki için çok minnettardım. Çocukluğumla ilgili kötü bir anım bile yoktu. Babamın içki dolabından gizlice içki alması dışında. Bu düşünceye sıırıttım. Oldukça sinsi olduğumu düşünürdüm.

"Lexi'miz nasıl dayanıyor?"

Gözlerimi ovuşturdum ve cevap vermeden önce bir süre düşündüm. "Orada olmasının benim söyleyebileceğimden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Pek bir şey paylaşmıyor ve bugün yanağında epey bir morluk var."

"Oh, gerçekten mi? Bu korkunç bir şey. Nasıl oldu bu? Antonio?"

"Evet. Ama o benimle olduğu içindi. Geceyi birlikte geçirdik."

Bakışlarını sokaktan ayırmadı ama ağzının seğirdiğini gördüm. "O kadına her zaman çok aşıktın."

"Evet." Arkama yaslandım ve uzun bir iç geçirdim. "Lexi'den sonra iki kadınla çıktım, Nan. Onlarla yakınlaşmaya çalıştım ama hep bir şeyler eksikti. Onlar değildi. Bendim. Hiçbiri onunla boy ölçüşemezdi."

Gözlerindeki pırıltıyla bana gülümsedi ve söyleyeceklerini merakla beklemeye başladım.

"Sende Keith laneti var, tatlım. Biz birden fazla sevgili için yaratılmadık. Kalplerimiz tek bir kişi için yaratılmıştır. Bir kez bağlanır ve aşık oluruz, o kadar. Sadece cennete gidebilmeyi umarız. Bu bir lütuf olabilir ama aynı zamanda bir lanet de olabilir." Gözleri buğulandı ve Poppy'yi düşündüğünü anladım. Ben on yaşındayken kanser onu bizden almıştı. Nan'ın bir parçasının onunla birlikte gittiğini biliyordum. Şimdi bize onu hatırlattığı için hâlâ burada olduğuna şükrediyordum.

Elini elime alıp arkasından öptüm ve çantamı aldım.

"Keith," diye seslendi arkamdan. Döndüğümde onu parmaklığın yanında dururken buldum. "Lexi de aynı şeyle lanetlenmiş. Eve dönüş yolunu bulmasına yardım et."

Çantamı omzumun üzerinden daha sağlam bir şekilde kaydırdım. "Planımız bu, Nan," dedim ve muzip gülümsememi gösterdim.

Lexi

Antonio'nun tabancasını ve av tüfeğini doldurmasını ve kemerine bir av bıçağı sıkıştırmasını izledim. Tanrım, çirkin bir adam olabilirdi. Onu hiçbir zaman çekici bulmamıştım ama küçük kirli sırrını öğrendiğimde, bunu kabullenmenin kötü bir plan olmadığına karar verdim. Ondan sonra beni "sahiplendi" ve yatak odasındaki sorunları hakkında hiç konuşmadık. Kaldıramadığı için sekse olan çarpık bakışı bizim sırrımızdı. Kokain aldığında beni korkuturdu. Muazzam bir güce sahipti. Bu çeteye girdiğimde edindiğim ilk arkadaş Kara adında bir kızdı ve Will onunla işini bitirip onu Hank'e teslim ettiğinde itiraz etti. Onu bir daha hiç görmedim. Elliot onun dövüldüğünü ve bir rakibinin kapısının önüne bırakıldığını söyledi ama bunun doğru olup olmadığından emin değilim. En azından öyle olmadığını umuyorum. Antonio ara sıra başkasının kızını kapıp, bir gösteri yapmayı severdi.

Onunla sırası geldiğinde. Sık sık yatak odasında onlara ne yaptığını merak ederdim. Muhtemelen onlara vuruyor ve kendi yetersizlikleri için onları suçluyordu. Beni rahatlatdığı için pek umurumda değildi.

"Orada oturacak mısın, sürtük? Yoksa bana bir içki mi getireceksin?" Antonio havladı, sonra masanın üzerine eğilmiş bir sarışının kışına bir tokat attı. "Tembel bok parçası."

Barın arkasına geçerek ona bir viski doldurdum ve sırf eğlence olsun diye içine iki doz toz müshil attım. Aceleyle tuvalete giderken gözlerinin büyümesini izlemekten daha komik bir şey olamazdı ve bu öğleden sonra için planlanan şeyle bu iki kat daha komik olacaktı. Kaderi zorlamamalıydım ama dayanamadım.

Önüne oturttum ve ona iyi şanslar diledim.

"Tükürük hangi cehennemde?" Will aceleyle odaya girdi. "Küçük sürtüğü bütün gün görmedim." Bana sertçe baktı. "Muhtemelen odasında bir köpek gibi yaralarını yalıyordur. Zaten küçük bok buralarda pek işe yaramıyor. Yer israfı."

"Bugün Elliot'ın mezarlığı ziyaret etme günü değil mi?" Değildi ama hatırlamayacağını düşünüyordum. Antonio'ya döndüm. "Gözü gerçekten yaralı Antonio ve o benim kardeşim. Keşke ona biraz daha yumuşak davransan. Ailemizi ziyaret etmesi gerekebilirdi."

Kendini beğenmiş bakışlarını üzerimde yoğunlaştıran Will'e baktı ve bir pislik olmak üzere olduğunu anladım. "Öldüklerini biliyorsun, değil mi?" Ben yerimi korurken o daha da yaklaştı. Gordon'un koltuğundan kalktığını fark ettim ama yerinde kaldı. "Solucan yemi, gübre, kemik kutusu."

Tepkime engel olamayıp kolumu geri çektim ve sol gözüne sert bir yumruk attım.

Vay be! Bu harika hissettirdi! Bunu tekrar yapma isteğiyle savaştım, ama endişelenmeme gerek yoktu, çünkü Antonio bir boğa gibi üzerime saldırdığında mide bulandırıcı sonuçlarla gerçekliğe geri döndüm. Gordon bize doğru gelmeye başladı ama aniden durdu.

Birdenbire topaç gibi dönmeye başladım ve her şey bulanıklaştı.

"Antonio! Ne yapıyorsun?" Keith beni arkasında tutarak bağırdı. "Bir daha suratına yumruk atarsan onu ldreceksin."

Kolunun arkasından baktım. Bu hiç iyi değildi.

Antonio ve kulübün geri kalanı Keith'e silah ekecekmiş gibi görünüyorlardı.

"ekil," diye tısladı Antonio, burun delikleri alevlenmişti. "Kaltak adamlarımdan birine vurdu ve bunun için haddinin bildirilmesi gerekiyor."

"Ailesine saygısızlık etti." Keith sesini alçalttı ama hâlâ otoriteyle doluydu. "Sen vurdun, o neden vuramıyor?"

"Haddini aşıyorsun, Keith."

"Senin ekibinle çalışmadığımı hatırlatmama gerek var mı? Sen dışarıdayken kulübüne bakıcılık yaparak sana iyilik yapıyorum. Senin için geleceğimi riske atıyorum."

"O artık sana ait değil."

Keith'in sırtının sertleşmesi beni birazdan olacaklar konusunda tedirgin etti.

"Hayır, değil, ama o çok güzel ve bunu değiştirmek yazık olur. Daha önce bir kuralı çiğneyip gittiğinde ne demek istediğinizi anlatmıştınız. Bu çok açık. Will bir pislik ve bunu inkâr edemezsin. Boş ver ve yakında Devil's Reach kulüp binasının altını üstüne getireceğin gerçeğine odaklan."

Bardan biri kükredi ve ortam anında değişti. Antonio bana korkutucu bir bakış atsa da geri çekildi ve viskisini kaptığı gibi fondip yaptı. Neredeyse glmseyecektim. İ bakalım.

"Hadi gidelim!" Döndü ve bana baktı. "Sen gidersen, kardeşinin şu anda olduğundan daha kötü grnmeni saçlarım."

"Geçen gece seni duydum." Dikkatlice ne çıktım ve beni öpmesine izin verdim. Kolumu bir an için sıkıca tuttu ve parmaklarını tenime bastırarak ne demek istediğini anlattı. Ahh.

Yaklaşık elli üye arka kapıdan dışarı fırladı, beni titreyen bacaklarım ve zonklayan sağ elimle bıraktılar. Gordon Keith'e baktı ve aralarında bir şeyler konuştular. Sormak istedim ama şimdi zamanı değildi.

Keith, Will'i kastederek, "Senin ölmek gibi bir arzun var, tatlım," diye mırıldandı.

"Buna değdi."

Başını salladı ama küçük bir gülümseme gördüm. "Hadi gel. Gidelim buradan."

Otobana çıkana kadar Keith tekrar rahatlamış görünüyordu. Öte yandan ben sinirden harap olmuştum. Birinin bizi takip edip etmediğini görmek için yan aynaya bakmaktan kendimi alamıyordum.

Keith'in eli kalçama düştü ve odağımı başka bir yere çekti. Şu anda bu duyguyu hissetmek istemediğim için elimi tekrar vites koluna götürdüm.

"Yaşamak için insanları izliyorum Lexi. Sana söz veriyorum, kimse bizi takip etmiyor."

Ona hafifçe başımı salladım ama gözlerim aynadan ayrılmadı.

"Nereye gittiğimizi bilmek ister misin?"

Ah, evet, bunu bilmek iyi olabilir.

"Elbette."

"Charlotte, Kuzey Carolina."

"Neden?" Omzumun üzerinden bakmak için yer değiştirdim. O arabanın da bizimle aynı anda bizim şeride geçtiğinden emindim.

"Patronum ve çalıştığım güvenli evden bazı arkadaşlarımla buluşacağım."

Bu benim dikkatimi çekti. Önümüzdeki arabanın aydınlattığı yüzüne baktım.

"Oh." Ordudaki hayatından bahsetmesinden nefret ederdim.

Arabayı izlemeye geri döndüm.

"Cole benim patronum ve karısı Savannah da orada olacak." Demek Savannah o. "Mark, bizim ekipten başka bir adam, hamile kız arkadaşı Mia ile birlikte geliyor. Çocuklarla birkaç şey yapmam gerekiyor ve sizi

Kızlar. Senin için sorun olur mu? Gerçekten çok hoşlar. Eminim onları seveceksin."

"Elbette." Omuz silktim, huzursuz hissediyordum. Asker eşleri. Harika. Muhtemelen hayatları hakkında paylaşmak isteyecekleri tüm kötü şeyleri duyacaktım ve şimdi bundan daha da nefret ediyordum.

Keith başını geriye attı ve uzun bir iç geçirdi. Denediğini biliyordum ama söz konusu o olduğunda her türlü duyguyu dondurmaya alışmıştım.

Onun çabasına karşılık verebilmek için duygularımın buzlarını çözmeye çalıştım. "Evde ne tür şeyler yapıyorsunuz?"

"Amacımız rehineleri bulmak ve onları dışarı çıkarmak, bu sırada da öldürülmemeye çalışmak..." Kulağa nasıl geldiğini fark edince aniden durdu. "Gölge gibi olmak benzetmesini kullanırız. Bilirsiniz işte. Görünmeden girip çıkıyoruz. Her zaman kolay olmuyor ama insanları sevdiklerine kavuşturduğumuzda buna değer."

"Güvenli ev nerede?"

"Söyleyemem."

Oh.

"Kimi kurtardın? Tanıdığım ünlü birini mi?"

"Buna da cevap veremem."

Tamam.

"Savannah ve Mia evde mi yaşıyor?" "Evet ve hayır."

Bilekliğimdeki bir iplik parçasını karıştırdım. "Hepsi oldukça belirsiz."

"Evet, öyle ama iyi bir nedeni var."

"Sen öyle diyorsan."

Havaalanına giden yolun geri kalanında, midem sonsuz düğümler halinde bükülürken sessiz kaldık. Keith bir eliyle çantamı taşıırken, diğer eliyle de insan denizinin içinden geçerken elimi sıkıca tutuyordu.

Koltuğa yerleştim ve etrafımda akılsızca konuşmalar vızıldarken pencereden dışarı baktım. Antonio ne yaptığımı öğrenirse, ölmüştüm. Saldırının nasıl gerçekleştiğini merak ettim.

gidiyordu. Her şeyin planlandığı gibi gitmesi ve adamların polis tarafından yakalanması için dua ettim. Ya bir şeyler ters giderse? Tüm bu yolculuk Antonio'nun tutuklanacağı gerçeğine bağlıydı. Avuç içlerim soğudu ve tüylerim diken diken oldu. Elliot iyi olsa iyi olur. Onun için gergindim. Hastaneden eve benden önce gelip sorular sormaya başlayacağı için gergindim. Orada olmadığım gerçeğine dikkat çekecekti.

"İçki?" Keith düşüncelerimi böldü ve bana bir bardak kırmızı şarap uzattı.

"Evet." Birkaç saniye içinde hepsini mideye indirdim. Benim boş bardağımı kendi dolu bardağıyla değiştirdi ve bir tane daha sipariş etti.

Tekerlekler yerden kalktığında ve resmen havalandığımızda midem bulandı. Düzlüğe çıktığımızda ve kaptan hareket edebileceğimizi söylediğinde, sıraları hızlıca gözden geçiren uçuş görevlisine boş şişelerimi uzattım.

Keith bir dergi açarken ona baktım. O kadar sakindi ki bu beni rahatsız etti.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Biraz su ister misin?"

"Hayır." Pencereden dışarı baktım, kabarık bulutların camın önünden geçişini izledim. Diğer uçakların bizden ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Şu anda gökyüzünde kaç tane çelik boru olduğunu düşününce her şey biraz tuhaflaşıyordu. Kaç kişi benimle aynı yöne bakıyordu.

Keith dergiyi bir kenara koydu ve şapkasını çıkarıp ellerini saçlarında gezdirdi.

"Şuna ne dersin? Sen benim sorularıma cevap verirsen ben de senin sorularına cevap veririm."

Hmm, bu biraz cazipti. "İki geçiş hakkımız var."

"Anlaştık."

"Tamam, ben başlıyorum." Önce ben ufaktan başladım. "Savannah'ya karşı hiç bir şey hissettin mi?"

Başını geriye attı ve küçük bir kahkaha attı. "Hayır, o yola giremeyecek kadar bana İki'yi hatırlatıyor. Güzel ve onu seviyorum ama bir kız kardeş gibi. Ayrıca, en iyi arkadaşım ile evli ve küçük bir kızları var."

"Sormak zorundaydım."

"Yeterince adil." Gülümsemesi değişti. "Benim sıram." Olamaz. "Ben ilk turnem için uzaktayken Juan'la yattın mı?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım hiç düşünmeden. "Güzel," diye şişindi.

"Neden olmasın?"

"Seni bekledim Keith." İçime kapanıp bu duyguları kapatmak istedim ama bu dürtüyle savaştım. "İncindim ama bunu sana asla yapmazdım. Hâlâ fikrini değiştirip bana geri döneceğini umuyordum."

Başını salladı ve üzerindeki eski stresin bir miktar azaldığını gördüğümü hayal edebiliyordum.

"Ayrıldığımızdan beri kaç kızla birlikte oldun?" Bakışlarımı tuttu. "İki."

"Herhangi birini sevdin mi?"

"İstedim ama hayır."

Göğsüm daraldı.

"Neden çete? Onlardan hep çok korkardın."

Pencereden dışarı baktım, sonra ellerime. Bu konuda konuşmayı sevmiyordum, çok zordu. "Annemle babam öldükten sonra kendimi çok kaybolmuş hissettim. Sen gitmiştin ve annemle babam harikaydı ama onların da kendi aileleri vardı." Boğazımı temizledim. "Onlara getirdiğim tek şey üzüntü oldu. Elliot, Antonio'nun kuzeni olan ve çetenin bir parçası olduğu ortaya çıkan bir kıza tutuldu. İlk başta ona çok iyi davrandılar. Antonio'nun amcası onu sevdi. Bir an oradaydı, bir an sonra gitmişti. Kimsem yoktu." İçime sızmaya başlayan öfkeyi kontrol etmek için duraklayarak devam ettim. "İşte o zaman Juan bana acıdı. Arkadaş olarak başladık ve bana hayal bile edemeyeceğim şeyler yaparak eğlenebileceğimizi gösterdi."

Garip bir şekilde, sonuçları umursamamak hoşuma gitmeye başladı. Çok eğlendik." Parmaklarımı birbirine doladım. "Sonra, her Almas Perdidas üyesi gibi o da bir seksen yaptı ve bir gün karnıma yumruğu yedim."

Hatırlayınca bir ürpertiği bastırdım. "Antonio'dan da aynısını beklemeliydim ama bana özel biri olduğumu hissettirmekte çok iyiydi. Devam etmemi sağlayan tek şey onun sırrıydı." Duraksadım, bunu paylaşmak istiyordum ama yine de tuhaf hissettiriyordu.

"Ereksiyon olamaması mı?"

"Evet. Sanırım hapishanede birkaç kez tecavüze uğradı ve şimdi... bilirsiniz... ereksiyon olamıyor. Tatmin olmanın başka yolları olmadığından değil, ama en azından ben bunu yapmak zorunda kalmadım, bilirsiniz. Garcia kardeşlerin bazı sorunları var. Şanslıyım."

Rahatsızlığını görmezden geldim ve bu konuyu kapattım. Söylemiştim ve önemli olan tek şey buydu.

"Zavallı Clark. Eminim eninde sonunda ona bir felç geçirteceğim. Beni birçok kez, olması gerekenden çok daha fazla kurtardı. "

"Umm, duydum."

"Duydun mu, yani eve dönerken ona sordun mu, yoksa Clark bunca zamandır beni mi kolluyordu?"

Suçlu ifadesi onu ele verdi. Bunca zamandır beni izliyormuş. Vay canına. Tamam. Anlaması için devam etmeye karar verdim.

"Antonio ve Juan yağ ve su gibiydiler ve Antonio bir şey istediğinde hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı. Bir keşi öldürdü ve suçu Juan'ın üzerine attı. Ertesi gün eşyalarımı onun odasına taşımam emredildi ve o zamandan beri oradayım." Hareket etme ihtiyacı duyarak saçlarımı yüzümden savurdum. "Tam olarak bir peri masalı sayılmaz ama neyse o."

Yüzü buruştu. "O zaman neden oradasın? Neyi başarmayı umuyorsun?"

"Pas." Kelimeyi aceleyle söyledim.

"Yani bana neden gitmediğini söylemeyecek misin?"

"Hayır, oraya gidemem. Üzgünüm."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bundan nefret ediyordum.

"Benim sıram." Bu konuyu kapatmak istedim. "Dört yıl önce geri döndüğünde neden bu kadar çabuk gittin? Şehirde olduğunu duymuştum. Düşündüm, yani umdum ki..."

Bir an durdu ve gözlerini uçağın ön tarafına dikti. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda boğazını temizledi. "Senin için geri geldim. Aramızda bir şeyler olabileceğine dair en ufak bir şans olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Kimseyle ilerleyemiyordum çünkü tek yaptığım onları seninle kıyaslamak oluyordu. İyi insanları uzaklaştırmak korkunç bir duyguydu. Bu yüzden geri döndüm ve o sabah kafede Elliot'a rastladım."

"Yaptın mı?" Bunu bana neden hiç söylemedi?

"Evet. Ona neden döndüğümü söyledim, o da bana çok zor bir dönemden geçtiğini ve sonunda Juan'la mutlu olduğunu söyledi. Her şeyi berbat etmemem için bana yalvardı. Gitmene ve hayatına devam etmene izin vermem için."

"Ne?" Elliot'ı yanlış anlamış olmalıydı. "Bu benim için en düşük noktaydı. Bunu söylediğine emin misin?"

"Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ona inanmak istemedim ama o gece seni Juan'la birlikte Mavis'in Yeri'nin dışında gördüm. Uzanıp omzuna dokundun, gülümsedin ve ona bir şeyler söyledin. Sen... çok mutlu görünüyordun. O zaman seni yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum. Çantalarımı topladım ve o gece oradan ayrıldım. Aileme zar zor veda ettim. O kadar yıkılmışım ki eve dönmem gerekiyordu. İşime daldım ve seni aklımdan çıkarmaya çalıştım."

"Peki ya sen?"

Elini benimkine götürdü ve sıkıca kavradı, sonra ağzına götürdü ve arkasından öptü. "Asla."

Her türlü karışık duyguyu hissederek koltuğuma çöktüm. Elliot bunu neden yapsın ki? Sonra aklıma bir şey geldi.

"Seninle birlikte olmaya dört yıl önce karar vermiş olsaydım, nasıl birlikte olabilirdik? Bana hayatın hakkında pek bir şey söyleyemiyorsun."

Ben ve ordu için yer yok gibi görünüyor." Küçük bir gülümseme belirdi; daha önce görmediğim bir gülümsemeydi bu.

"Dağımı terk eder ve sivil olarak çalışırdım. İşimi çok seviyorum Lexi, ama ben-" Kendini durdurdu. "Ben olsam geri dönmezdim."

"Vay canına," diye fısıldadım, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Onu bu kadar mutlu eden bir şey için beni seçmesini asla istemezdim. Ama o geri dönmüştü ve ben de hayatıma devam etmiştim.

"Dağ mı?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Bunu söylediğinin farkında olmadığını görebiliyordum. "Bir şeylerin ne zaman geleceğini görmek için yüksekte olmayı severiz."

Benimle bir şeyler paylaştığı için mutlu olduğumu belli eden hafif bir gülümsemeyle pencereden dışarı bakmaya geri döndüm.

Yer değiştirdim ve beklenmedik bir inilti çıkardım. Omzum ağrıyordu.

"Omzunun nesi var?" "Tuhaf bir şekilde düştü."

İkiyle ikiye bir araya getirdiğini gördüm ama bana seslenmek yerine çantasını açtı ve iki küçük beyaz oval hap çıkardı. "Al bakalım." Bana suyunu uzattı ve ben de artık ne olduklarını umursamadan onları aldım.

Kısa süre sonra uykum geldi ve gözlerim ağırlaştı. Keith kol dayanağını kaldırdı ve beni göğsüne yasladı.

"Ben iyiyim," diye itiraz ettim.

"Biliyorum." Beni kocaman göğsüne yasladı. "Bırak haplar acını dindirsin." Ceketini üzerime sardı ve saçlarımı öptü. "Şimdi sadece uyu. Ben seni tutarım."

"Evet...tamam." Karşı koyamayacak kadar yorgundum, pes ettim. Sıra bize kaldığı için şükrederek ayaklarımı uzattım ve dertlerimin bir süreliğine uçup gitmesine izin verdim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yüzüme sıcak bir şey değdi. "Lexi, biz geldik."

Gözlerim yavaşça açıldı ve başımı kaldırdığımda Keith'in yumuşak bir gülümsemeye bana baktığını gördüm.

Sarsılarak ayağa kalktım ama tutulan boynumdan dolayı acı çektim.

"Uykunda konuşuyorsun, biliyorsun."

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandım, uyurken Keith hakkında konuştuğum zamanı düşünerek. Antonio pek etkilenmemişti. "Ne demiştin ben?"

Cevap vermedi, sadece çantamı uzattı ve uçaktan çıkarken beni önüne aldı. Eşyalarımızı aldık ve araba kiralama yerine doğru yola çıktık.

Bir saat sonra Ashville'e doğru yola çıkmıştık. Charlotte çok güzeldi. Her yer yemyeşil ve bereketliydi. Tek şeritli otoyollarda yüksek tepelerden geçmek inanılmaz derecede huzur vericiydi ve tam da bastırılmış bir ton stresten kurtulmak için ihtiyacım olan şeydi.

Arada bir Keith elimi tutup kendi elinin altındaki vites kolunun üzerine koyuyordu. Her seferinde kendimi tuhaf hissediyor ve elini kucağıma geri çekiyordum. Şu anda kafam çok karışık. Bu adamın kafamın içine girmesine izin veremezdim. Yanında çok şey getirmişti. Yeni hayatımda daha fazla acı ve karmaşayı kaldıramayacak kadar ilerlemiştim. Aslında garip bir çekim hissettim

Antonio'yla yaşadığım hayat için çok üzgündüm ve bunu anlamakta zorlanıyordum. Vay be, boku yemiştım.

"Ne vardır sen Düşünüyor musun?" O
çekildi Ben gelen benim
yuvarlanışım.

"Şeyler."

"Gibi mi?"

Baktım ve omuz silktim. "Bir şeyler."

"İster inan ister inanma Lex, benimleyken gardını indirebilirsin."

Tek söylediğim "Evet," oldu. Gerisini anlayacağını biliyordum.

Elimi bıraktı. Kendimi biraz kötü hissettim. Burada beni bir yolculuğa çıkarıyordu ve ben bir buz küpü gibi davranıyordum. O kadar şaşırmıştım ki nerede başlayıp nerede bittiğimi bile bilmiyordum.

"Seyahate çıkmayalı uzun zaman oldu." İşte, bu yeterli olmalı.

"Umarım eğlenirsiniz. Birazını kullanabilirsin."

Evet, bu doğru.

Telefonu çaldı ve kimlikte Carlos adında biri çıktı. Bir göz atan Keith telefonu çevirdi.

Otele yerleşmek yerine doğruca arkadaşlarıyla buluşacağımız restorana gittik.

Gergin olduğumu söylemek hafif kalır. Neredeyse bu teklifi reddetmiş olmayı dileyecektim. Ne de olsa ben "Keith'in kalbini kıran ve onu bir çete için terk eden kızdım." Aman Tanrım, tam bir enkazdım!

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırak, bebeğim. Seni sevecekler." Keith elimi tuttu ve kapıyı açtı. Sanki bir çiftmişiz gibi içeri girdik.

"Vay anasını!" diye bağırdı adamın biri. Mark olduğunu tahmin ettim. "Cole, bana yirmi dolar borçlusun. O bir esmer!"

Patlamasına sıritmak zorunda kaldım.

"Sakin Mark'ı yenmeye çalışma. O her zaman kazanır."

Başımı salladım. Mark'ın oldukça eğlenceli olacağını düşündüm. Savannah'yı Keith'in bana gösterdiği resimden tanıdım. Öne çıktı ve bana elini uzattı. Tanrım, çok güzeldi.

"Sen Lexi olmalısın. Sizinle tanışmak çok güzel."

Elini tuttum ve nezaketine gülümseyerek karşılık verdim. Sırada Mia vardı. Garip bir şekilde durdu.

"Oh, lütfen, yapma." Ellerimi kaldırdım ve geri inmesine yardım ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum Mia, ama lütfen otur."

"Teşekkürler." Gülümsedi.

Ben oturamadan Mark beni kucakladı. Keith araya girdi ve Fransızca bir şeyler söyledi. Tamamını duyamadım ama omzuma dikkat etmem gerektiğini söylediğini düşündüm. Mark geri çekildi ve bana küçük bir sarılma ve güzel yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Oh, Lexi, sana soracak çok sorumuz var."

"Hayır," diye ısırdı Keith.

"Tanıştığınızda kaç yaşındaydınız?" Mark, Keith'in bakışlarını atlattı.

"On yedi."

"Her zaman bu kadar ketum muydu?"

İ omuz silkti. "Değil at önce." Hay sikeyim, benim Jabs kontrol edilemezdi. "Hayır, bana karşı her zaman açıktı."

"Gerçekten mi?" Kafası karışmış görünüyordu. "Tamam, eskiden şarkı söyler miydi?"

Çünkü adamın melek gibi bir sesi var."

Savannah yüksek sesle güldü ve Mark'a beşlik çaktı. Keith'e baktım ve o da bana başını salladı.

"Eskiden Four'a şarkı söylerdi." Masadaki gürültüyü yarıp geçtim ve hepsi durup bana baktı. "Küçük kız kardeşi ondan on üç yaş küçük ve ona şarkı söyletirdi."

"Ne tür şarkılar?" Savannah sordu.

"Anlaşma bu değildi." Keith araya girmeye çalıştı ama Savannah ve Mark onu susturdu.

"Puff the Magic Dragon'dan Def Leppard'a kadar her şey."

Mark başını salladı. "O zamanlar duvarda bir sinek olmak için neler yapmazdım."

Keith ciddi bir sesle, "Cole, istifa ediyorum," dedi.

Cole birasını ona doğrulttu. "Beni onlarla bırakma."

Mark masanın karşısında elime dokundu. "Numaralarımızı değiştirmeliyiz."

"Ne zaman istersen."

"Lexi." Cole ayağa kalktı ve Keith gibi üzerimde yükseldi. "Seninle tanışmak büyük bir zevk. Bize katıldığınız için teşekkür ederiz."

Kendimi tutamadım ama kahkahalara katıldım. Cole zamanlamasıyla oldukça komikti.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kendimi bu dördünün sunduğu sıcaklığın tadını çıkarmaya başlarken buldum. Yemekler güzeldi ve sohbet daha da güzeldi. Kendimi gülerken ve devam ederken buldum. Hayat böyle bir şey olabilir miydi? Cole'un Savannah'ya dokunmak için her zaman bir neden bulmasına ve Mark'ın Mia her konuştuğunda ona gülümsemesine bayıldım. Eliyle karnını okşuyor ve Mia hamilelikten her bahsettiğinde gözleri parlıyordu.

Onlar birbirlerinin ailesiydi ve ben onları kıskanıyordum ama aynı zamanda Keith'in onlara sahip olmasından da mutluydum.

"Hanımlar." Cole, Savannah'ya bir zarf uzattı. "Sizi yerel bir kaplıcaya götürmek için dışarıda bekleyen bir araba var."

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Spa'ya gitmeyeli yıllar olmuştu ve gitmemiz için para ödemesi biraz tuhafıma gitmişti ama kapıya yönelen diğer kızları takip ettim.

"Önceden aradım ve Gus'ın bize çok iyi bakacağından emin oldum." Savannah'nın hınzır sırıtışı, onu belinden kavrayıp nefessiz bir şekilde öpen Cole'a bakmama neden oldu. Etrafta kimse yoktu ve masalardan uzaktaydık ama biri kükredi. Mark olabileceğini düşündüm.

"İlişkilerine hoş geldiniz." Keith bana yetişirken güldü. "Onlarla iyi olacak mısın?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Keşke bana karşı gardını biraz daha düşürsen. Sana zarar vermeyeceğim Lexi."

Gözlerim parlarken başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bu dünyaya öylece girebileceğimi düşünemeyecek kadar kafam karıştı ve hayatımda şu anda paylaşabileceğimden çok daha fazlası vardı.

"Hey." Diğerleri dışarı çıkarken ona bakmam için beni çevirdi. "Sen ve ben, bunu çözebiliriz."

"Keith..." Başımı salladım. Bu konunun kapanması gerekiyordu.

"Sensiz eve gitmeyeceğim Lex. Senin incindiğini görmekten bıktım. Daha fazlasını hak ediyorsun."

Tekrar iç çektim. İçim burkuldu.

"Tamam, tamam, şimdilik bırakalım. Kaybolun ve biraz eğlenin."

Döndü ve adamların bindiği büyük cipe doğru ilerledi.

Derin bir nefes alarak Savannah'nın biraz ileride beklediği yere doğru ilerledim. Gülümsedi ve beni takip etmemi işaret etti.

Robert sol ön koluna baskı uygularken Mia, "Ahhh," diye mırıldandı. "Sanırım Mark'a yerinin değiştiğini söylemem gerekebilir."

Savannah'nın saçları buharlı duşumuzdan dolayı ıslaktı. O da kabul etti ve salatalıklı suyunu yudumladı.

İki saat boyunca spa'da aklınıza gelebilecek her şeyi cilalattık, parlattık ve boyattık. Meğer bunu çok yapıyorlarmış. Bu hayatı anlıyormuş gibi yapmıyordum; sadece olduğu gibi kabul ediyordum.

Gus soru sormadı ama nereye masaj yapıp nereye yapamayacağını özel olarak konuştuk. Yanağım hâlâ hassastı, bu yüzden yüzümün ağrılaması için beni yan yatırdı.

yastığa bastırmak zorunda kaldım. Ağrıyan omzumda harikalar yarattı.

"Sanırım düşüncelerimle yalnız kalmaya ihtiyacım var." Gus ayaklarımın altını okşarken ben güldüm. "Pekala, Gus, bana katılabilirsin."

Kızlar bir kahkaha patlattı ve bu, inşa edilmekte olan bazı duvarları yıkmış gibi görünüyordu.

Ayak parmaklarımız boyandıktan sonra, kabarık mavi bornozlarla balkonda oturduk ve saç kesimimiz için hazırlanırken Mia'ya margarita -sirjin- ikram edildi.

Kahretsin, bu hayat şu anda oldukça iyi hissettiriyor.

"Tamam, gülme ama Mark bana bunu aldı ve ben de kullanmak istiyorum." Mia bir selfie çubuğu çıkardı ve Savannah gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Eğildik ve içkilerimizle birlikte fotoğrafımızı çektik.

"Numaran nedir, Lexi? Sana gönderirim."

Gözlerimi kapattım ve numarayı söyledim. Fotoğrafları sonra sakladım. Bu saklamak istediğim bir fotoğraf olacaktı. Benim için kesinlikle mutlu bir anı olacaktı.

"Geldiğine gerçekten çok sevindim." Mia sıcak bir gülümsemeye koluma dokundu.

Gözlerimin buğulandığını hissettiğimde güneş gözlüğü taktığım için memnundum. Kız arkadaşlarımın olmasını gerçekten özlemiştim.

Savannah içkisini bıraktı ve bacaklarını yukarı kıvrarak döndü. "Keith seninle benimle ya da geçmişimle ilgili bir şey paylaştı mı hiç?"

"Hayır."

"Seninle paylaşabilir miyim?" "Elbette."

Sonraki bir saatimi onların hikâyelerini dinleyerek geçirdim. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Yalnız değildim ve bu bana bir gün bu durumdan sağ salim çıkabileceğime dair umut verdi. Mia'nın bile bir hikayesi olduğu ortaya çıktı. Mahremiyetime saygı duydular ve kendi hayatımla ilgili herhangi bir ayrıntı için beni zorlamadılar. Sadece konuştular.

"Ne düşünüyorsun?" Felicia aynanın arkasından bana baktı. "Harika görünüyorsun!"

Vay canına, saçlarım sağlıklı görünüyordu ve içinden geçen küçük açık kahverengi peek-a-boos ile parlıyordu. Kulüp binasında çocukları gördüğümde çılgınca bir yalan uydurmam gerekecekti. Antonio muhtemelen fark etmeyecek olsa da Will'in konuyu açacağından emindim. Tam bir hıyardı ve umarım o anda birinin orospusu olmuştur. Onların tarafında her şeyin nasıl gittiğini tekrar merak ettim. Hayır! Hayır! Oraya hiç girme!

"Gel." Savannah benimle kollarını birleştirdi. "Caddenin karşısındaki bara gitmek için vaktimiz var. Ben ismarlıyorum."

Mia diğer tarafıma geldi ve gülümsedi. "Gelmeye karar vermene gerçekten çok sevindim."

"Ben de. Bu adamlar burada tam olarak ne yapıyor?"

Savannah önce Mia'ya, sonra bana baktı. "Keith'e sormalısın. Bütün bu ifşa etmeme meselesini."

"Anladım." Bıraktım ama hâlâ merak ediyordum.

Savannah'nın arkamdaki birine parıldamasından adamların döndüğünü anlamalıydım.

"Vay be." Keith saçımı omzumdan kaldırdı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Sandalyeden kalkmama yardım etti ve beni hızlıca döndürdü.

Mark ısıklık çaldı ve Keith ona bir bakış fırlattı. Mark'ın ona bok atmayı sevdiğini çabucak öğrendim. Şahsen ben bunu çok eğlenceli buluyordum.

"Teşekkür ederim Mark." Başını sallayan Keith'e gülümsedim. Onun bölgesel davranışlarını nasıl özlediğime şaşırmıştım.

"Artık otele dönebilir miyiz?" Eli belime dolandı ve beni kendine çekti. İlk defa kendimi geri çekme isteği duymuyordum.

"Hayır!" Savannah benden önce araya girdi. "Akşam yemeği planımız var."

"Planlar," diye tekrarlardım ve küçük bir adım geri attım. Keith de benim hareketime uyarak tekrar bana sarıldı.

Keith kıkırdadı ama Savannah'ya baktı. "Bunu unutmayacağım."

"Hayır, hayır dostum, o geçen ayki kod-45 içindi."

Ha? Oh, bu doğru. Bana onları omzunda taşıdığını söyledi.

"Ödeştik mi?"

"Şimdilik." Omuz silkti.

"Mmm." Telefonunu çıkardı ve önceki gibi aynı suratı yaptı. Yine Carlos olduğunu fark ettim.

Akşam yemeği eğlenceliydi. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Keith'in yüzünü birkaç kez yakaladım ve ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bildiğini söyleyebilirim. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de haklıydı. Normalin ne kadar harika olabileceğini unutmuşum. Masanın altından elini uzatıp biraz sıktım.

Dikkati bir an bana kaydı ama sonra Cole'la konuşmasına geri döndü. Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi.

Ne yapıyordum ben?

Diğerleri kahve sipariş etti ama Keith yatacağımızı söyledi. Ceketime uzandım, o da giymeme yardım etti.

"Bugün için teşekkürler çocuklar. Sabah kahvaltıda görüşürüz." El salladım ve ayağa kalkıp beni saf bir dostlukla saran Savannah'ya sarıldım.

Dönüş yolu soğuktu. Düşünmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Keith kolunu belime doladı, ben de ona yaslandım. Eski alışkanlıklarıma dönmekten nefret ediyordum ama kendimi evimde gibi hissediyordum.

"Uykumda ne söyledim?" Bilmek zorundaydım.

Bir ışıktaki durduğumuzda güldü. "Hep öyleydi, hep öyle olacak."

Karanlık için şükrederken yanaklarımın kızardığını hissettim. "İlginç."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve elimi tutup beni ileri doğru itti.

Otel sadece iki blok ötedeydi ve içeri girip buz kovalarında şampanya taşıyan bir arabanın bizi karşıladığı güzel odaya çıktık.

"Gerçekten mi?" Sinirli bir şekilde güldüm ama oldukça romantikti. "Muhtemelen Savi'ye teşekkür edebilirsin. Bu tam ona göre." Açtı

avlu kapısını gösterdi. "Bu bendim."

Köşeden baktığımda, s'mores yapmak için çubuklar ve malzemelerle kendi ateş çukurumuz olduğunu gördüm.

"Hatırladın." Birden gözlerim doldu.

"99 yazında Clark'ın güvertesinde oturuyorduk ve sen romantizmin canı cehenneme dedin, bir ateş çukuru, s'mores ve-" Bir soğutucu açtı. "Altı paket soğuk bira." Beni kendine çekti. "Hayatımız böyle olabilir Lex. Sadece beni içeri al."

Duvarlarım yükseldi. Tabii ki yükseldi; her zaman yükseldi.

"Yapma," diye uyardı.

"Ne yapmayayım?"

"Bir gelecekte bahsettiğim anda duvarları tekrar örün."

Otel odasına geri döndüm ve küpelerimi çıkarmaya başladım. Burada ne işim vardı? Bu bir hata mıydı? Kendimi kontrol altına almaya çalışarak elbisemi çıkardım ve düzgünce dolaba astım.

"Neden bana başka neler olduğunu söylemiyorsun? Beni karanlıkta bırakman çok can sıkıcı." Çantama giden yolu kapattı.

Ellerim kalçalarımın altına gitti. "On yıldır yoksun Keith ve çok şey oldu. Yaşamak için insanlara emir verebilirsin ama benimle yapamazsın."

"Sana emir vermeye çalışmıyorum. Sadece bunu benimle paylaşmanı istiyorum!"

"Paylaşmak mı?" Döndüm ve şifonyerin üstünden telefonunu aldım. "O zaman neden bu Carlos denen adamın sürekli aradığını ama senin onun aramalarına cevap vermediğini benimle paylaş."

Yüzü düştü.

"Şimdi de telefonumu mu karıştırıyorsun?"

Bu beni çok kızdırdı. Hiçbir zaman öyle bir kadın olmamıştım ve olmayacaktım da. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğün için teşekkürler. O ya da o sürekli arıyor. Cevap vermekten kaçındığını fark etmemek zor."

Saatini kontrol etti. "Sanırım kavga etmemiz gerekiyordu. Yirmi altı saat oldu."

Gözlerimi kapattım ve haklı olmasından nefret ettim. Bunun üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"Beni kızdırmayı kes o zaman!" "Bu kadar kapalı olmayı bırak!"
Lanet olsun, bu kavgalarla bir yere varamayız. "Kıyafetlerimi alabilir miyim lütfen?"

"Neden? Ben seni böyle seviyorum."

Gözlerimi devirmiştım ama eski benliğimden küçük bir parça su yüzüne çıkmıştı.

"Ben...?" Durdu ve gözlerini bana dikti. "Az önce bir gülümseme mi aldım?"

"Hayır." Ağzımı kontrol etmek için mücadele ettim.

"Kıyafetlerini mi istiyorsun?" Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Önce beni öp."

Derin bir iç çekerek hayal kırıklığımı bastırdım ve yanına gidip yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Hayır, dudaklarım."

"Keith." Ellerim kalçalarımın indi.

"Dudaklar," diye tekrarladı.

Ben eğilip dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırırken iki elim de omuzlarına bastırdı. Aniden, elleri çıplak kıcımlı kavradı ve beni havaya kaldırarak nazikçe şifonyerin üzerine yerleştirdi.

"Keith!"

"Bu gece daha fazla kavga yok."

Göğüslerimin yukarı kalkması için sırtımı dikleştirdi. Bir kolunu bacağımın altından geçirip kalçasına doladı, diğer koluyla da alt omurgamı yerinde tuttu.

Dilini çenemden köprücük kemiğime doğru sürükleyerek nefesimin titremesine neden oldu. Diplerde döndürdü

Köprücük kemiğimi sıyırdı, dişlerini tenime sürttü ve omzumu ısırdı.

Çok iyi hissettirdi.

Daha iyi erişebilmesi için başımı geriye attığımda kontrolsüz bir inilti çıkardım. Keith'in oral becerileri her zaman benim zayıf noktam olmuştu.

Düşmeme izin vermemeye dikkat ederek geri çekildi ve kalçalarıyla beni yerinde tuttu. Ben kemerini pençelerken kazağı yere düştü. Pantolonunu çıkardı ve yana doğru tekmeledi. Şaşırtıcı bir şekilde komandoydu.

Bakışlarım onun iri gövdesinde gezindi. On yedi yaşında olduğu kadar formdaydı; sadece şimdi çok daha erkeksiydi. Kalın ereksiyonuna baktım ve aval aval baktığım için seğirdi. Elimi uzatıp kadifemsi derisini hissettim ve şaftından sıcaklık yayıldı. Bağlantıyla birlikte göğsü kabardı. Gözlerini kapadı ve bir elini saçlarımda gezdirdi. Tam dizlerimin üzerine çökecekken başını salladı.

"Şimdi değil." Gözleri farklı bir ifadeyle açıldı. "Bunu doğru yapıyoruz."

Kafam karışmıştı. Kamyonetindeyken inanılmaz olduğunu düşünmüştüm.

Beni yere yatırdı ve acele etmeden sütyenimi çıkardı. Bağlantıyı kaybetmemek için elleri sürekli tenimin üzerinde geziniyordu. Yere diz çöktü ve her iki ayağını da kaldırarak külotumu sandalyenin üzerine fırlattı.

Koyu, sıvı gözleriyle yukarı bakarak karnımı inceledi. Elleri iki kalçama gitti ve dudaklarını tenime dokundurdu.

"Böyle güzel bir kadını kim incitebilir ki?" diye fısıldadı öpücüklerinin arasından.

Bu şefkatli davranış karşısında duygulandım. Birisi benimle bu kadar yakınlaşmayalı uzun zaman olmuştu. Bunun ne kadar muhteşem olduğunu unutmuşum.

"Sorun yok Lex," diye mırıldandı öpücüğün üzerine, öpücüğü yeniden ısıttı. "Seni koruyacağım." Göğsümün yan tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ama onu kontrol etmeyi başardım. Lütfen tekrar aşık olma, Lexi! Sadece zevkin tadını çıkar ve duygularını saklı tut.

Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu. Kalbim vahşi bir at gibi gitti. Söyleyemezdim. Ya Antonio-

"Hey." Aşağı daldı ve dudaklarını dudaklarıma kilitleyerek başımın nerede olması gerektiğini hatırlattı. Dilinin daha derinde dans edebilmesi için beni eğdi.

Anın içinde kalırken beni hareket ettirdi, dikkatlice bizi aşağı indirdi, böylece ben üstteydim.

Televizyonun açılmasıyla irkildim. Uzaktan kumandaya basmış olmalıyız. Channing Tatum'un Magic Mike'taki sesini duyduğumda öpüşürken gülümsedim.

"Bunu da mı planlıyorsun?" Duygularımı bir kenara iterek şaka yaptım.

Kıçımı tuttu ve boğazının arkasından çok seksi bir onay verdi. Bu sesle ayak parmaklarım kıvrıldı. Gülümsemeden önce tepkime kaşlarını kaldırdı. Bu hoşuna gitmişti. Gözlerim onunkilerdeyken alçaldım ve saçlarımın etrafıma dökülmesine izin verdim. Saçlarımın hassas teninde kayma hissini seviyordu. Bir kedi gibi pürüzsüz, ereksiyonunun karnıma dokunduğunu hissedene kadar geri çekildim.

Ben pozisyonumu alırken ellerimi tuttu. Kanınızı iliklerinize kadar ısıtmak üzere olan bir ilacın etkisini beklemek gibiydi. Hazır olduğumu göstermek için başımı salladım ve yavaşça açıklığımdan içeri girdi, beni sadece onun başarabileceği bir boyuta kadar gerdi. Yarı yolda gözleri kapandı ve tutuşu daha da sıkılaştı. Çok seksiydi, elimde olmadan eski alışkanlıklarına döndüm.

Tamamen içine girdiğinde, neredeyse sonuna kadar çektim. Gözleri açıldı ve ne yaptığımı bildiğini gördüm. Eskiden sırf içindeki alfa erkeğiyle uğraşmak için kontrol için onunla kavga ederdim. Eğlenceli bir oyundu ve seksi daha da heyecanlı hale getiriyordu.

"Lex," diye homurdandı ama ben yavaşça ama iyi bir tempoyla aşağıya doğru inerken sesi kesildi. Ginuwine'in "Pony" şarkısı odanın içinde dolaşırken ben onun her santimini avuçluyordum. Eli kalçama indi ve beni tuttu.

Beni yerime oturttu. Bunun yerine, sırtımı esnetmeye ve ona binmeye başladım ve boştaki eli aç bir bakışla karnım boyunca kaydı.

Müziğin ritmine ayak uydurarak yavaş ritmi ayarladım ve tutunmak için çırpınışını izledim. Alnından terler boşanıyor ve çenesi bükülüyordu. Daha sert istediğini biliyordum.

Göğüslerimi tuttum ve biraz sürtünmeye ihtiyaç duyarak meme uçlarını avuçladım. Arkama yaslanarak başımı eğdim ve birikimin mümkün olduğunca uzun sürmesine izin verdim. Hız trenine binerken raylara tırmanmak gibi, rayın her tıkırtısı midemi daha da sıkıyordu. Yanlış yöne düştüğümde tam tepeyi yuvarlıyordum. Gözlerimi açtığımda ve doruk noktamdan geriye doğru düştüğümde, beni geri itmem için meydan okuyan bir dizi yaralı göz gördüm. Saçlarımı yüzümden çekerek önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı. Hiçbir uyarıda bulunmadan içeri girdi ve bir iç çekti.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi, daha çok kendi kendine. "Lanet olası on yıl."

Bir şey söyleyecektim ama hareket etmeye başladı ve kolu üstümde bükülerek yatak başlığını kavradı. Ortaya çıkan telaşı durduramadım. Beni uçurumun kenarına getirdi ve görünürde bir son olmadan güneye doğru kükredi.

Keith durmadı; sadece doruk noktamı aldı ve mümkün olduğunca uzattı. Tam yere indiğimde kükreyerek boşaldı. Her kası sanki taşmış gibi yerine kilitlenmişti.

Kontrolü kaybettiğinde yüzünü ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Neredeyse üçüncü raundu denemek isteyecektim.

Vücudum tükenmişti; hareket edebileceğimi sanmıyordum.

Yan yatarak kolunu gevşek bedenime doladı ve burnunu saçlarıma gömdü.

"On lanet yıl."

Kuruyan ağzım su için yalvarana kadar bir süre birlikte yattık.

Kahverengi, çıtır kabuğa yayılarak şeklini değiştirir.

"Yanacak." Keith başını salladı. Bir saattir ateş çukurunun etrafındaydık ve gece yarısı atıştırmalığımı durdurma konusunda görünürde bir son göremiyordum.

"Ne cüretle s'mores pişirmemi sorgularsın?"

Elleri havaya kalktı. "Ben sadece ormanda yaşadığımı ve lokumun nasıl pişirileceğini bildiğimi söylüyorum. Onu yakacaksın."

Sırıttım. "Orman, hey?"

Yüzü buruştu; yine ayağı kaymıştı.

"Daha önce hiç hata yapmadım." Başını iki yana salladı.

Mükemmel kahverengi lokumu havaya kaldırdım. "Evet, hiç de mükemmel görünmüyor." Biraz daha inceledim. "Ama seninki..."

"Kahretsin," diye bağırdı alev aldığı anda.

"İzci çocuk kimmiş şimdi?"

Güldü ve çubuğu bırakıp yerine birasını aldı. Bir süre daha oturup sessizce ateşe baktık. Onun yanındayken hep böyle rahattım. O sadece kolay biriydi.

"Bu rakamlar ne anlama geliyor?" Sol ön kolunu işaret ettim, orada siyah yazıyla 10-13-98 yazıyordu.

"Sadece hatırlamak istediğim bir randevu."

"Doksan sekiz." Çabucak hesapladım. "Doksan sekiz tanıştığımız yıldır."

"Evet." Başını salladı ve birasından bir yudum aldı.

O yıl Keith'e ne olduğunu düşünmeye başladım. Ekim ayının neden bu kadar önemli olduğundan emin değildim.

"İlk yıl sadece Irak'taydım." Sesi alçaktı. "Eylül ayının çoğunu tecritte geçirdik. Çıldırtıcıydı. Dışarıda olmak istiyordum ama bölgemizde düşman birlikleri görülüyordu. Sonunda Tikaani adında iyi bir arkadaş edindim. Alaska'lıydı. Ailesinin eşsiz elmas kesimlerinde uzmanlaşmış ev yapımı bir kuyumcu dükkânı vardı." Bakışları benimkilere kaydı. "Bir yüzük arayışında olduğumu biliyordu." Midem bulandı. "Ne istediğimi çizdim ve

Eve geldiğimde benim için hazırды. Gerçekten de göz kamaştırıcı ve tam istediğim gibi, hatta üzerinde 10-13-98 yazıyordu. Hayatıma girdiğin ilk gün ve ilk ve tek kez aşık olduğum gün."

Gözlerim sulanmaya başlarken burnum sızladı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Kendimi başarısızlığa uğramış gibi hissediyordum. Yine de bir şey dikkatimi çekti.

"Öyle mi?" Bunu neden şimdiki zamanda söylediğini bilmem gerekiyordu. Başını sallayarak ön kollarını dizlerine yasladı ve birasını parmaklarının arasında tuttu. "Sen gittikten sonra kendime on yılım olduğunu söyledim. Eğer bu süre içinde birlikte olmasaydık, Onu satardım ve bu benim gitmeme izin vermem olurdu."

Sözlerinin acısını hissettim ve acıyı memnuniyetle karşıladım. Tüm bu zaman boyunca, ayrılığımızın ona ne yaptığını düşünürken kendimi bir kez bile onun yerine koymadım. Umudum kendisine daha uygun birini bulmasıydı. İçim o kadar kararmıştı ki bunu başkalarına, özellikle de ona yansıtmak istemiyordum.

"Carlos." Sarmal düşüncelerimi kırdı. "O benim elmas satıcım. Bana bir alıcı buldu ama satışı gerçekleştiremiyorum."

"Keith," diye fısıldadım ama sesim kesildi.

"Lütfen, yapma." Arkasına yaslandı ve başını salladı. "Seni incitmek istememiştim. Sadece Carlos'un kim olduğunu bilmeni istedim, hepsi bu."

Boğazımdaki büyük yumruyu yuttum ve ateşe bakmaya geri döndüm. Keith hayatıma geri döndüğünden beri duygularım bir yo-yo gibiydi. Acı vericiydi ama bir yandan da pek çok güzel anıyı yeniden su yüzüne çıkarmıştı. Sevildiğimi, korunduğumu ve mutlu olduğumu hissettiğim zamanları hatırlamamı sağlayan anıları.

Keith birasını yere bıraktı ve yatak odasına yöneldi. Kapıyı kapattığında kendimi kaybettim ve içimdekileri yastığa döktüm. Tanrım, göğsümün etrafındaki bağcıklardan bazılarını gevşetmek harika hissettirdi.

Hayat nasıl olur da bir an bu kadar karmaşıkken, bir an sonra mükemmel bir anlam kazanabilir?

Onun sandığı kadın olamayacak kadar değişmiş miydım?
Bazen kendimin kim olduğundan bile emin olamıyordum.

"Lexi." Keith kot pantolonu ve top şapkasıyla kapıya geldi.
"Benimle yatağa gel."

Başımı salladım, gözlerimi kuruladım ve ona katıldım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Keith

Lexi bu sabah sessiz görünüyordu. Kahvaltı sırasında fark etmemiş gibi davrandım. Mark esprileriyle ortamı neşelendirmeye yardımcı oluyordu. Savannah ise içkiyi biraz fazla kaçırmış gibi görünüyordu, güneş gözlüğü takmıştı ve aynı durumda ama farklı bir nedenle görünen Mia'ya başını sallayıp duruyordu.

"Zor bir gece miydi hanımlar?" Sırıttım ve Savannah'nın gözlüğüne dokundum.

"Mark'ın içki içme oyunu oynamak gibi parlak bir fikri vardı ve söylememe gerek yok, kaybettim."

"Yoksa sen mi kazandın?" Mark söze girdi. "Bendenizden seksi bir dans kazandınız."

Cole bana baktı ve ben de ellerimi kaldırdım. "Kapalı kapılar ardında ne yaptığınız beni ilgilendirmez."

"Mark seyahat haklarını kaybetti," diye tısladı Cole, sonra da tamamen soğukkanlı bir şekilde, "Ama adam dans edebiliyor," dedi.

Savannah önce masaya sonra da kafasına vurarak gülmeye başladı. "Ohh, hepinizden nefret ediyorum."

Mark kıkırdadı, sonra Lexi'ye baktı. "Merak etme tatlım, en iyi hareketleri düğünde senin için sakladım."

Rahatsız bir şekilde kollarını ovuşturdu.
"Başarabileceğimden emin değilim."

"Yapacaksın." Kolumu sandalyesinin arkasına doladım.

"Yapacak mıyım?"

Eğilerek köprücük kemiğini öptüm. "Sonra açıklarım."

Dönüş yolunda ve uçak yolculuğunda Lexi pencereden dışarı baktı, sadece ona bir soru sorduğumda konuştu. Hiç şüphe yok ki kendini kapatıyor ve olacıklara hazırlanıyordu.

Boston'a döndükten sonra hızlıca bir şeyler yemek için durduk. Lexi'nin sandviğine neredeyse hiç dokunmadığını fark ettim. Açılmasını istiyordum ama şimdi zamanı değildi.

Telefonum çaldı ve ondan okumasını istedim.

Clark: 1-10.

"Aynı numaraları tekrar yazın."

Aldı ve orta konsola geri koydu. "Teşekkürler."

"Bu ne anlama geliyor?"

Kör noktayı kontrol ettim ve yavaşça yanaştım. "Bu, neden gittiğinle ilgili senin için hazır bir hikâyemiz olduğu anlamına geliyor."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Eski aile dostunuzu ziyarete gittiniz. Antonio ve ekibi için onu kefil olarak tuttun. Üç gün daha dışarı çıkamayacaklar." Şöyle bir baktım. "Bu yüzden benimle Three'nin düğününe gelmeni istiyorum. Tabii eğer istersen."

"Ben, ah..." Durakladı, sonra uzanıp elimi tuttuğunda beni şaşırttı. "Çok isterim."

Yüzümde bir sırıtiş belirdi ve elini öptüm.

"Tamam, yani aile dostunuz olan bir kefil tuttunuz. Onları kurtarmak için yardıma ihtiyacınız olduğu için gittiniz ve..."

"Alınma Keith ama bunu yemezler."

I çekildi benim güneş gözlüğü aşağı ve
verdi onu a Bak. "Eldiven kutusu."

İçinde otel, yemek, araba servisi ve tahvil faturalarının
bulunduğu bir dosya klasörü vardı.

Şaşkınlıkla kâğıtları karıştırırken bana baktı. "Yani
kefaletlerini sen mi ödedin?"

"Şey, onları oraya ben koydum."

Omuz silkti. "Tamam, vay canına. Peki ya Elliot? Onu ne
zaman göreceğim?"

"Bu sabah geri geldi." "Kahretsin,
her şeyi düşünmüşsün." "Her şeyi
değil," diye mırıldandım.

Lexi ellerine baktı, sonra telefonunu çıkarıp bir mesaj
gönderdi ve birkaç saniye sonra gülümseyerek başını
kaldırdı.

"Beni aileme bırakmanızın bir sakıncası var mı? Elliot
orada buluşmak istiyor. Birkaç şey hakkında konuşmamız
gerekiyor."

"Elbette, alınmak istediğinizde beni arayın."

"Teşekkürler."

Onu bıraktım ve mezarlıkta kaybolduğunu gördüm. Keşke
nasıl hissettiğini bilseydim.

"Pembe mi sarı mı?" Üç kişi Gerber papatyalarının birkaç
fotoğrafını kaldırdı.

İki onun arkasındaydı ve bir parmağını kaldırdı.

"Pembe," dedim bir esnemeyi çaresizce savuştururken.

"Ben de öyle düşünüyorum." Bunu 'evet' yığınının üstüne
yerleştirdi. "Tamam, masa grafiği mi renk grafiği mi?"

İki yine bir parmağını kaldırdı.

"Masa tablosu."

"Ha, ben de öyle düşünüyorum." Bana gülümsedi.
"Gördün mü, bu konularda bana yardım etmek için daha çok
evde olman gerekiyor. Bir erkeğin dokunuşu her zaman
takdir edilir."

Yan tarafa döndüğünde, İki ve ben havada beşlik çaktık. Kız meselelerinde hep arkamı kollardı.

Nan önüme bir içki koydu ve onu önden takip etmemi işaret etti.

"Hayır, nine, ona ihtiyacım var," diye dudak büktü Three.

"On dakika sonra burada olmayabilirim canım. Seni veto ediyorum."

"Güzel, Nan." Kıkırdadım, çok ihtiyacım olan içkiyi aldım, dışarı çıktığım için minnettarım. "Üç, bence sen bu işi hallettin. Herhangi birimizin ne düşündüğüne bakmaksızın harika bir iş çıkaracağını biliyorsun."

"Doğru." İçini çekti, sonra başka bir cilt çıkardı ve üst kata fırlayan Bir'e seslendi.

Dışarı çıktıktan sonra Nan tekerlekli sandalyesini kapının yanına park etti ve sallanan sandalyesine geçti. Benim de ona katılmamı bekledi.

"İki'nin kiminle görüştüğünü öğrendin mi?" Yerime yerleştim ve Nan cevap vermeyince ona baktım ve yüzünü gördüm.

"Ben yaptım."

"Ve?"

"Ve bunu nasıl karşılayacağından pek emin değilim."

"Bu harika bir açılış."

Viskisini yudumladı ve bir süre düşündü. "Normalde bekler ve sana söylemesine izin verirdim ama söyleyeceğini sanmıyorum. Çok korkuyor ve açıkçası onu suçlamıyorum."

"Bu kişiyle bağlantılı biri olmadığı sürece sorun yok. Almas Perdidas çetesi."

Boğazını temizledi. "Tam olarak değil." "Hadi Nan, çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben Clark."

Clark! Bunu içime sindirirken başımı salladım. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşimi görmekle ilgili tek kelime etmemesine kızmak istiyordum. Öte yandan, daha iyi bir çiftle eşleşebileceğimi sanmıyordum. Vay canına, ne kadar kabullenici olduğuma kendim de şaşırdım. Benim neyim var böyle?

"Şu anda gerçekten bir şey söylemen gerekiyor çünkü onlara saldıracak olursan babanda kullanabileceğim bir sakinleştirici silah var."

"Hayır, onlar adına mutluyum."

"Öyle mi?" İki kişi kapı aralığından bağırdı. Arkamı döndüğümde onu gözleri fal taşı gibi açılmış halde buldum.

"Şimdi de Nan'e kirli işlerini mi yaptırıyorsun?"

"Bana ağabeylik yapmanı istemedim ve Nan ile aranızda garip bir bağ var, bu yüzden evet, darbeyi yumuşatmak için onu bir kalkan olarak kullandım."

"Seni yakaladı, evlat." Nan boş bardağını bıraktı ve yedek şişesine geçti.

İki kişi çaprazımdaki parmaklığa yaslanmak için hareket etti.

"Ne kadar sürecektir?"

Çenesini kaşdı. "Altı ay." "Sana iyi davranıyor mu?"

"Çok." Hiç düşünmeden başını salladı.

"Neden Clark?" Bilmek zorundaydım. Çocukluğumuzdan beri onun ağabeyi gibiydi.

"Neden onunla en iyi arkadaşsın? Çünkü o kocaman bir kalbi olan harika bir insan. Beni mutlu ediyor ve birlikte çok eğleniyoruz. Sürüp sürmeyeceğinden emin değilim ama umarım sürer."

Nan'e gülümsedim. "Kuyruklu, sümüklü, küçük gölgem nereye gitti?"

İki ellerini ceplerine soktu. "Büyüdüm ama sana hâlâ ihtiyacım olmadığını bir an bile düşünme."

"Whoop, çalış o topuzları, Patrick!" Nan aniden koşmaya başlayan yeni komşumuza bağırdı... gerçi Nan tarafından sözlü tacize uğradığı için daha ne kadar süre koşacağından emin değildim.

Omzunun üzerinden bakarken Patrick'in ağzı açık kaldı.

"Evet, sana söylüyorum, tatlı yanaklar."

"Aman Tanrım." İki başını sallarken ben dehşet içinde ağzımı kapattım.

"Neye dönüştüğünü görüyor musun? Betty White'a dönüştü."

Nan hareket etmek için kalçasına vurdu. "Şu kıça bak. Onu ısırabilirim."

"Bu arada." Ayağa kalktım ve aceleyle içeri girdim.

Lexi

Mezarlık bu günlerde her zaman olduğu gibi boştu. Elliot bankta oturmuş ileriye bakıyordu. Gözünün üzerindeki bandajı gördüm ve ona koşmak istedim. Zavallı kardeşim.

"Merhaba." Küçük bir el salladım. "İyi misin?"

"Hayır." Sesi düzdü ama elimi tuttu ve bankta ona sarılmam için çekti. Bunu en son anne babamız öldükten hemen sonra yatak odamda hıçkıra hıçkıra ağlarken yapmıştık. "Gözümü tamamen kaybettim. Will kesinlikle amacına ulaştı." Ben daha sinirlenemeden o devam etti. "Nerelerdeydin?"

"Kefalet senetleri ve diğer şeyler üzerinde çalışıyorum." Onunkinden daha iyi geçtiği belli olan hafta sonumla ilgili kısmı atladım.

"Sen kötü bir yalancısın." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Geri döndüğüne sevindim."

Ben değildim.

"El, sana bir şey sorabilir miyim?"

Beni daha iyi görebilmek için yer değiştirdi. "Evet."

Bu soruyla birlikte gelen duygudan gerçekten hoşlanmadım.

"Neden dört yıl önce Keith'e mutlu olduğumu ve Juan'la birlikte olduğumu söyledin, oysa kesinlikle öyle olmadığımı biliyordun? Juan ve ben arkadaş olmaya başlamıştık, ama sen ne kadar mutsuz ve kayıp olduğumu biliyordun."

Keith'sizdim." Yüzü düştü ama gözlerini benden ayırmadı.
"Onu sen gönderdin. Neden?"

"Gidecek miydin?"

"Belki hemen değil ama evet, bu cehennemden çıkıp daha iyi bir hayata sahip olabilirdik. Kim bilir şu anda nerede olurduk. Sadece kafam karıştı, El. Bunu bana neden yaptın?"

Uzun bir iç geçirdi ve bir elini benimkinin üzerine koydu.

"O sırada burada olmak istediğini sanıyordum ve Juan da buralardaydı. Ondan hoşlandığını sanıyordum."

Daha dik oturdum. Neden bahsediyordu? "Bu doğru değil. Burada olmayı hiç istemedim, Elliot. Sen istedin, ben değil. Neden beni sevdiğini ve gitmemi istediğini bildiğin tek kişiye beni unutmasını söyledin?"

"Bunu benim üzerime yıkma. Yıllar önce bu konuda harika bir iş çıkarmıştın Lexi."

"Ah," diye fısıldadım ve kollarımı orta bölgeme sardım.

"Evet, bu düşüktü. Özür dilerim." Öfkeyle ayağa kalktı ve bir an durakladı, sonra yüzü endişeli ve solgun bir hal aldı. "Bak Lexi, sonuçta seni kaybetmekten korkuyordum. Bencilce davrandığımı biliyorum ama gitmeni istemedim."

Sözleri için ona öfkelenmek istedim ama bu duyguyu anladığım için bir kenara ittim. "Seni asla burada bırakmazdım El, asla. Keşke bunu yapmasaydın ama sanırım anlıyorum."

Aniden düşündüğüm bir şeyi yapma ihtiyacı hissettim. Telefonumu çıkardım ve yazmaya başladım. Elliot'ın omzumun üzerinden yazdıklarına bakarkenki nefesi bana aynı fikirde olmadığını söylüyordu ama umurumda değildi.

**Lexi: Bu Lexi. Kontrol et ve Güney Kapı,
Dördüncü konteyner geldi. DR üyesi sizi
bekliyor.**

Onu saklamadan önce bir yanıt aldım.

Yılımı kurtardın. Dikkatli ol. Bu mesajları sil.

Eğer bana bir şey olursa, bu dünyadan doğru bir şey yaparak ayrıldığımı bilmem gerekiyordu. Mesajları çabucak sildim.

"Hadi gel." Anne ve babamızın yanında bana katılması için işaret ettim. Birlikte oturduk ve bir cigara yaktık, mezar taşlarını incelerken aramızda dolaştırdık.

Bir rüzgâr gelip yaprakları savurarak onları mini portallara dönüştürdüğünde Elliot kollarını indirdi.

"Keith döndüğü için mutlu musun?"

Başımı salladım ve kirden arınmış bir parça ot topladım. "Evet, sanırım öyle, ama o duyguların tekrar ortaya çıkmasına izin vermek zor oldu."

"Buradan çıkmamız gerek Lexi. Bunu yapmaya devam edemem." "İbiliyorum." I taşındı için yalın karşı Annemin Taş, burada bizimle birlikteymiş gibi davranıyordu. "Sadece biraz daha ihtiyacım var sonra gideriz."

"Bir yıl oldu-"

"Biliyorum." S ö z ü n ü kestim. Bunu yüksek sesle söylemek bile riske değmezdi.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" "Tanrım, umarım."

Elliot canını sıkın bir şey varmış gibi başını ovuşturdu. "Ne oldu? Sadece söyle, El."

Ağzını kapattı ve yanaklarını şişirdi. Gerçekten zorlanıyordu. Bu da beni geriyordu.

"Beni çıldırtmadan sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Başlamak için en iyi cümle bu değil."

"Lanet olsun, hasta olacağım." Yüzü solgunlaştı. Benden ne saklıyordu?

"Seni çeteye sokanın Juan olduğunu düşündüğünü biliyorum ama öyle değildi."

Midem bulandı. Pardon?

"Antonio bana eğer..." dersem kabul törenini atlayabileceğimi söyledi. İfademi okumaya çalışmak için durakladı, ama ben sadece ona baktım. "Seni çeteye alsaydım. Juan'a fotoğrafını göstermişim ve o... seni gerçekten istiyordu."

Ne? Titrek bacaklarımın üzerinde durdum, dünyam dönüyordu. Duyduklarıma inanamıyordum.

"Birini öldürmekten kurtulmak için beni, kendi kız kardeşini mi sattın?" Bu şekilde söylemem davama yardımcı olmuyordu ama ne demek istediğimi biliyordu. "Neden bu pisliklerle birlikte olmak istedin ki?"

"Kız... o anda ihtiyacım olan şeydi."

"Ne yani, başka bir yerde hatun bulamadın mı?" Kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum. "Ailemizi kaybettikten sonra Juan'a bana 'sahip olabileceğini' söyledin! Kaybolmuştum ve yalnızdım, sen de onun ne yapacağını düşündün? Bir kıza sahip olabilmek için beni elinden alacağını mı? Beni geride bıraktığın için suçluluk duydun ve anlaşıma mı yaptın? Aman Tanrım, kendi kardeşim, kendi ikizim!" Aynı anda hem hıçkırmak hem de bir şeylere vurmak istedim.

Ayağa kalktı ama bana dokunmaması için ellerimi kaldırdım.

"Sen benim kardeşimsin, unuttun mu?" Ağladım. "Biz herkesten önce geliriz. Bana bunu yaptığına inanamıyorum. İğrençsin sen. Benden uzak dur!" Dünya ters yönde hareket ederken, çarpan başımı tuttum.

"Lex."

"Hayır." Parmağımı yüzüne doğru uzattım. "Keith'le birlikte olmamdan hiç hoşlanmadın, lisede bile. Anlıyorum, ruh eşimi erken buldum ve bu çok zamanımı aldı, ama kahretsin, Elliot! O beni mutlu etti ve sen de o gittiği anda aramı iyice açtığından emin oldun. Juan beni kulübe ve farklı bir yöne götürmeseydi, belki Keith'in turnesini bekleyebilirdim. Şimdi Antonio'yla birlikte olmazdım!" Dağınık duygularımla karmakarışık olmuşum.

"On yıl, Elliot! Savaştan döndüğünde yanında olamadığım için içimde on yıl mücadele ettim. Onun yerine, Juan'la birlikte sabahın köründe bira içtiğimiz o korkunç batakhanedeydim. Beni seven tek insanın kalbini milyarlarca parçaya ayırışımı kelimenin tam anlamıyla izledim! Hepsi seni gerçeği göremeyecek kadar çok sevdiğim içindi!"

"Lexi, lütfen!"

Hayal kırıklığı ve inançsızlık enerjimi tüketirken sesimi alçalttım. "Ve bak beni nereye getirdi, Elliot. Umarım mutlusundur. Seni her şeyden çok seven, senin için her şeyi yapabilecek olan ikiz kardeşin her yanlış yaptığında dayak yiyor. Antonio gibi beni her gün aşağılayan bir sürüngenle sıkışıp kaldım. Çok teşekkür ederim. Annem ve babam seninle gurur duyardı."

Elliot'ın kan çanağına dönmüş gözleri ıslaktı ama gözyaşlarıyla savaştı.

Orada öylece durdu ve söyleyeceğim her şeyi dinledi.

Gitmek üzereydim ama ona kim olduğumuzu bir kez daha hatırlatmak için geri döndüm. "Biz ikiziz. Sen incindin, ben de incindim, hatırladın mı? Beni satarken verdiğin söz neredeydi?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı başını öne eğerek. "Ben de."

Keith'in evine sadece yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ve o anda benim için en iyisinin bu olacağını biliyordum. Az önce olan her şeyle boğuşmak için zamana ihtiyacım vardı. Elliott'ın yaptıklarının acısı o kadar büyüktü ki içim kan ağlıyordu. Bok departmanında bir adım ileri, üç adım geri.

Yürümeye başladıktan on beş dakika sonra telefonum titredi.

Elliot: Özür dilerim Lexi. Aptalca seçimler yaptım ve şimdi ikimiz de bu karmaşanın içinde sıkışıp kaldık. Sana asla yalan söylemek istemedim. Sadece kendimi kaybetmişim. Bu hayattan nefret ediyorum ve sadece annemle babamı geri istiyorum.

Ağlamaya başladım. Ona kızgın olmaktan nefret ediyordum. Hayatımız boyunca çok yakın olmuştuk ve beni en çok inciten de buydu.

Lexi: Bana sadece birkaç gün

ver. Elliot: Tamam.

Keith'in kapısının önünde dururken bunu kendime saklamaya karar verdim. Keith'in Elliot'tan nefret etmesine ihtiyacım yoktu. Şu anda hayatında yeterince şey vardı ve bu kesinlikle paylaşmak istediğim bir şey değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Keith

Ertesi Gün

"Oldukça iyi görünüyorsun, Başçavuş." Nan odama girdi ve yatağımın yanına çift sıra park etti.

Ceketimin düğmelerini iliklerken aynada ona sıırttım. "Sen de öyle." Parlak turuncu elbisesi yüzünü parlatıyordu.

"Lexi'yi görene kadar bekle." Sırıtarak ayımın karnından içkisini doldurdu. "Kağıttan bir elbise giyse ertesi gün Vogue'a kapak olurdu."

Kıkırdadım. Nan haklıydı. Lexi kesinlikle büyüleyiciydi, özellikle de gülümsediğinde.

Nan sandalyesini yerine kilitledi ve telefonumu kaptığı gibi ayağa kalktı.

"Siz ikiniz bana bunca yıldan sonra bile aşkın var olabileceğine dair umut veriyorsunuz."

"Poppy seni asla unutmayacak, Nan."

"Biliyorum." Kendi kendine gülümsedi. "Kaldığımız yerden devam edeceğiz." Ekrandaki bir düğmeye bastı. "Bu yüzden cenazem için hareketli bir şey seçtim. Arayı kapatmamız gereken çok şey olacak."

"Oh, Tanrım, Nan." Müzik başladığında gözleri kapanınca güldüm.

Artie Shaw'ın "Begin the Beguine" şarkısı hoparlörlerden akmaya başladı ve kadın omuzlarını oynatarak bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı.

"Büyükbabanı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Kasabanın panayırıydı ve her yerden insanlar gezintinin tadını çıkarmak için gelmişti. Top sahasının etrafı ip ışıklarla çevriliydi ve her yer pamuk şeker kokuyordu. Kız arkadaşlarımla dönme dolabın yanıdaydım, gülüyor ve çok yükseğe çıkmasını izliyordum." Elleri göğsüne gitti. "Bu şarkı çaldığında birinin beni izlediğini hissettim, kafamı çevirdim ve düzgünce ütülenmiş pantolon ve yün palto giymiş genç bir adamın bana gülümsediğini gördüm. Bana doğru yürümeye başlamadan önce şapkasını hafifçe eğdi. Tanrım, kalbim çok hızlı atıyordu ve yanaklarım yanıyordu. Diğer kızlar onun dikkatini çekmeye çalıştılar ama o adımlarını bile değiştirmede. Bana sabitlenmişti." Müziğin sesini biraz daha açtı, sonra yaslandığı masayı itti. "Bana dans etmeyi teklif etti ve elini uzattı. Hiç düşünmeden elini tuttum ve beni birkaç kişinin dönüp durduğu yere götürmesine izin verdim." Sallanırken elleri havaya kalktı. "O anda onun özel biri olduğunu anladım. Onunla tanıştığımda on altı yaşındaydım. Ben kimdim ki aşkın ne olduğunu bileyim? Ama bu önemli değildi ve bir daha asla arkamıza bakmadık."

Nan'ın önünde durdum ve elimi uzattım. Gülümseyerek elimi tuttu. Bir elim onunkinde, diğer elim de sırtındayken onu odanın içinde hafifçe döndürdüm. Kıkırdaması kalbimin kabarmasına neden oldu. Çenemi kaldırdım ve rolümü iyi oynadım. Ninem için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Bunun sonsuza dek hafızama kazınacağını biliyordum, en sevdiğim insanlardan biriyle odamın etrafında dans ediyordum.

Gözleri kapalı ve dudakları gülümsüyordu. Orada, panayır alanında Poppy ile dans ettiğini biliyordum.

Şarkı bittiğinde eğildim ve küçük bir selam verdim.

Tam o sırada Lexi'nin koridorun karşısından bizi izlediğini fark ettim. "Devam et tatlım," diye fısıldadı Nan. "Sadece benim aşkın şu anda askıya alınmış olması, seninkinin de öyle olması gerektiği anlamına gelmez." "Seni seviyorum, Nan." "Tabii ki biliyorsun." Sandalyesine tekrar oturdu.

"Sevilmeyecek ne var?"

"Doğru."

Koridora adım attığımda Lexi'nin ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırışını izledim. Bana küçük bir gülümseme verirken başı öne eğildi.

Kıvrımlarını saran ve tam dizinin üstüne oturan koyu mor elbisesi içinde mükemmel görünüyordu. Saçlarında küçük bir dalga vardı ve ışığın altında parlıyordu.

"Bu aslında oldukça seksi." Üniformamı işaret etti.

Elim ceketin yan tarafını okşadı, beğendiği için mutluydum. "Teşekkür ederim. Harika görünüyorsun."

Uzun paltosunu ve çantasını almadan önce başını salladı. "Gitsek iyi olacak. Geline üzmemek istemeyiz."

Bir saat sonra düğünde belli bir açıyla durduğum için şükreliyordum. Küçük kız kardeşimin başka birine teslim edilmesini izlerken çenem kilitlenmişti. Danny harikaydı ve yaşamak için ne yaptığının farkındaydı ve bu günü biraz daha kolaylaştırdı. Lexi bir mendille yanağını kuruluyordu. İnansa da inanmasa da o da bu ailenin bir parçasıydı.

Kükreyen kalabalık beni transımdan çıkardı. Three ellerini havaya kaldırdı ve herkesle birlikte alkışladı. Onlar koridordan geri yürürken bana bir öpücük kondurdu.

"Biri gitti, üçü kaldı." Babam omzuma vurdu. "Kim bilir, belki de sırada İki vardır." Birlikte dışarı çıktıklarında onun elini tutan Clark'ı işaret etti. Bu olaydan önce en iyi arkadaşım ile aramı düzelttiğim için memnundum.

düğün. İki'nin gevşemesini ve eğlenmesini istiyordum ve dürüst olmak gerekirse onlar adına mutluydum. Clark'ın ona dokunan herkesin kışına tekmeyi basacağını biliyordum.

"Belki."

Resepsiyonda sandalyeler kenara itildi ve Coleman Hell'in "2 Heads" müziği dans pistinde dönmeye başladı. Mark, Savannah'yla birlikte sallanmayı bırakmamıştı ve geri kalanımızın henüz eğlenmeye vakit bulamamasını iyi değerlendirmişti. İkisi de sanki bir rave'deymiş gibi zıplıyor ve kelimeleri bağırarak söylüyorlardı.

Üç kişi onlara doyamadı ve çılgın hareketlerine katılmaya devam etti.

Mia ve Lexi içki almaya gittiler ve beni Cole'la bıraktılar. Arkasına yaslandı ve masanın üzerinden bana bir çift anahtar fırlattı.

"Bunlar ne?" Elime aldım ve üzerinde '**Dusk**' yazan anahtarlığa baktım.

"Anahtarlar."

Ona bir bakış attım ve ağzının yukarı doğru kıvrılmasını izledim. "Ailene daha yakın olman gerekiyor ve..." Başını Lexi'ye doğru salladı. "Yeni güvenli evi senin yönetmeni istiyorum."

"Ne? Gerçekten mi?" Neredeyse tekrar etmesini istiyordum.

"Evet, iki şartla. Bir ya da iki ayda bir Shadows'u ziyaret etmeniz ve Blackstone'da kalmanız gerekecek. Daha fazla üye kaybetmeyeceğim."

Vay anasını. Öne doğru eğildim ve elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

"Bu işi daha iyi yapabilecek kimse yok. Savannah pek memnun olmadı ama bunu atlatacaktır." Omzumun üzerinden bakarken Cole'un yüzü aydınlandı. "W-o-w."

Be Impressive'in "Beware the Dog" şarkısı kulaklarıma ulaştığında, Lexi'nin bir kabindeymiş gibi göğsünü sallayan Mark'la kırıştığını görmek için döndüm.

"Onun hareketlerini kıskanmam yanlış mı?" Mia yanımdaki sandalyeye çöktü.

Cole, "Olman gerektiğinden emin değilim," diye mırıldandı ama ona göz kırptı.

Ayağa kalkıp içkimi yudumlamadan önce güldüm ve üçünün yanına doğru ilerledim. Three'yi yakaladım ve grubun içine doğru döndürdüm. Mark kendini yere bıraktı ve tekrar ayağa kalkarak nakaratı bağırmaya başladı. Lexi o kadar çok gülüyordu ki destek için Savannah'ya tutunmak zorunda kaldı.

Three fotoğraf makinesini kaldırdı ve birkaç fotoğraf çekmeye başladı. Lexi'yi döndürdüm, başını ellerimin arasına aldım ve Three'nin fotoğrafı çekmesini umarak onu öptüm. Bıraktığımda tereddüt etmesini bekledim ama bana sadece utangaç bir gülümseme verdi. Ellerini tuttum ve Mark etrafımızdaki hindistan cevizlerini havaya fırlatırken onunla dans etmeye başladım. Bu hareketleri nereden öğrenmişti?

Nan sandalyesinde omuzlarını sallayarak bu çılgınlığa katıldı. Mark onun arkasından gelip kolları tuttu ve treni yapmaya başladı ama onun yerine Nan arkasına uzanıp kığını yakaladı.

"Oh, Nan, hazır değıldim!" Mark onun önüne geçti. "Tamam, tekrar yap! Şimdi esniyorum."

Sadece gözlerini kapatan babama başımı salladım. Bu ikisi birlikte tehlikeliydi.

Mark Nan'e Cabbage Patch hareketini öğretirken ben de Lexi'ye dokunabildiğim her anın tadını çıkardım. Onu serbest bırakıp biraz eğlendiğini görmek harikaydı.

Üçü yanımdan hızla geçerken yakaladım ve ağzımı açtım. "Yavaş şarkı."

Bana bir başparmak işareti yaptı ve bizim adımıza ne kadar mutlu olduğunu göstermek için gözyaşlarını siler gibi yaptı.

Bir dakika sonra DJ geldi. "Bunu biraz yavaşlatma zamanı."

Cole aniden yanıma gelip Danny'nin kardeşiyle göz göze gelen Savannah'ya uzandı.

Adele'in güçlü sesi "Someone Like You" şarkısını söylerken Lexi kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı.

Çenemi başının üzerine koyarak uzun bir iç çektim, şu anda beni istemesini seviyordum, başka türlüünü değil.

Bir çemberin içinde sallanırken bedenlerimiz bir bütün oluşturdu.

Savannah, "Gözleri kapalı," diye mırıldandı ve sonra öyle bir mutlulukla gülümsedi ki gözlerimden yaş gelebilirdi. Bunu o kadar çok istiyordum ki fiziksel olarak acı çekiyordum. Tekrar biz olabilmemiz için aşmamız gereken çok şey olduğunu biliyordum ama kahretsin, bu kadını elimde tutmak için ruhumu satardım. O benimdi.

"Keith?" Parlak gözlerle bana baktı. "Evet."

Gözleri sanki doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Boş ver."

"Ne oldu?" Bana söylemesi için ısrar ettim. "Bunun için teşekkür ederim."

Gülümsedim ve dudaklarını yakalamak için eğildim. Bana izin verdi ve ben de yalnız olmadığımızı umursamadan kendimi kaybettim. Tutkulu bir öpücük değildi. Yavaş ve anlamlıydı ve çok şey vaat ediyordu.

Lexi

Buharın süzülüp gidişini izlerken başparmağım kupamın kulpunu hiç umursamadan ileri geri hareket ettiriyordu. Bu beni kışkandırdı ve keşke kendimi kaldırıp gittiği yerde ona katılabilseydim diye düşündüm. Geçtiğimiz üç gün güzeldi, hatta rahatlatıcıydı. Bir bedenden daha fazlası olarak görüldüğümü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Güçlü bir esinti saçlarımı savuruyor, ara sıra sessiz sokağı görmemi engelliyordu. Ön verandanın geniş parmaklıklarına dayanmıştım. Bir ayağım önümde, diğeri çenemi dayayabileceğim şekilde bükülmüştü.

Kendimi toparlamak için bir an. Kulüp binasına geri dönmem gerektiğini biliyordum ve bu konuda garip bir şekilde üzgündüm. Duygularım karmakarışıktı. Antonio'yu sevmediğimi biliyordum -hatta o piçten hoşlanmıyordum bile- ama onun hayatında çok zaman geçirmiştım ve alıştığım belli bir rahatlık seviyesi vardı. Yapmam gereken bir iş olduğunu biliyordum ve bunun sona ermesinin zamanı gelmişti.

"Hey." Keith elinde anahtarlarla dışarı çıktı. Eğildi ve başımı öptü. "Hazır olduğuna emin misin?"

"Eminim. Hadi gidelim."

Telefonum cebimde titredi ve Elliot olduğunu düşünerek hemen çıkardım.

Sarı: Buluşalım mı?

Keith bana garip bir bakış attı.

"Kim o?"

Hayır.

"Hiç kimse."

Kulüp binasına yaklaştıkça midem daha da daralıyordu. Her kırmızı ışıkta arabadan atlayıp kaçma isteğimle savaştım. Keith elini benimkinin üzerinde tutuyor, arada bir sıkıyordu. Ara sıra fikrimi değiştirmek isteyip istemediğimi soruyordu. Eğer tereddüt edersem arabayı bir anda çevireceğini biliyordum. Kendimi bir daha Keith'in büyüüne kapılmayacağıma ikna etmişim. Bazı yaralar hâlâ tamamen geçemeyecek kadar derindi. Zamanla bazılarının iyileşebileceğini düşünmeye başlamış olsam da, şu anda yapmak zorunda olduğum şeyle o noktaya gelemedim.

Kapı koluna uzanıp ağır metal kapıyı açtığımda kürek kemiklerimin arasından ter boşandı. Keith beni bir blok ötede bırakmış, birlikte gelmişiz gibi görünmesin diye bekliyordu. Koku beni bir anda çarptı.

Mide bulantısı dalgası ve dizlerimin bağı çözüldü ama çenemi kaldırıp odaya girdim.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Elliot'ı bulma umuduyla onu iterken Will homurdandı. "Hey!" Kolumu tuttu. "Seninle konuşuyorum."

"Bırak beni!" Tısladım, bugün onun saçmalıkları için havamda değildim ve onu öfkemi akıtmak için bir katalizör olarak kullandım.

Hızla etrafımda dönerek onun elinden kurtulmayı başardım ve Antonio'nun bir boğa gibi üzerime saldırdığı bara doğru yöneldim.

Kahretsin.

"Seni döve döve mezara mı götüreyim yoksa yarına kadar sikeyim mi bilemiyorum!" Darbeye hazırlandım ama onun yerine aldığım sert öpücükle şaşırdım. "Hey, çocuklar! Bizi o bok çukurundan kurtaran kızım için alkışları duyalım!" Bar patladı ve onlar içkilerini boşaltırken ben zoraki bir gülümseme üretmeyi başardım.

"Tamam çocuklar, defolun gidin buradan ve istediğimi yapın." Onların gitmesini bekledi, sonra elime bir içki tutuşturdu ve bana komik ama çok iyi bildiğim bir bakış attı. Bu içkiye ilaç katılmıştı. "İç bakalım," diye emretti.

Barın üstüne koydum. "Önce Elliot'ı görmek istiyorum."

Duruşu düzeldi ve gözleri benimkilere dikildi. "Ne?"

"Antonio, sizi kurtarmak için neler çektiğimi tahmin bile edemezsin. Kardeşime sağ salım döndüğümü haber vermem için bana birkaç dakika verin."

İçkiyi tekrar elime tutuşturdu, ifadesi çirkindi ve işte o zaman duydum.

Bu dünyada olduğum sürece peşimi bırakmayacak olan ses.

Pop! Pop! Pop!

Antonio beni kendisinden uzaklaştırdı ve bir korkak gibi barın arkasına saklandı.

Diğer odadan bir kadın çılgılık atmaya başladı. İçgüdülerim bana hareket etmemi söyledi ve çılgınlara doğru koşarak kapıyı açtım.

Ağırlıksız hale geldim. Kan ayak parmaklarıma kadar inerken derim karıncalandı ve ciğerlerim olduğu yerde dondu. Dünya aynı anda dönmeyi bıraktı ve ikizim olan kardeşimin yerde yattığını ve kanının kafasının yan tarafındaki büyük bir delikten pompalandığını görünce kontrolden çıktım. "Hayır!" Başım hafiflerken çığlık attım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Umutsuzca her şeyi olması gerektiği gibi yerine koymaya çalışırken ellerim titriyordu. Ellerimden beyin parçaları damlıyordu. "Ne yaptın sen? Ne yaptın sen?" Yüzüne doğru bağırdım. "Beni burada bırakamazsın! Bırakamazsın!" Acı dolu hıçkırıklar göğsümden koptu ve boğazımda takırdadı. "Elliot, uyan!" Bu bir şakaydı! Will'in berbat bir şakasıydı. Will! Bir sandalyede garip bir şekilde kambur duruyordu ve kan gömleğinden süzülüp altındaki zeminde birikmişti. Dudaklarından daha fazla kan damlıyordu ve iki el ateş edildiğini fark ettim. Bu fark ediş tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Oda netleştğinde, yere saçılmış resimler gördüm. Titreyen dizlerimin üzerinde en yakın olanı yakaladım ve baktıklarımı özümsemeye çalıştım. Sersemlemiş halimle bile çirkin gerçek ortaya çıkmıştı.

"Vay anasını!" Antonio neredeyse arkamdan gülecekti. "Ne karmaşa ama."

Bununla başa çıkamadım. Başımı geriye atarak iğrenç, korkunç bir çığlık attım.

Resmi tutarak hıçkıra hıçkıra ağlarken ağzımın tadı teneke gibi gelmişti. Her şey acıyordu. Sanki biri tenime bir kibrit tutmuş ve ateş kalbimi yakmak için yukarı tırmanmış gibiydi.

"Ayağa kalk Lexi!" Antonio yas tutmama sinirlenerek emretti.

"Siktir git," diye tısladım, umursamıyordum. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Onların kum torbasından başka bir şey olmayan kardeşim, bu resim yüzünden kendini öldürmeye sürüklenmişti. Elindeki silah en ufak bir etki bile yaratmadı. Will'i vurdu.

"Ne dedin sen?" Beni yakalamak için uzandı, ama ben onun ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrıldım ve ayağıma sert bir şeyin çarptığını hissettim.

"Sana siktir git dedim Antonio." Sesim alçak ve garip bir şekilde kararlıydı. Kırık sandalye bacağına uzanarak kafasına doğru savurdum ve şakağına büyük bir güçle vurdum.

Eli bir an için başının yan tarafını kapattı ve gözleri saf bir öfkeyle yerinden fırladı.

"Evet, bu doğru, pislik! Will'in ailemi öldürdüğünü biliyorum!"

Kokain falan almış olmalıydı çünkü hiç acı hissetmeden ayağa kalktı ve sanki kafatasına ağır bir tahta parçasıyla vurmamışım gibi boynunu kırdı. Kanaması vardı ama umurunda değil gibiydi.

Kalbim hızla çarpıyordu ve her şey bulanıklaşıyordu. Duygularım beni ele geçirmek istiyordu ve ben onları zapt etmek için savaşıyordum. Kardeşim ölmüştü. Kardeşim ölmüştü. Lanet olsun, kafamın içinde dönüp duran döngüyü durduramıyordum.

"Biz senin için sadece bir oyun muyduk? Onları öldürmeden önce beni tanıyor muydun?" Bu noktada bilmek istediğimden bile emin değildim.

"İyi, bunu yapmak istiyor musun?" diye bağırdı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "İyi! Annen çok korkmuştu." Benim irkilmeme sırtıttı. Orada mıydı? Tabii ki oradaydı. Avcılar sürü halinde gezerler. "Aptal baban onu kurtarabileceğini sandı. Will'e onun sefil hayatını bağışlaması için yalvardı ama kurallar böyle değil, değil mi Lexi?" Konuşurken başını yana eğdi. "Önce baban gitti. Kafasına yediği tek kurşun onu yere serdi. Annenin çığlığı sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi-"

"Ahhh!" Tüm gücümle hamle yaptım ama o bunu bekliyordu ve beni yakalayıp yere çarptı. Tam karnıma tekme atmak için ayağını geri çekerken Keith uçarak odaya girdi. Antonio'yu yakaladı ve kanlı bedenini duvara fırlattı.

Keith'in onu dövme seslerine doğru döndüm. Ekibin geri kalanının da katılması sadece birkaç saniye sürecekti.

"Elliot," diye haykırdım ve cansız bedenine doğru koştum. Elim onunkini bulduğunda titredim. Elim gevşekti ve onun beni sıkıldığını hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki.

"Neden bekleyemedin?" Bunu nasıl yapabildi? "Tanrım, sana ailemizden bahsetmeliydim ama daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Çok özür dilerim!"

"Lexi." Keith hıçkırıklarımı bastırdı. "Artık gitmeliyiz!"

"O gitti!"

"Şimdi, Lexi!" Beni ayağa kaldırdı ve koridora doğru koşturdu. Bacaklarım kurşun gibiydi; dizlerimin nasıl büküldüğünden bile emin değildim.

Adamlardan biri yolumuzun üzerinde durdu, şaşkın görünüyordu ama silahını bize doğrultmuştu.

Gordon aniden kolunu adamın boynuna doladı, silahı yere düşürdü ve onu yoldan çekti.

Ne oluyor be?

Keith beni sürüklerken zar zor yetişebildim.

Her şey çok hızlı oldu. Beni kamyonetine bindirdi ve ara sokaktan ana yola çıktık ve daha da hızlandık. Ceza yiyeceğiz, diye düşündüm. Tırnaklarım kapının koluna battı ve ayaklarım sertçe yere bastı. Sakin kalmak için kendimi frenlemem gerekiyordu ama nedense kıkırdamak istiyordum. Keith'in ordu içgüdülerini harekete geçirdiğine ilk kez tanık oluyordum. Yola ve aynalarına bakarken hiçbir şey söylemiyor, kırmızı ışıktaki hızla geçiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan şerit değiştiriyordu. Ne olduğunu umursamayacak kadar içimde kaybolmuştum. Aklıma aptalca düşünceler geliyordu, mesela kaza yaparsak beynimin El'inki gibi dağılıp dağılmayacağını merak ediyordum.

Kahretsin, kendimi kaybediyordum.

Sağa doğru sert bir dönüş yaptı ve gölün otoparkına doğru döndü. Clark'ın ekip arabasının yanında durduğunu gördüm.

Motor çalışıyor.

Keith kamyoneti park etti ve kapıma doğru koşarak kapıyı açtı. Beni kucaklayıp dışarı çıkardı, ayaklarımın üzerine yatırdı ve başımı ellerinin arasına aldı.

"Clark'la git. Ben dönene kadar seni güvende tutacaktır."

Durumun gerçekliği yüzüme çarptı. "Keith, ne yapıyorsun?"

"Ailemi kontrol etmem gerek, Antonio'nun misilleme yapma ihtimaline karşı onları izleyecek birinin olduğundan emin olmalıyım. Lütfen Clark'la git. Dönerken seni ararım."

"Bundan hoşlanmıyorum, Keith." Paniklemek istedim ama şimdi zamanı değildi.

"Biliyorum." Beni çabucak öptü ve beni arabanın arkasına oturtan Clark'a teslim etti.

"Elliot öldü, Clark. Vurulmuş. Lexi şokta. Her şeyi sonra açıklayacağım. Onu güvende tut!"

"Yapacağımı biliyorsun." Clark'ın yüzü sorularla doluydu ama başıyla onayladı ve Keith otoyola doğru hızla ilerledi.

Güneş batıyordu ve ben bu boktan motelin zemininde volta atmak zorunda kalmıştım. Clark saklanmamızı istedi ve burayı seçti. Resmen yedi kez yıkılmıştım. Yedi kez kendime Elliot'ın daha iyi bir yerde olduğunu söyledim. Yedi kez onun adına küfrettim ve çirkin bezelye yeşili halıda yürümekten başka yapacak bir şey kalmayana kadar acının beni tüketmesine izin verdim. Keith geri döndüğünde nasıl yas tutacağımdan emin değildim ama şu anda tek bildiğim bu durumun onların bilebileceğinden çok daha berbat olduğu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımdı.

Kirli kahverengi perdelerden dışarı baktım ve Clark'ın telefonla konuştuğunu gördüm. Pencereyi biraz aralayıp dinledim.

"Evet, o burada dostum, endişelenme." Durakladı ve kasketini çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hayır

İyi. Dalgalar halinde ilerliyor gibi görünüyor. Yiyecek hiçbir şeye dokunmuyor ama bu beklenen bir şey." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Gordon on dakika içinde orada olur. Kargaşanın ortasında kalmış."

Ne? Gordon polisle mi çalışıyordu? Gordon polisle mi çalışıyordu? Sisi üzerimden attım ve hatırlamaya çalıştım. Hep etrafımdaydı, pek konuşmazdı, çoğunlukla sadece izlerdi. Bekle, Antonio bana vuracağı zaman bu yüzden mi ayağa kalkmıştı?

Pencereye doğru eğildim.

"Bak dostum, eğer bunu yapacaksan, yakalanma ihtimaline karşı hazırlıklı olsan iyi edersin. Hangi kıyıda olduğun önemli değil. Trigger'ın çetesi boynunu kırmadan önce gözünü bile kırpmayacaktır. Cesedini bizzat ailene teslim edecekler."

Hayır! Hayır! Başımın hafiflediğini hissederek yatağa oturdum ve parçaları bir araya getirmeye çalıştım. Bu konuşma kafamda kalan azıcık sisi de dümdüz etti. Sonra yanmayı hissettim. Parmak uçlarımda başladı ve kollarıma doğru ilerledi. Kalbimi doldurdu ve öfkemi körükledi.

Antonio'yu benden başka kimse öldürmeyecekti.

Cebimden telefonu çıkarıp hızlıca Google'da en yakın yeri aradım ve Clark'ın Visa'sıyla altı büyük pizza ve üç şişe soda sipariş ettim. O nasıl polisti? Cüzdanını masada kim bırakmıştı ki?

Ondan sonra çantasını karıştırdım. Neyse ki merdivenlerin dibindeydi ve yukarı çıktığını duyabiliyordum. Evet! Çantasındaki yedek silahı hissettim. Clark'ı severdim ama ne yapacağı çok belliydi. Kilidin üzerindeki numaraları çevirerek, telefonunda kullandığı sokak numarasını girdim ve birkaç pin numarası denedim. Ha! Bu onun lisedeki hokey numaralarıydı. 1119.

Tahmin
edilebilir.

Sonra
bekledim.

Üzerinde Tony's Pizza yazan küçük bir Honda geldi ve içinden bahşiş için çok heyecanlı görünen bir çocuk fırladı. Clark yanına gitti, ellerini kaldırarak çocuğa geri dönmesini

söyledi.

Keith'in kulüpten çıkarken onu sandalyeden almayı akıl etmesine sevinerek çantamı kaptığım gibi kapıya yöneldim. Alçaktan uçarak balkondan geçtim, merdivenlerden indim ve arka sokağa çıktım. Bir otobüs görünce koşarak otobüs durağına gittim.

Cebimdeki bozuk paraları ararken, şoför kapıları kapatmadan önce arabaya atladım.

"Teşekkürler," diye homurdandım. Yüzümün her şeyi anlattığını biliyordum; duygusal olarak tükenmişim. Para üstünü bırakarak oturdum ve omzumun üzerinden kaybolan otele baktım. Clark'tan hiçbir iz yoktu. Güzel. Konuşmaya devam et.

Keith

Başka birine bakıyordum, dikkatli olmazsam hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak birine.

Blackstone yanımda değildi. Adamlarım yoktu. Desteğim yoktu. Yanlış bir hareket yaparsam, çıkış yolu olmayan bir silahın namlusuna bakıyor olabilirdim.

Ön kolumda yılan olmadığı gerçeğini gizlemek için kazağımı kollarımdan iyice aşağıya çektiğimden emin oldum. Kırmızı bandanayı bileğime dolayıp düğümledim ve kıyafetlerimi kontrol ettim. Kırmızı büyük kazak, bol kot pantolon ve Vans. Doğru gibi görünüyordu.

"Hazır mısınız?" Gordon saatini kontrol etti. "Yirmi dakika içinde varmış olacaklar."

"Evet." Silahımın şarjörünü kontrol ettim ve onu 1975 model mavi bir Mustang'e kadar takip ettim.

Gordon arabayı çalıştırdı ve biz de kasabanın hemen dışındaki eski kavşağa doğru yola koyulduk. Burayı seçmemizin bir nedeni vardı.

Çitin yanındaki gölgeye park edip bekledik.

"Yani, özel kuvvetler mi?" Gordon sordu. Sessizliğin onu rahatsız ettiğini tahmin etmiştim.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için telefonumu bir kez daha kontrol ettim. Clark'tan yeni bir şey yok.

"Evet."

"Ritim çalışmaktan biraz daha fazlası."

"Bazı anları var." İkiz ışıklar görünmeye başladı. "İşte geliyorlar."

Loş farlar açıklığa doğru çekildi. Park ettikten sonra ikisi de işlemek için ormana doğru koştu.

"Bana uyar." Gordon kıkırdadı. "Zaten bu gece birkaç kelle uçurmaya can atmıyordum. Hadi gidelim." Onu zar zor duydum; sadece bu bokun bitmesini istiyordum.

Yine gölgelerin kenarından koşarak kamyonun yan camına doğru ilerledik.

Gordon gözcüydü. "Git," diye fısıldadı.

Bir levye kullanarak arka kapıya sıkıştırdım ve pencereye hafifçe vurdum. Basınç ve güç arasında pencere çatladı ve sessizce içeri doğru kırıldı. Aceleyle kokain parçalarını toplayıp bir spor çantasına doldurdum.

"İyi mi?" İkimiz de ormana doğru bakarken sordum.

"Kahretsın! Hayır." Gordon silahını çekti. Bastık kamyonun yan tarafına doğru.

"Hadi ama dostum, acıktım ve bir otuz dakika daha açmayacaklar. Bir şeyler atıştıralım," diye yakındı bir adam.

Parmak eklemlerimi şaklatarak zihinsel olarak bir kavgaya hazırlandım. "Şimdi git." Gordon alçaldı ve koşmaya başladı.

Mustang.

Şimdi rolümü oynama sırası bendeydi. Arkasından koştum ve çantayı bırakarak cesurca gölgelerin arasından çıktım. Dizimi incitmişim gibi davranarak, kırmızı bandanımı görmeleri için gösterdiğimden emindim.

"Hey!" diye seslendi adamlardan biri ve bana doğru bir el ateş etti. Alçalarak Mustang'in lastikleri yanıma gelene kadar siper almak için bekledim.

Uyuşturucu dolu çantayı döşeme tahtasına bırakıp içeri daldım ve açık otoparktan çıktık. Arabaya daha fazla kurşun isabet etti ve bir tanesi yan aynamı parçaladı.

"Kaç tuğla?" Zamanımız kısıtlı olduğu için kelimelerim aceleyle gelmişti.

"Altı, sanırım." Gordon trafiğe daldı ve yanımızdaki arabanın direksiyonu kırmasına neden oldu. Bize doğru korna aldılar.

"Git!" Gösterge paneline vurdum.

Tam iki büyük kavşaktan geerirken aniden bir yarı kamyon çıktı ve bütün bir şeridi keserek sağa dönmek zorunda kaldık. Arabadaki her şey utı, telefonum da dahil. Arkada bir yerde kayboldu.

"Kahretsın!" Onu görmeye çalışmak anlamsızdı. Çok karanlıktı ve tutunmak zorundaydım.

"Dayanın!" Gordon bağırarak U dönüşü yaptı ve o kadar dar bir sokağa daldı ki sığamayacağımızı düşündüm.

at! Diğer yan ayna kapıdan koptu ve bize sadece dikiz aynası kaldı.

Kalbim küt küt atıyordu. Normalde bu heyecanı severdim ama bu farklıydı. Bu, her zamanki heyecanımı yaşamam için fazla kişiseldi. "Bunun Antonio'nun arabası olduğuna çok sevindim!" Gordon tısladı.

gerçekten zor bir noktaya geldik.

"Başaramayacaksınız!" diye bağırdım.

"Evet, biliyorum!" Frene bastı ama o kadar hızlı gidiyorduk ki bir çöp kutusu ile duvar arasına sıkıştık. Öne doğru savruldum ve başımı ön panele çarptım.

Ön camı botumla tekmeleyip sürünerek içeri girerken "Yakala!" diye bağırdım.

"İşte!" antayı bana fırlattı ve dışarı ıktı. Antonio'nun kulüp binasından sadece bir blok uzaktaydık.

"Git ve sonra dışarı ık," diye emrettim.

Gordon çantasını sırtına attı ve kulüp binasına doğru koştu. Uyuşturucuyu yerleştirmeli ve şeytan'ın Menzili oraya varmadan oradan çıkmalıydı.

Ellerimi ezik kaputa bastırarak bir an durdum, Clark'la nasıl gittiğini bilmemekten nefret ediyordum. Böyle zamanlarda kendi ekibimle kurduğum sürekli iletişimi seviyordum. Tanımadığım biriyle körlemesine çalışmak zordu.

Kırık camları karıştırarak telefonumu aradım ve enkazdaki koltuğun altında buldum ama lanet olsun, paramparça olmuştu. Lanet okuyarak onu bir kenara koydum.

Siktir!

Altıma giydiğim kıyafetleri çıkardım. Başıma bir şapka geçirdim ve ana caddeye, oradan da kulüp binasının hemen aşağısındaki lokantaya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve hostes gözlerini kısarak başıma baktı. "Buz ister misiniz?"

"Telefonunuzu kullanmam gerekiyor, lütfen."

Başını salladı ve duvardaki telefonu işaret etti.

"Teşekkürler."

Çaldı da çaldı.

"Ben Clark. Mesaj bırakın."

Başımı ovuşturdum ve elimden geldiğince kanı temizlemeye çalıştım. "Clark. Tamamdır. Yerimizdeyiz, telefon bozuk, caddenin karşısındaki lokantadayız." Hayal kırıklığı içinde telefonu kapattım. İşe yarasa iyi olur.

Kulübü iyi görebilmek için arka taraftaki kabini seçtim ve uzun bir iç geçirdim.

Kahve söyledim ve bekledim.

Yirmi dakika sonra, tam çıldıracağımı düşünürken, motorun derin, unutulmaz gürültüsünü duydum. Bir değil, iki değil, tüm mürettebat koşarak geldi ve kulüp binasının önünde durdu.

Ayağa fırladım. "Yere yatın!" Personele bağırdım. Personel güvenli bir yere doğru koşarken yüksek sesli çığlıklar ve haykırıışlar kayboldu.

Işıklar söndü ve ben pencereden dışarı bakarak bu kasabanın tanık olacağı en destansı savaşlardan birini izlemeye başladım.

Devil's Reach'in düzene girmesini ve silahlarını hep birlikte kaldırmasını izlemek hipnotize ediciydi. Trigger'ın hakkını vermeliyim; adam sıkı bir ekip yönetiyordu.

Kendimi buna hazırlayarak eğildim ve başkanlarının hızlı bir baş hareketiyle Almas Perdidas kulüp binasının önüne binlerce merminin püskürtülmesini izledim.

Aynı anda patlayan milyonlarca havai fişek gibiydi. Tahtalar en az elli metre uçtu ve titreşimler etrafımdaki pencereleri patlattı.

"Keith!" diye bağırdı biri çılgınlığın içinden. "Keith!"

Döndüm ve Clark'ın restoranın diğer ucundan bana bağırdığını gördüm.

Ağızından bir şeyler kaçırdı ama eğilmek zorunda kaldığım için dudaklarını zar zor okuyabildim.

Mermiler başladıkları kadar hızlı bir şekilde durdular ve hızla geçen motorların gürültüsü kulakları sağır ediyordu.

Onlar geçtikten sonra ayağa kalktım ve kulüp binasından geriye kalanlara baktım. Binayı dev bir toz bulutu kaplamıştı ve çevredeki insanların çığlıkları bana gerçekleri hatırlatıyordu.

"Lexi!" Clark omuzlarımdan tuttu ve beni sarstı. "O gitti!"

Sözlerini özümserken başımı salladım.

"Lexi bir süre önce gitti. Seni aramaya çalıştım, ama sen-"

Kapıyı sallayarak açtım ve olabildiğince hızlı bir şekilde caddenin karşısına, şu anda yanmakta olan kulüp binasına doğru koştum.

Beynimi eğitim moduna geçmeye zorladım. Sakin kalabilmemin tek yolu buydu. Yine de soğuk, yavaş bir şüphe çatlaklardan sızarak kanımı dondurdu.

Burası Meksika'daki bir kartel savaşının ardından ortaya çıkmış gibiydi. Kanlı cesetler her şeyin üzerine yığılmıştı. Kollar ve bacaklar bükülmüş pozisyonlarda ezilmişti. Karmaşayı karıştırmaya başladım ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Kendimi düşünmeye zorladım.

Boğuk bir kahkaha duydum. Arkamı döndüm ve Lexi'nin topuklarının üzerinde yavaşça ileri geri sallandığını gördüm. Elinde bir silah vardı.

sırıtan Antonio'ya baktı. Bilardo masasının ayağına yaslanmıştı. Bir kolundan kan akıyordu ve diğer eliyle kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun, bit-"

Bang! Bang! Bang!

Lexi'ye doğru koşarken, yüzü solgun bir şekilde döndü. Sonra sol tarafının kana bulandığını gördüm. Yere yığılırken parmak uçlarıma değdi.

Lexi!

Lexi

Gözlerimi açtım ve parlak bir ışıkla gözlerimi kısıtım. İnsanlar etrafımda koşuşturuyordu.

"Çok kan kaybetmiş." "Kaç yaşında?"

"Otuz bir." Keith'in sesi. Onu göremiyordum.

"Pekâlâ efendim, sizin ve ailenizin bize biraz yer açmanız gerekiyor."

"Gidelim, çocuklar." Clark'ın sesi alçaktı.

"Lexi, seni seviyoruz!" Keith'in annesi mi?

Ağlıyor muyum?

"Onunla kalabilir miyim?" Keith sordu ve doktor bana baktı. Yavaşça başımı salladım. "Lexi!" Keith kafası karışmış bir halde seslendi.

"Efendim, lütfen, sadece süreci geciktireceksiniz." Doktor endişeli bir ifadeyle başımda dikildi. "Ahh, Bayan Kline, bir sorunumuz var."

Kahretsin, şimdi ne olacak?

"Günaydın." Hemşire Robin sabah ışığını içeri almak için panjurlarımı açtı. "Bugün benim için yemek yiyecek misin?"

Yatağımın üzerindeki düğmeye basarak oturur pozisyona geçtim. Hastanedeki ikinci günümdeydim ve düne göre kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Neyse ki kurşun sol omzumdan girip çıkmıştı. Büyük bir hasar yoktu. Yaptığı tek şey bana büyük bir uyanış çağrısı vermektir.

"Evet, deneyeceğim." Boğazımı temizledim. "Lütfen telefonumu uzatır mısın?"

"Tabii. Dün çok çalışıyordu." Bana uzattı ve kahvaltıyla birlikte döneceğini söyledi.

Yellow'dan beş cevapsız arama. Kahretsin. Kaydırarak açtım ve onu geri aradım.

"Ne oldu böyle?" Keşke biraz daha nazik olsaydı.

"Benden bu kadar."

Küçük bir duraklama oldu. "Lexi, bir anlaşma yapmıştık. Eğer kardeşinin cinayet suçlamalarının temizlenmesini istiyorsan, dört ay daha dayanman gerekiyor."

"Elliot öldü." Kelimeleri zorla söylerken boğazım düğümlendi. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Size Almas Perdidas hakkında elimden gelen tüm bilgileri verdim ve şimdi karşılığında yalnız bırakılmaktan başka bir şey istemiyorum. Silahlarınız ve Çeteleriniz artık bensiz idare etmek zorunda kalacak." Telefonu kapattım.

"Bu mu-?"

Başımı hızla çevirdiğimde solgun görünümlü Keith'in kapıda durduğunu gördüm.

"Guns and Gangs ile mi çalışıyordun?"

Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Tanrım, Lexi, bu inanılmaz tehlikeli bir anlaşmaydı."

"Bunu Elliot için yaptım." Yanaklarımı kurularak omzumdaki acıyla irkildim. "Elliot bir gece saldırıya uğradı ve kendini golf sopasıyla savundu. Sonunda başka biri olduğunu düşündüğü bir kızı öldürdü. Ben bir DEA ajanıyla anlaşma yapana kadar müebbet yiyecekti."

"Sarı mı?" Keith birden Sarı'nın kim olduğunu anladı. "Ne zaman onlar için bir bilgi toplayasam, bir Annemle babamın mezarındaki kırmızı güllerin yanına sarı gül koyardı. Hangi gün ziyarete gittiğimi bilirdi, bu yüzden işaret beklerdi."

Keith yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Sekiz ay."

"Neden bana söylemedin? Anlardım."

Neredeyse gülümsüyordum ve onun da bunu fark ettiğini biliyordum. "Keith, yüz adamın gücüyle hayatıma geri döndün."

"Sanırım, ama yine de... Lexi."

Yüzümü ona döndüm. "Güvenli ev nerede?" Ne demek istediğimi anlayınca gözlerini kapattı.

"Hepimizin sırları vardır Keith. Bazılarını paylaşabiliriz, bazılarını i s e paylaşamayız."

Keith top şapkasını yatağın üzerine fırlattı ve başını ovuşturdu. "Bak, bütün bunların üstesinden seni aldıktan sonra gelebiliriz. ev."

Ev...

Ağzım kurumuştur ve suya ihtiyacım vardı. Nasıl açıklayacaktım?

"Sanırım biraz nefes alacağım. Tüm bunlar biraz fazla geldi."

Yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. "Breather?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. En iyi arkadaşım olan kardeşim az önce kendini öldürdü. Will, tanıdığım ve aynı çatı altında yaşadığım biri, ailemi öldürdü. Geleceğe bakmadan önce bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Ayağa kalktı, kızgın görünüyordu. "Biliyorum ve bunu birlikte yapabiliriz."

Başımı yavaşça salladım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var Keith. "Zaman mı?" Bu kelimenin onu yaraladığını görebiliyordum. "On yıl oldu yeterli değil mi?"

Öfkelenmemeye çalışarak yanağımı ısırdım. "Bu on yılın

hepsini bana yükleme! Beni terk ettin, unuttun mu?"

"Lanet olsun Lexi, hayatımızın yarısını birbirimizi kovalayarak harcadık. İşte yeniden biz olma şansımız var ve sen bir kez daha ara vermek istiyorsun." Elleriyle yüzünü kapattı. "İşte yine başlıyoruz. Tarih tekerrür ediyor. Artık Cole'un nasıl hissettiğini biliyorum."

Ha?

"Bu-" diye durakladım, artık her şeyi çok net görüyordum, "-işte bu yüzden çalışmıyoruz."

Karşılıklı yönler bakarken ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Çok farklıydık; bu artık belliydi. Birimizin tetiği çekmesi gerekiyordu.

"Yüzüğü sat."

Kafasını kaldırdı.

"Yüzüğü sat." Gözlerim yumuşadı, böylece artık kavga etmeye çalışmadığımı anladı. Kavga etmekten çok yorulmuştum. "Ben senin için iyi değilim." Sözlerim içimden yırtıldı ve açık yaralarım asit doldu. Bu neden bu kadar zordu? Çünkü gerçekten veda ediyordum ama bu sefer doğru şekilde. Kırıcı iğnelemeler yok, sadece "Seni çok seviyorum ve bu yüzden gitmene izin veriyorum." Bu asla işe yaramazdı.

"O kadar çok yükümüz var ki bizi batıracak. Benim asla yapamayacağım şekilde sevmeye ihtiyacın var Keith."

Öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Bu kararı sen veremezsin Lexi."

"Evet, istiyorum." Parmaklarını öptüm.

"Hayır, Lexi, yapma." Gözleri doldu ve taşı. Keith'i hiç böyle ağlarken görmemiştım ve bu beni neredeyse öldürüyordu.

"Seni seviyorum Keith. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim. Ama bazen bu yeterli olmuyor."

"Lexi, iyileşmek için biraz zamana ihtiyacın var."

"Selam." Onu kendime çektim ve veda etmek için yanağına bir öpücük kondurdum. "Anlamıyorsun. Kurtarılmak istemiyorum."

Sonunda anlamış gibi aniden ayağa kalktı ve sonra arkasını döndü. İzleyemedim, bu yüzden kapının arkasından kapandığını duymadan önce gözlerimi kapattım.

"Güle güle Keith."

İşte oldu. Ben yaptım. Onun için yaptım.

Kendi kendime ağlarken sağlam kolum yüzümün üzerinden uçtu.

Her gün geldiğini duydum ama beni göremeyeceğinden emin oldum. Hatta bir gün erken çıktım ki beni yakalayamasın. Çok sertti ama Keith söylediklerimde ciddi olduğumu görmeliydi yoksa asla vazgeçmezdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sekiz Ay Sonra Lexi

Önceden arabayı koridorda itmek çok daha kolaydı. Bunu gerçekten kanıksamıştım. Arabam abur cuburla dolup taşıyordu ama umurumda değildi. Sade cipsimi fıstık ezmesine batırmak gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oldu. Çok acıkmıştım.

Telefonum yandı ve cevap verdim. "Merhaba Emma, neredesin?"

"Sadece eczanede. En az yirmi dakika daha sürer. Hâlâ markette misin?"

Bir paket sakızlı solucanı sepete atarken iç çekti m . "Evet, çok fazla aldım ama neyse."

"Kimin u m u r u n d a ?" Güldü. "Şanslı sürtük. İşim bitince b u l u ş u r u z ."

"Tamam."

Şeker reyonunda durup Hubba Bubba kasetini gördüğümde gözlerim yaşardı. Tüm arkadaşlarını, özellikle de Mark'ı gerçekten özlemiştim. Keith'in neyin peşinde olduğunu merak ediyordum ama bu artık beni ilgilendirmiyordu. Hayatım artık buradaydı.

Antonio'nun kulübünden biriktirdiğim az miktardaki parayı aldım ve kuzenim Emma'nın bana kalacak bir yer teklif ettiği Nova Scotia'ya gittim. Annemle babam öldükten sonra da aynı teklifi yapmıştı ama o zaman Boston'dan ayrılmayı kendime yedirememiştim. Orası ailemin olduğu yerdı. Kanada'yı özlediğimi fark ettim ve köklerimle yeniden bir araya gelmeme yardımcı oldu. Peder Kai'nin hapse girdiğini duydum. Nedenini bilmek umurumda değildi. Sadece bu habere sevindim ve artık birinin kaltağı olduğunu umdum.

Clark ulaşmaya çalıştı. Bir keresinde cevap verdim ve Devil's Reach'in Almas Perdidas üyelerinin öldürölmesiyle ilgili olarak asla suçlanmadığını duydum. İçlerinden birinin Kuzey Carolina'dan başka bir çeteye tanıklık etmesiyle ilgili bir şey. Tabii ki polis departmanı sessiz kaldı. Sadece şehirlerini geri aldıkları için mutluydular. Trigger'ın ekibinden birinin gelip kendisiyle konuştuğunu ve yaralandığım için üzgün olduklarını ve bana borçlu olduklarını söylemek istediklerini söyledi. Clark onlara üyelerinin cesedinin yerini benim verdiğimi söylediğini anlattı. Bana sloganlarının "Asla Unutma" olduğunu söyledi. Clark'a bunun ne anlama geldiğini sordum, o da Keith'e sormam gerektiğini söyledi. Buna bir şey demedim. Söylenecek ne vardı ki? Daha sonra numaramı değiştirdim ve oradan ayrıldım.

Baştan başlamam gerekiyordu.

Keith

"Hey, Keith?" Mike kafasını kapıdan içeri soktu. "Frank aradı ve Memur Caden az önce evraklarını göndermiş. Artık resmen evin bir parçası."

Gözlüklerimi çıkararak Savannah'nın bana taşınma hediyesi olarak verdiği deri koltuğa yaslandım. Derin bir nefes aldım. "Çok rahatladım."

Mike başıyla onayladı, ben iki kristal kadeh ve bir şişe konyak çıkarırken ofisime geldi. İkimize de birer duble doldurdum, o da benim kadar yorgun görünerek sandalyeye çökerken ben de onunkini önüne koydum.

Elimi havaya kaldırarak öne doğru eğildim ve onunkine dokundum. "Dusk nihayet tam kadro çalışıyor."

Gözlerimi kapattım ve ılık kehribarın boğazımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Bu çıldırtıcı bir deneyim olmuştu. Loganlara çok daha fazla saygı duymaya başlamıştım. Güvenmeniz gereken insanlarla dolu bir evi doldurmak inanılmaz derecede zordu.

"Oh," diye arkama yaslandım ve yan taraftaki masayı işaret ettim, "bugün sana bir paket geldi."

Mike hızla göz gezdirdi. "Teşekkürler."

"Bak, bilmek zorundayım, o kutularda ne var?"

Kutuyu açmaya başlamadan önce gözleri kapandı. "Ben her zaman büyük çocuktum, uzun boylu, kalın, korkutucu görünümlü. Arkadaşım yoktu, olanlar da beni sadece kalkan olarak kullanırdı. Bir gün annem eve bunlardan biriyle geldi." Mavi saçlı, tuhaf görünümlü bir trol bebeği havaya kaldırdı. "Gördüğüm en çirkin şeylerdi ama arkadaşım oldular. Benimle hiç dalga geçmediler, beni hiç incitmediler, bana hiç tuhaf bakmadılar. Sadece hep oradaydılar." Gülümsedi ve kutuya geri koydu. "Annem onları bana her ay gönderiyor. Ona artık onları istemediğimi söylemeye çalıştım ama gerçek şu ki bir tür teselli taşıyorlar." Gülmeye başladı. "Artık bunu sizinle neden hiç paylaşmadığımı biliyorsunuz."

"Evet, Mark çok eğlenirdi." "Evet."

"Sırrın benimle güvende."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Bu kadarla bıraktım; devam etmeye gerek yok.

Mike Dusk evinde benim sağ kolum olacaktı. Elbette Cole'un da onun için aynı kuralları vardı. Shadows'u ziyaret etmeli ve Blackstone'da kalmalıydı.

Mike buraya transfer olmak istediğinde çok şaşırmadım. Her zaman iyi geçinmiştik ve

kişilikler iyi eşleşti.

"Sanırım Davie'yi işe almış olabilirim." Mike sırtarak bardağı bana doğru kaydırıldı ve ayak bileğini dizinin üzerine koydu. "Savannah Dell'le konuştuğumu duyunca neredeyse taşaklarımı koparıyordu."

Savannah'nın personelini çalarak onu kızdırmak şu anda bizim için bir şakaydı.

"Arkanı kollasan iyi edersin." Güldüm. "Ödeşme konusunda gittikçe daha iyi oluyor. Liv'in bezlerinden birini bavuluma sıkıştırılmış halde buldum. Neyse ki Mark ben ayrılmadan önce kokusunu almış."

"Uyardığın için teşekkürler." Ayağa kalktı. "Pekâlâ patron, gidip Abby'nin mutfak personeliyle nasıl başa çıktığına bakmam gerekiyor. Tanrıya şükür yardım etmeyi teklif etti."

"Evet, kulağa hoş geliyor."

O gittikten sonra, bazı evrakları aldım ve verandaya çıktım. Kendimden geçmem uzun sürmedi.

"Evet, notu aldım, teşekkürler." Spor ayakkabılarımı bağlarken telefonu omzumla kulağım arasında dengeledim. "Cole, istediğin şu genç adamı işe aldım. Memur Caden. Bu Cuma resmen taşınıyor."

"Vay canına, bu harika. Personeliniz tam mı?"

"Öyleyim." Saate baktım ve geç kaldığımı gördüm. "Kahretsin Cole, gitmem gerek. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Elbette."

Merdivenlerden aceleyle inip arabama binerek üç kontrol noktasından hızla geçtim ve açık Ashville yoluna çıktım.

Artık işler farklıydı. Kuzey Carolina'daki yeni güvenli evin baş operatörü bendim. Hâlâ Blackstone Ekibi'nin bir üyesiydim ve oraya sık sık gidiyordum. Montana'yı özlüyordum ama o kadar çok oradaydım ki sanki hiç ayrılmamış gibiydim. Ayrıca, Mark'ın ikiz çocukları ele avuca sığmazdı ve ısırmaı severlerdi.

Aileme bu kadar yakın olmayı ve onlarla daha fazla zaman geçirmeyi seviyordum. Üç evli olmayı seviyordu ve İki'nin Clark'la ilişkisi oldukça hızlı ilerliyordu. Nan, barı dolu tutmak için etrafta olduğum için özellikle mutluydu.

Lexi'ye gelince, o da radardan çıkmaya karar vermişti. İkimiz de bir ömür boyu olmayan bir şeyin peşinden koşmuştuk. Bu çok acı veriyordu ve ben ona hep aşık olacaktım. Biriyle tanıştım. Kasabadaki bisiklet dükkanında çalışıyordu. Hoş biriydi. Sadece çok fazla enerjisi vardı, onunla gerçekten bağ kuramadığımı fark ettim, ama zamanla daha kolay olacağından emindim.

Birinin kişiliğini sevmeye çalışmak zorunda olmamalısınız. Ya uyuşursunuz ya da uyuşmazsınız. Savannah'nın sözlerini aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Merhaba." Öne çıkıp dudaklarını öptüğümde Amelia'nın gözleri parladı.

"Hey, nasılsın?"

"Şimdi daha iyiyim." Gülümsedi ve ben menüye bakarken elimi tuttu. "Oh, yani..." Bir katalog çıkardı. "Barbados hakkında ne düşünüyorsun?"

Midem bulandı. Kız kardeşiyle bir gezi yapmak istiyordu ve benim çok seyahat ettiğimi biliyordu. Bu yüzden aklımı kurcalıyordu. Ancak Barbados'u düşünmek istemiyordum.

"Küba'ya ne dersin?" Onun yerine ben teklif ettim.

"Ohh..." Sayfaları çevirdi ve beyaz kumsalı işaret etti. "Evet, orada tatil yapabilirim, hiç sorun değil."

Telefonum cebimde iki kez titredi. Çıkardım ve bilinmeyen bir mesaj olduğunu gördüm. Bu çok garip. Hemen alan kodunu Google'da arattım. Kanada mı?

Mesajı açtıktan sonra resmin indirilmesi biraz zaman aldı.

**Bilinmeyen numara: Bilmeniz gerektiğini
düşündüm...234 Ocean View Rd, Queensland NS
Kanada.**

Resim ortaya çıktı ve neredeyse suyum boğazıma
kaçıyordu. "İyi misin tatlım?"
"Hayır."

Son...

Hadi ama, sanki ben böyle bitirecekmişim gibi!
Okumaya devam et...

EPİLOG

Halifax Uluslararası Havaalanı, araç kiralama yerini kolayca bulmamı sağlayacak kadar küçüktü.

"Ciddiyim." Tezgâhın arkasındaki kıza başımı salladım.

"Üzgünüm efendim, ama şu anda elimizdeki tek şey bu."

"Tamam." Çantamı aldım ve Prius'a doğru ilerledim.

Bir Tim Horton's kahvesi aldıktan sonra telefonumu açtım ve mesajdaki adresi yazdım.

Fotoğrafı bana bakıyordu. Çıktısını almıştım. Çok güzeldi. Bir verandadaydı, uzun sarı bir elbise giymişti, okyanusa doğru bakıyordu, hamile karnını tutuyordu ve çok mutlu görünüyordu.

Otoyola çıkarak Queensland Sahili'ne doğru ilerledim. Keşke kahve içmeseydim diye düşündüm, çünkü virajlı yollar mesanemi ağrıtıyordu. Neyse ki Trellis adında küçük bir lokanta tuvaletini kullanmama izin verecek kadar nazikti. Bu ziyaretin nasıl geçeceğinden emin olmadığım için bir şeyler yemeye karar verdim.

Köşedeki bir masada otururken Cole'a mesaj atarak durumu kontrol ettim ve ardından evde işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için Mike'ı aradım.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kadın, elinde bir not defteri tutarak.

"Ah, balık ve patates kızartması lütfen."

"Su?" Boş bardağıma baktı.

"Lütfen." Gitmek üzereydi, ben onu durdurdum. "Size bir soru sorabilir miyim?" Döndü ve ilgilenmiş görünüyordu. Eğildim ve çantamdan onun resmini çıkardım. "Onu tanıyor musunuz?"

Fotoğrafı aldı ve bana geri vermeden önce kıkırdadı. "Lexi mi? Evet, aslında burada çalışıyor."

Ciddi misin?

Başını eğdi ve bana sertçe baktı. Gülümsemeye başlamadan önce "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Sen Keith'sin, değil mi?"

Lexi'nin benim hakkımda konuşmuş olmasından dolayı heyecanlanmamaya çalıştım.

"Beni tanıyor musun?"

Kahve cezvesini masanın üzerine koymadan önce omzunun üzerinden baktı.

"Resminizi yanında taşıyor. Bize senin Irak'ta turnede olduğunu söyledi." Omuz silkti. "İnsanlar piyasadan çekildiğini bilsin diye seni uydurduğunu düşünmüştüm hep." Gülümsemekten kendimi alamadım. İşte Lexi buydu.

"Debbie?" Müdür ona seslendi.

Bir parmağını kaldırdı. "Bak, yarın sabah çalışıyor. Eminim seni göreceği için heyecanlanacaktır. Oğlunun senin gözlerine sahip olacağına inanıyor."

Oğlum mu?

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim, gülecek miyim, ağlayacak mıyım ya da aynı anda ikisi birden mi olacak emin değildim.

Yemeğimi yiyemedim. Sadece fotoğrafına bakmaya başladım ve oğul kelimesi kafamda dönüp durdu.

İçerideki benim oğlum. Elim gülümsememi örttü ve kalbim heyecanla çarptı. Bir oğlan.

Sonunda Debbie yiyeceklerimi paketledikten sonra Sea Breeze Inn'de geceleme için bir oda tutmama yardım etti.

Odam küçüktü ama bir yatak, bir duş ve bir buzdolabı vardı, bu yüzden mutluydum. Veranda kapılarını açtım, ağırlığımı parmaklıklara verdim ve ay ışığında titreyen beyaz suları izledim.

Buradaki sahil şeridi muhteşemdi. Okyanus mavi değil, açık gri, kumsal yumuşak kahverengiydi ama benim asıl hoşuma giden deniz yosununun kokusuydu. Bana evimi hatırlatıyordu. Atlantik'i sevmiştim.

Telefon çaldığında kulağıma götürdüm. "Alo?" Mark fısıldadı.

"Selam." Neden Savannah'yı aramadığımı merak ediyordum ama her ne sebeple olursa olsun Mark bu iş için doğru kişi gibi görünüyordu. "Bir dakikan var mı?"

"Evet, bekle." Mia'ya bir şeyler fısıldadığını duydum, o da mırıldanarak onayladı, sonra bir kapı kapandı. Esnedi, sonra boğazını temizledi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Nerede çalıştığını ve oğluma hamile olduğunu öğrendim."

"Kapa çeneni! Bir oğlan! Ahbap, bu harika." Heyecanını duyabiliyordum. Çocuklar tekrar Gölgeler'e hükmedecekti. Belki de...

"Sağ ol dostum. Benim hakkımda konuştuğunu duydum. Bir kız kim olduğumu bile biliyordu. Sanırım şu anda turnede olduğumu söylüyor. Mesajı gönderenin kuzeni olduğunu ve onunla birlikte yaşadığını düşünüyorum."

"Gerçekten mi? Huh."

Öne doğru eğilip başımı ovuşturdum ve derin bir iç çektim. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum Mark. Bana söylemediği için çok kızgınım ama bir yandan da burada mutlu olduğumu düşünüyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Keith, buna cevap veremem ama şunu söyleyebilirim ki son on yıldır bu kızın peşindesin. Mıknatıs gibisiniz. Her zaman bir şeyler oluyor ve ikiniz tekrar çarpışıyorsunuz. Belki bu bir işarettir. Bence ona gerçekten ne hissettiğini ilk ve son kez söylemelisin.

Sonuç olarak o senin bebeğini doğuracak, yani sonsuza dek birbirinize bağılı olacaksınız."

"Evet, bu doğru."

Ayaklarımı uzattım ve konuyu değiştirdim. O haklıydı. Sadece dürüst olmalı ve nereye gittiğini görmeliydim. Ne olursa olsun, Lexi'nin bir parçasına sahip olacaktım, sadece onun bir parçasına değil, ikimizin de bir parçasına. Oğlumuz.

"Çocuklar nasıl?"

"Dostum, ısıyorlar!" Sesi yükseldi ve beni güldürdü. İşte Mark'ı bu yüzden aramıştım. "Sanırım Mia'dan almışlar."

"Açıkça."

"Umarım babalarının dans figürlerine sahip olurlar. Bu yeteneğin benimle sınırlı kalması büyük bir israf olurdu."

"Eğer Nan'e Cabbage Patch'i öğretebilerseniz, çocuklarınızın hareket edebileceğine hiç şüphe yok."

"Mmm, doğru." İkimiz de sustuk ve Lexi'nin gülümsemesini görerek gözlerimi kapattım. "İyi misin?"

"Evet, öyle. Teşekkürler, Mark."

"Onu geri aldığımda bana teşekkür et."

Ertesi sabah, hızlı bir çıkışa ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı çantamı arabaya koydum.

Lokantaya adım attığımda, beni görünce yüzü parlayan Debbie'ye başımla selam verdim. Lexi'nin bölümünde olduğunu tahmin ettiğim boş bir masaya doğru başıyla işaret etti.

Sonra onu elinde ve omzunda bir tepsiyi dengeleyerek insanların arasında beceriksizce ilerlerken gördüm.

Tepsiyi indirerek tabakları dört kişilik bir aileye dağıtmaya başladı. Karnını işaret ettiklerinde gülümsedi ve güldü. Beni hissetmiş olmalı, çünkü aniden başını çevirdi, yüzü düştü ve elleri karnına gitti.

Neyse ki mekân henüz kalabalık değildi, çünkü bu şimdi gerçekleşecekti. Aceleyle yanına gittim ve uçuş moduna geçme ihtimaline karşı yolunu kapattım.

"Bana söylemediğine inanamıyorum," ağızımdan niyetimden biraz daha sert bir şekilde çıktı.

Bir şeyler söylemeye başladı ama onun yerine duygularını kontrol etmeye çalışarak başını salladı.

"Nasıl? Yani, senin bir..." Belli belirsiz karnını işaret ettim, kulüp evinde yaşarken taktırdığı RIA'yı düşündüm.

Omuz silkti. "Kaybetmiş olmalıyım. O zamanlar hayatımda pek çok... bulanık gün vardı."

"Bir oğlan, ha?" Başını salladı. "Adını koydun mu?" Yine başını salladı.

"Brandon," diye fısıldadı. İlk adımdı ve bu benim ilerleme biletimdi.

Elimi cebime attım ve kutuyu açarak yanındaki boş masaya bıraktım.

Gözleri nişan yüzüğünden bana kaydı. Ağlamaya başladı.

"Bunu son kez söyleyeceğim." Eğildim ve ona bu oyunu bitirdiğimi gösterdim. "Bana ne kadar bok atarsan at Lexi, ben de atmaya devam edeceğim çünkü insanlar birini sevdiklerinde böyle yaparlar."

"Keith," çenesi titriyordu, "ben..."

Elini tuttum ve daha da yaklaşıp onu içime çektim. Gözyaşlarım beni ele geçirdi ama umurumda değildi. Gerçeği söyledim.

"Bunca yıldır seni kurtarmaya çalıştığımı sanıyorsun ama aslında beni kurtaran sendin."

Yavaşça eğilip kutuyu aldı ve yüzüğü çıkarıp elime yerleştirdi. Buz gibi duvarların yükselmesini bekliyordum.

Bir hıçkırık ve ardından gelen bir kahkaha sessizliği bozdu. Kızarmış yanağını fırçaladı. "Bunu on bir yıl boyunca elinde tuttu. Beni bu kadar uzun süre seven birine nasıl hayır diyebilirim?"

Elini kaldırdı ve ben de yüzüğü ilk ve tek aşkımın sol elinin parmağına taktım.

Salonda alkış tufanı koptu ve onu nefes nefese öptüm.

"Nerede yaşıdığımız umurumda değil, burada ya da orada. Artık ayrı kalmak yok. Söz mü?"

"Söz veriyorum." Sanki yeniden on yedi yaşındaymış gibi bana baktı. "Beni eve götürür müsün?"

"Hangi ev?"

"Senin evin."

Başımı boynuna gömdüm ve kırıldım.

Elim karnını buldu ve oğluma ilk kez merhaba dedim. "Seni seviyorum Lexi."

"Ben de seni seviyorum Keith. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim."

